

Abandonar l'energia nuclear

El futur de la central d'Ascó

A FONS PÀGINES 1 a 3

Xavier Montanyà

La militarització és imparable a Nigèria

MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N240

7 de setembre de 2011

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

Frau fiscal:

16.000 milions d'euros a Catalunya

6 cops el valor de les retallades

L'evasió fiscal de catalans com Artur Mas Vernet, Àlex Crivillé, Demetrio Carceller, Montserrat Caballé, Sete Gibernau, Arantxa Sánchez-Vicario o Pedro Martínez de la Rosa supera amb escreix els 2.700 milions de retallades del govern de CiU

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2 i 3

El vehicle d'un veí esdevé ambulància per a les urgències mèdiques del municipi

L'autogestió sanitària arriba a Viladecavalls

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 8

Un jutge vol imposar la fi de la immersió lingüística a la 'Generalidad de Catalunya'

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 11

El jutge Joaquín José Ortiz Blasco pretén acabar amb l'actual model d'immersió lingüística a l'en-

senyament català, obligant la 'Generalidad de Catalunya' -literal- a fer del castellà llengua vehicular a les escoles. Aquest jutge comparteix carrera professional i amistat

amb Santiago Milans del Bosch -patró de la Fundació Francisco Franco i jutge del TSJC amb qui Ortiz ha escrit un llibre i ha organitzat diverses jornades de debat.

Els interessos de Qatar i l'OTAN a Líbia

RODA EL MÓN · PÀGINA 15

La revolta líbia, amb totes les seves complexitats, ha tingut un impuls exterior determinant: els diners de Doha i les armes d'occident.

Un Tigre de Paper que comença a rugir

EXPRESSIONS · PÀGINA 18

Tigre de Paper Edicions comença a caminar aquest mes de setembre amb la voluntat de fomentar la contracultura i el debat polític.

, estirant del fil

ESTAT ESPANYOL · CRISI, POLÍTICA FISCAL I IMPUNITAT

La gran evasió: el frau fiscal ja arriba als 90.000 milions d'euros anuals

David Fernández

estirantdelfil@setmanaridirecta.info

El frau fiscal empresarial, per la via dels paradisos fiscals, el blanqueig de capitals i l'enginyeria comptable, duplica, només en un any, el valor de les retallades antisocials previstes fins l'any 2013. Mentre el govern de CiU ha dedicat bona part de l'estiu a estendre l'ombra maldestra de la sospita generalitzada sobre la pobresa i ha fet passar un agost impossible, el frau fiscal a gran escala de les grans fortunes i les grans empreses continua impunement: a un ritme de 60.000 milions d'euros anuals. Una xifra superior al volum de les retallades socials imposades per Zapatero per a tot el període 2010-2013: 50.000 milions.

Només durant el 2010, les grans fortunes i les grans empreses han evadit 42.771 milions

Segons dades de GESTHA, organisme dels càrrecs tècnics i inspectors d'Hisenda, només durant el 2010, les grans fortunes i les grans empreses espanyoles van evadir 42.771 milions d'euros, un 71% del total del frau fiscal estimat. La petita i mitjana empresa hauria defraudat 16.261 milions; el frau de particulars es limitaria a 1.543 milions d'euros. L'altra gran bossa de frau, el frau laboral amb la Seguretat Social vinculada a l'economia submergida, ascendiria a 30.000 milions d'euros. Resultat: un total evadit de 90.000 euros anuals, que anul·len cada any una recaptació de 25.000 milions d'euros addicionals. A Catalunya, segons fonts sindicals, aquest frau fiscal empresarial s'eleva fins als 16.000 milions d'euros. Aquesta xifra quintuplica les pitjors retallades socials des de la fi de la dictadura, avui aprovades per l'executiu convergent d'Artur Mas: 2.700 milions d'euros, i s'apropa al volum de l'espòli fiscal que acumula Catalunya, quantificat en 22.000 milions d'euros per l'espai sobiranista català.

L'estafa no és pas nova, però GESTHA denuncia que "s'està perdent la batalla contra el frau fiscal amb una estratègia clarament equivocada", una legislació laxa i una

Manifestació contra les 65 hores celebrada durant el mes de novembre de l'any 2009

política governamental que fa anys que posa la lupa "sobre les rendes del treball, dels autònoms i de les microempreses en lloc de perseguir les grans bosses de frau", alienades per les grans fortunes i les grans empreses, principals responsables d'un frau massiu del qual hi ha símptomes prou rellevants. Segons dades oficials, a l'Estat espanyol, hi ha 3.299 persones que disposen d'un patrimoni superior als deu milions d'euros. Només 729 persones van declarar tenir un patrimoni superior a aquella xifra.

Paradoxes salarials

El mateix informe recull una altra paradoxa sublim. A l'Estat espanyol, l'empresariat declara una renda mitjana anual ingressada d'entre 5.646 euros i 6.346, inferior a la de la gent assalariada. *Spanish is different*, com ha recordat recentment

el catedràtic Vicenç Navarro: "És l'únic Estat on els empresaris i els professionals declaren que cobren menys que els treballadors". A Catalunya, aquest diferencial encara puja més: atenen les declaracions, els treballadors guanyen cada any 8.765 euros anuals més que l'empresariat i les professionals liberals. Potser cal trobar la diferència real en l'economia submergida i l'enginyeria del frau, que avui representa un 23% del PIB espanyol (la mitjana europea llinda el 10%). Fet i fet, a hores d'ara, l'Estat espanyol continua sent l'índret de la Unió Europea on circulen més els bitllets de 500 (el 20% del total) i de 200 euros.

També cal tenir en compte que l'Estat espanyol és el país membre de l'OCDE que gasta menys en recaptació d'impostos i que destina menys recursos a la investigació del frau fiscal. La falta de mit-

jans, la nul·la prioritat del combat contra el frau i la manca de voluntat política fan la resta, acompanyades de mil i un paranys jurídics i legals i una legislació laxa. En aquest sentit, GETHSA també apunta que Hisenda ha cancel·lat el cobrament de 8.240 milions per proscripció i que encara té 26.600 milions d'euros pendents de cobrar.

Però, mentre els discursos teledirigits contra els sectors més vulnerables han estat generalitzats i les mesures aplicades han estat indiscriminades (per exemple, canviant el mètode de cobrament del PIRMI), les polítiques implementades contra un frau fiscal massiu han estat ben minses, escarransides i del tot limitades.

D'empresaris a esportistes

Dels casos de frau fiscal més recents, podríem esmentar el del pilot

de motos Sete Gibernau (2,8 milions evadits a Suïssa), el del directiu de RBA Ricardo Rodrigo (2,3 milions, també enviats al país helvètic) o el de la nissaga Carulla. La nissaga propietària d'Agroalimen, la primera indústria alimentària catalana, està sent investigada per evasió continuada, a través de societats instrumentals, durant els darrers cinc anys. El frau podria arribar als 180 milions d'euros, que van ser enviats a les Antilles Holandeses per constituir dues societats, que van ser recomprades per dues mercantils amb seu a Costa Rica i l'Uruguai i vinculades als sis germans Carulla.

No són pas els únics. Demetrio Carceller, propietari indiscutit de Cerveses Damm SA, també està imputat per un frau fiscal continuat durant els darrers quinze anys i per un valor que ascendiria als 500 milions d'euros. Carceller s'hauria empadronat falsament a Portugal per beneficiar-se d'una política fiscal que grava menys les grans fortunes, però la legislació espanyola obliga a demostrar que hi resideixes almenys 183 dies l'any per poder triar sota quina administració vols declarar.

Els paradisos fiscals -més de 100 arreu del món- són una peça clau en l'evasió fiscal i, en el cas català, Andorra hi juga un paper cabdal, ja que encara manté el secret bancari. El principat té dipositats entre 2.700 i 3.500 milions d'euros de súbdits i súbdites espanyoles. L'any passat, la Guàrdia Civil va decomissar fins a 2'5 milions d'euros -xifra que significava un creixement del 3.000%- que sortien del país.

Quan jugava al Barça, Luís Enrique era fiscalment suís i no va declarar 600.000 euros

El recurs al paradís fiscal va acompanyat de la particular proliferació sobtada de nacionalistes. De fet, la tennista Arantxa Sánchez Vicario és fiscalment andorrana, com Montserrat Caballé. El pilot català de Fórmula 1 Pedro Martínez de la Rosa, com l'espanyol Fernando Alonso o el tennista Carlos Moya, són fiscalment suïssos. Àlex Crivillé té la nacionalitat monaguesa. Mentre era jugador del FC Barcelona, Luís

> El botí de Botín: 124 milions que van i tornen

Quan el totpoderós Emilio Botín, president del Banc Santander, va comparèixer a l'Audiència Nacional l'any 2002 acusat de 138 delictes fiscals, tot va derivar en una escena absurda, però ben real i simptomàtica. Citat a declarar per un frau fiscal bancari de 872 milions d'euros, la magistrada Teresa Palacios ja el va avisar que assistís amb

124 milions d'euros per provisionar una fiança. I així ho va fer. Com recorda Arcadi Oliveres, en lloc de dur un xec, va preferir palplantar-se davant l'Audiència Nacional amb una furgoneta blindada del Santander... i 124 milions d'euros en metàl·lic. Pocs dies després, la magistrada va decidir ingressar la milionària quantitat al Banco Español de Crédito

(BCE). El BCE és filial directe del Santander i està dirigit per Ana María Botín, la filla de banquer, avui investigada per la Fiscalia Anticorrupció per comptes opacs a Suïssa. Síntesi bíblica: aleshores, Emilio Botín va sortir i va entrar per la mateixa porta. Els pans i els peixos. Els 124 milions, també: van tornar al mateix banc d'on havien sortit.

> Hannah Arendt ho teoritzava a *Els orígens del totalitarisme*: des de l'edat mitjana, els codis de conducta, de càstig i de repressió que s'apliquen a la resta de la societat mai no afecten els delictes de les elits, protegides sempre per un circuit de poder que condueix indefectiblement a la seva impunitat. Al segle XXI, les portes giratòries que vinculen poder estatal i poder econòmic continuen ben obertes i operatives. I mentre la crisi s'abona per la multitud de baix, els pocs de dalt continuen acumulant riquesa, delinquant als angles cecs del capitalisme opac.

, estirant del fil

Enrique era fiscalment suís i també va ser expedientat l'any 2003 per no haver declarat 600.000 euros. Els diners corresponien a pagaments fets per Nike Europe a la societat Fullforce Sport Limites, controlada pel jugador i amb seu a les Antilles holandeses; també havia evadit 270.000 euros en impostos.

Mereix una menció anecdòtica a banda el cas de Sánchez Vicario. Entestada que José María Aznar assistís a la seva boda, va comunicar a Hisenda, el 2003, que regularitzava la seva situació per garantir l'assistència de l'expresident. Aznar hi va anar, però Sánchez Vicario no va passar comptes -un deute de 3,4 milions d'euros- fins que el Tribunal Suprem no ho va dictaminar, el 2009. L'anècdota està descrita al llibre *Estado fiscal y democracia*, de

Els jugadors de la selecció espanyola van rebre una prima de 600.000 euros i la van declarar a Sud-àfrica

l'exdirector de l'Agència Tributària amb el gabinet Aznar, Ignacio Ruiz-Jarabo. Al llibre, també descriu com Florentino Pérez, president del Real Madrid, va pressionar Enrique Giménez Reyna -l'aleshores secretari d'Estat d'Hisenda del PP i posteriorment imputat com a cervell de la trama *Gescartera*- perquè aturés les investigacions sobre futbolistes d'elit, sota l'amenaça d'aturar la Lliga professional. El darrer episodi d'aquesta mena es va viure al Mundial de Sud-àfrica, quan els jugadors de la selecció espanyola van rebre una prima personal de 600.000 euros, que van decidir declarar a Sud-àfrica. Allà tributaven al 23% mentre que, a l'Estat espanyol, ho feien al 43%, fet que va suposar un estalvi de 132.000 euros per a cada jugador.

Fraus massius que cauen ràpidament dels titulars, estafes que mai no se sap com acaben i que, sovint, acaben en impunitat i corrupcions sobre les quals es força un oblit ben ràpid. Doble moral, doble economia, doble fiscalitat i una única impunitat. I mentrestant, Felip Puig afirma: "Sense hipocresia". I prova de barrejar immigració pobra i delinqüència i a uns col·lectius de procedència determinada que tenen tendència a organitzar-se en determinats àmbits delictius i que s'organitzen en clans". Si Puig estigués parlant de les elits socials, de les grans fortunes i les grans empreses, tindria tota la raó: el nivell de frau fiscal massiu a Catalunya i a l'Estat espanyol així ho acrediten. Expertes en el frau, sempre són les mateixes: les elits multireincidentes.

ESTAT ESPANYOL · L'ESTAT OCULTA EL NOM DE LES 1.500 PERSONES QUE SÓN GRANS EVASORES

Silenci, es defrauda: de Liechtenstein a Suïssa, passant per Artur Mas

David Fernández
estirandelfil@setmanaridirecta.info

Liechtenstein i Suïssa, 2009 i 2010. El lloc i l'any en què es van deixar parcialment al descobert els dos fraus fiscals més importants descoberts les darreres dècades. El que se sap: 1.600 defraudadors descobertes. D'aleshores ençà, sempre s'ha blindat la seva identitat, se'ls ha ofert discrecionalment la possibilitat de solucionar-ho amistosament amb una *segona oportunitat* (amb declaracions complementàries exemptes de sanció penal o administrativa) i, encara avui, l'enigma de com ha acabat tot plegat no està resolt. Fortunes que han incorregut en delictes fiscals milionaris i que, segons les persones inspectores d'Hisenda aplegades a GEHTSA, han tingut un "tractament privilegiat i condescendent" escandalós. Més encara, assenyalen, en un moment de crisi com l'actual, amb retallades i noves càrregues impositives a través de l'augment de l'IVA i de l'IRPF

Del HSBC al LGT

En el cas suís, que va esclatar el juny de l'any passat, es van descobrir 3.000 comptes opacs propietats de persones de l'Estat espanyol, dipositats al HSBC per un valor de 8.000 milions d'euros i que afectaven directament 1.500 persones. Hisenda, però, va centrar-se en 659 casos. La primera carta que vaemetre, una invitació a regularitzar la situació sen-

Al llistat, hi apareixen "totes les grans fortunes que es puguin imaginar": gent del món polític, empresarial i financer

se costos penals, no la va respondre cap de les persones afectades. Les respostes van començar a arribar quan es va incoar expedient sancionador. A dia d'avui, s'han recuperat 220 milions d'euros defraudats. Malgrat el silenci ferri, fonts properes a la investigació han aclarit que, al llistat, hi apareixen "totes les grans fortunes que es puguin imaginar". Hi ha nombrosa gent representant del

Josep Lluís Núñez arriba a l'Audiència de Barcelona amb el seu advocat

món polític, empresarial i financer implicada. Un d'ells és el pare d'Emilio Botín, president del Banc Santander. Fins i tot han surtat detalls de com es va arribar a estendre el pànic en el si de l'establishment: un empresari madrileny va tancar la seva mansió i va marxar a l'estranger i va remetre a Hisenda els bitllets de vol com a prova que ja no vivia a l'Estat.

Només un any abans, es van descobrir 200 comptes opacs de persones espanyoles a Liechtenstein Global Trust Group (LGT). Hisenda va instar 67 comptes a regularitzar la situació, dels quals només un 20% ho han fet. Entre els enxampats, destacaven set persones catalanes amb dipòsits no declarats al paradís fiscal. Es tracta de Josep Bas Puig, empresari català del sector químic (frau de 4,2 milions); Luís Gari Sentmenat, administrador d'una empresa nàutica a Barcelona (frau de 7'98 milions); l'arquitecte barceloní Alfredo Arribas (frau de 311.471 euros); Enrique Clapers Alegre, de l'alta societat catalana (frau de 296.905 euros); l'empresari del sector de la decoració Jaume Graells (frau de 1,2 milions d'euros), o l'auditor vinculat al sector editorial Jorge Serra Murtra (frau de 313.442 euros). El setè dels catalans enxampats no és cap altre que Artur Mas Barnet, pare de l'actual president de la Generalitat, Artur Mas, per un frau de 823.262 euros. L'any 2002, el mateix Artur Mas fill -aleshores conseller d'Economia i Finan-

ces de la Generalitat- era beneficiari del compte.

De la mateixa operació, també en resultaran expedientats el cantautor Alejandro Sanz (paladí de la lluita contra la pirateria informàtica), l'industrial basc Alenadro Legarda (director de la CAF) o Carlos Meier (exdirectiu de Segundamano i fundador de l'Institut de Empresa).

El camí de la impunitat

Tots dos casos certifiquen, però, que no hi ha estris adients per eradicar el frau fiscal massiu continuat. Els dos afers demostren clarament la feblesa i la manca de mitjans: la descoberta no va ser pas fruit d'investigacions pròpies, sinó de filtracions, compra-

Al 'cas Hisenda', trobem noms com Núñez, l'advocat Juan José Folchi o l'excap d'Inspecció d'Hisenda Josep Maria Huguet

vendes de *diskettes* i casualitats. En el cas dels comptes al LGT de Liechtenstein, l'origen és la venda de les dades de 5.828 evasors (amb un patrimoni total de 5.000 milions d'euros) feta per un extreballador de l'entitat, Heinrich Kie-

ber, als serveis secrets alemanys. Entre ells, constaven les 67 persones de l'Estat espanyol amb expedient. Alemanya en va facilitar les dades. El cas suís de HSBC és idèntic: en aquell cas, és un extreballador qui ven les dades a l'Estat francès, que les traspassa la hisenda espanyola.

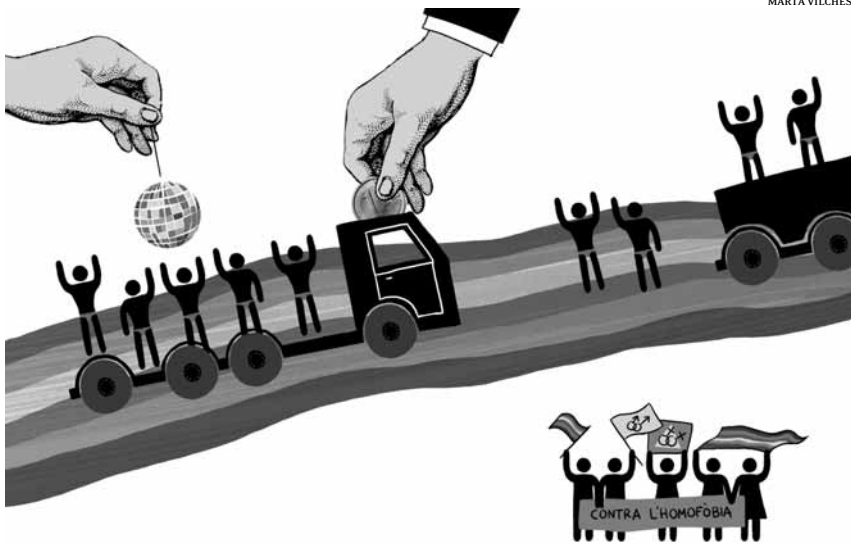
S'ha viscut una dinàmica similar en els casos més sonats de corrupció dels Països Catalans. A la trama *Gürtel*, el fet que tota la comptabilitat tafurera es trobés en un disc dur extern; en el cas del saqueig de Millet al Palau de la Música, per una denúncia inicial feta des de dins. I per acabar, no es pot menystenir que els expedients finalment incoats es caracteritzen, després, per les llargues dilacions judicials, eficaçment gestionades per bufets d'advocats de luxe. La darrera mostra fefaent és el *cas Hisenda*, un "exemple de cobdícia i brutícia", segons el fiscal anticorrupció Emilio Sánchez Ulled, d'una trama que subornava inspectors a canvi de liquidacions favorables. El judici va trigar dotze anys a celebrar-se i aquest estiu se n'ha fet pública la sentència. Dotze processats han estat condemnats a penes de presó molt elevades, d'entre 6 i 13 anys. Entre ells, hi trobem Josep Lluís Núñez, l'advocat Juan José Folchi o l'excap d'Inspecció d'Hisenda a Catalunya Josep Maria Huguet. Tots els condemnats, però, són al carrer. És el punt sobre la... la i d'impunitat.

CRISTÓBAL MARTELL

, impressions

Vicent Canet · Periodista
opinio@setmanaridirecta.info

Orgull indignat

MARTA VILCHES

lització. El model alternatiu va més enllà de les aparences, és integrador i qüestiona les relacions de competitivitat (en el marc de les aparences) promogudes per un model GLBTQI globalitzat i dominant que només ens veu com a consumidors àvids de discoteques i espais lúdics organitzats per empreses cada cop més grans de l'oci.

Voler acaparar les dates reivindicatives és inusitat en els col·lectius que disposen d'un dia reivindicatiu a l'any

En la meua modesta opinió, la celebració que fan els empresaris de locals GLBTQI hauria de desentendre's gairebé totalment del 28 de juny per organitzar, senzillament, un festival GLBTQI (podrien fer-la la primera setmana de juliol, per exemple) i deixar l'espai de la reivindicació per a qui s'ho treballa en el dia a dia, les entitats, en compte d'apropiar-se d'allò que no és seu. Voler acaparar també les dates reivindicatives és inusitat en els col·lectius que disposen d'un dia reivindicatiu a l'any. Com pot ser que les discoteques patrocinen la celebració el dia de l'alliberament GLBTQI? Algú s'imagina Ausonia, l'Hola o L'Oréal patrocinant el dia de la dona? O el dia de la dona o del treball o la diada nacional catalana convertits en un simple festival patrocinat per empreses?

El meu és un orgull indignat. Indignat amb els del 15-M, indignat amb els del Pride que fan el buit a les entitats reivindicatives i indignat amb el col·lectiu GLBTQI que no sap que deixant de banda la reivindicació està facilitant la feina a l'homofobia latent que encara hi ha al nostre país com molt bé es diu al manifest que conclouia la "mani" de 25 de juny. Indignat amb els homòfobs i l'homofobia, però també amb els propis membres del col·lectiu GLBTQI que no reaccionem davant, per exemple, el fet que no es pugui parlar amb normalitat de l'homosexualitat a l'escola, per culpa de l'església i la dreta política. I només pose un exemple, entre molts altres possibles.

A l'any es va celebrar la manifestació de l'orgull gai, lesbic, bisexual, transexual, queer i intersexual (GLBTQI) a Barcelona i van assistir no més de 2.000 persones, i això, sent generós. La capital catalana era de les poques capitals europees que mantenia una manifestació només reivindicativa. Ara es realitzen dues celebracions: la que organitzen les entitats de defensa dels drets del col·lectiu GLBTQI més reivindicatives -reunides al voltant de la Comissió Unitària 28 de Juny- i la d'una altra part del moviment GLBTQI, menys reivin-

dicativa, i l'empresariats dels locals d'oci destinat al públic GLBTQI, que anomenen a la seua celebració, Pride. El 2009 va semblar que s'arribava a un acord: el Pride respectava, i no feia cap activitat que se solapara, el dia de la manifestació convocada per les entitats i la festa que, des de fa anys, se celebrava a Plaça Universitat i que recaptava fons per lluitar contra l'homofobia. Aquest acord no es va respectar ni el citat any, i el Pride va solapar activitats, cosa que aquest any encara ha estat més exagerat que en 2009 i 2010.

Una dualitat de convocatòries, per altra banda, que no és casual i evidencia que hi ha diferents models del que és l'alliberament GLBTQI: la manifestació reivindicativa representa una voluntat de tenir un model per al col·lectiu GLBTQI plural, obert i lliure; en oposició a un model únic especialment per a gais (promogut fins a l'extrem del tòpic al Pride, només cal veure els cartells anunciants) basat en les aparences, l'aspecte físic, la metrosexualitat, la superficialitat, el consum i la discoteca (i els seus succeïdors) com a única forma de socia-

Jordi Cruz Plaja · Membre de Salvem el Crit-Aritjol
opinio@setmanaridirecta.info

Formentera, Costa Brava i els salvatges de les embarcacions

Fa poc, als mitjans de comunicació van aparèixer unes imatges esgarrifoses sobre la gravíssima degradació que els boscos protegits de *Posidonia oceanica* de Formentera estaven patint per culpa del fondeig massiu d'embarcacions d'esbarjo. Un greu problema que fa temps que ens afecta especialment al litoral de Begur i Palafrugell, sense que cap administració se n'hagi preocupat el més mínim. La posidònia és una planta protegida degut a la seva vital importància per al nostre ecosistema marí, els seus beneficis són importantíssims, tant des del punt de vista ecològic com econòmic, tot i així

segueix el seu preocupant procés de degradació.

Els potents interessos del sector nàutic i la incompetència dels nostres polítics ha portat el nostre mar a una situació caòtica.

Durant l'estiu, cada racó de la nostra meravellosa franja costanera és envaiat per desenes d'embarcacions d'esbarjo, moltes tripulades per persones amb escassos coneixements mariners, i moltes d'aquestes simplement per autèntics salvatges. Salvatges capaços de tombar caiacs, de fer caure persones d'altres embarcacions a l'aigua, capaços de posar en risc la vida i trencar la tranquil·litat de banyistes i

Els interessos del sector nàutic i la incompetència dels nostres polítics ha portat el nostre mar a una situació caòtica

snorkelers, capaços de fondejar en qualsevol indret sense cap respecte pels altres ni pel fràgil fons marí. Tot i tractar-se d'una

minoria, aquest tipus de turisme ocupa la major part del nostre litoral, ocasiona un gran impacte paisatgístic i una degradació irreversible sobre el nostre principal patrimoni, el fons marí i els boscos de posidònia.

El poderós sector nàutic, amb l'ajut de la Cambra de Comerç, va ser un dels principals impulsors de la oposició a la Reserva Marina de les Formigues, finalment derrotada. El seu poder econòmic i polític va aconseguir, sorprenentment, l'exclusió de tot el litoral del projecte de la reserva, evitant d'aquesta manera qualsevol intent de regular la navegació i el fondeig amb la

finalitat d'ordenar i protegir el nostre fons marí.

Les contundents imatges mostrant la greu degradació dels mil·lenaris boscos de posidònia de Formentera per part de les embarcacions d'esbarjo van escandalitzar, encara més, i mobilitzat ciutadans i turistes, obligant a prendre mesures immediates a les aturades administracions. Malauradament, al nostre litoral aquesta espècie d'interès comunitari segueix essent la gran oblidada i la més perjudicada per la deixadesa dels nostres polítics i per la perillosa ignorància dels salvatges de les embarcacions.

Jordi Pagès Anson · Membre de la CUP Mataró
opinio@setmanaridirecta.info

En record de Pere Boix i Sala

Pere Boix i Sala (Mataró, 1960-2011). Activista dels moviments socials, va ser un pensador crític compromès amb la terra (militant durant més de 20 anys en l'organització ecologista Coordinadora per la Defensa de la Serra de Marina). La seva solidaritat amb els explotats i víctimes de les injustícies social el va portar a participar en una multitud platàformes i moviments veïnals, en el treball sindical (amb la CGT) i municipalista (amb la CUP). Va ser impulsor de la llengua i cultura dels Països Catalans i va formar part de Mataró Decideix, per realitzar la consulta

En Pere posseïa la llavor del futur. El seu era un pensament jove, alternatiu, que no envellia

sobiranista. Promotor de la recuperació de la memòria històrica de les lluites socials de la comarca, va participar activament en l'organització dels actes commemoratius de la mort d'en Joan Peiró i, recentment, de la Setmana Tràgica. Fou represaliat en diverses ocasions per l'Estat però, malgrat la repressió, es va mantenir sempre actiu, a l'avantguarda, amb els companys de les lluites locals i globals, en la recerca d'alternatives, amb humilitat i indiferència pel protagonisme. I, per sobre de tot, en Pere va ser una bona persona, sensible i activa davant el patiment dels altres; ell mateix va procurar minimitzar el seu patiment dels darrers mesos davant familiars,

ALBA TEIXIDOR

amics i amigues amb la discreció i el coratge que el caracteritzava.

En Pere posseïa la llavor del futur. Quan era molt jove, es va alçar en estat de revolta, mai no va cedir al cansament ni a les represàlies ni es va acomodar a les renúncies. Ha estat sempre, el seu, un pensament jove, alternatiu, actualitzat, que no envellia.

Li agradava estar prop de tots els conflictes socials i, com si la ciutat de Mataró se li fes petita, sovint agafava el primer tren i baixava a Barcelona per ser present a totes les manifestacions i accions del calendari. Omplia la seva bossa de pamflets i manifestos, de crides a la

desobediència, de força revolucionària.

Tenia passió pel coneixement, per la història i la transformació. Tenia passió pel compromís i necessitava donar resposta a totes les agressions. Estimava la nostra llengua, els nostres països catalans, com un projecte de futur. A l'estiu viatjava a Occitània o al Pirineu d'Aragó, per sentir les darreres paraules vives de les llengües minoritzades.

Però estava arrelat al seu Mataró, a la seva comarca, i hi va ser present en una infinitat de lluites des dels anys setanta. Liderava, molt jove, la primera ocupació a Mataró -abans que ocupar s'escrivís

amb k- quan van crear l'Ateneu amb els companys de l'independentisme llibertari.

Els qui hem estat amb ell en la seva dimensió de compromís social, omplim el nostre record d'imatges plenes de pancartes i cartells, de grans i petites manifestacions, de carrers plens de dignitat i de pobles en lluita. De converses als carrers, als bars, a les festes, amb alegria o amb indignació, amb ironia o transcendència. Ens omplim de lluites amb noms concrets del nostre territori: la Cadira del Bisbe, quan en Pere es va llançar a terra davant un alcalde desorientat, la Cisa, en Pere cridant amb el megàfon a la porta del xalet dels especuladors, Les Cinc Sènies, l'Horta Ferrerons, la Serra de Marina, Can Fàbregas, Salvem les Rieres, Aturem la incineradora, No a l'ampliació del port... Aquest 2011 celebrava la victòria contra els laterals de l'autopista, una lluita que finalment va assolir la dimensió històrica que en Pere havia perseguit i desitjat. Són històries plenes i obstinades que eren la seva passió per viure.

Aquests darrers mesos en Pere passava davant l'acampada dels indignats, hauria volgut tenir la força per estar-hi compromès, i no la tenia. Tenia l'enyorança de ser dins els nous temps de revoltes, era l'enyorança de la lluita per una vida justa perquè en Pere tenia dins seu la llavor del futur. Per això tants joves compromesos se li acostaven buscant les fonts, les referències, l'esperit de lluita generosa i humil.

Gràcies, a la seva mare per haver-nos donat la seva vida, per haver-lo estimat; res no ha estat en va, gràcies per la força que li heu donat per travessar la vida i acompanyar-nos en cada lluita il·lusonada.

. CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info per correu postal a: Riego 37, bxos esquerra. 08014 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Barrera, algú ho havia de dir...

Jordi Oriola i Folch, Barcelona

Una argentina em preguntava si Heribert Barrera havia estat un gran lluitador des del catalanisme i des de l'esquerra. Vaig contestar que va ser un gran lluitador per Catalunya, però no tant des de l'esquerra, per no dir el contrari. I està clar que era una persona d'una altra època, però esgarrifem les seves opinions sobre la pena de mort, l'homosexualitat o la immigració, per exemple, sobre la capacitat intel·lectual dels negres o altres exabruptes racistes que, venint d'una personalitat política com ell, embruten el catalanisme. Per això el que va dir mereixia una condemna sense pal·liatiu, sobretot per part dels patriotes. En canvi, és més comprensible que veïés la immigració com una amenaça per al català, sentiment compartit per altres catalanistes. I és cert que, no tenint estat propi, l'arribada de nous immigrants representa un repte per a la llengua. Però és un repte tan inevitable com manageable i, donat que la globalització de les persones és una realitat universal, no hem de temer-la, i menys condemnar-la, sinó aprofitar l'oportunitat per traçar les línies del catalanisme del segle XXI. I ho podrem fer si som capaços de ser actius i no reactius. De fet, el català va avançant en tots els àmbits, malgrat la seva debilitat política.

Hem de seguir, i defensar la immersió lingüística a ultrança i l'avanç institucional i laboral del català i, alhora que hem d'estar actius per fer visible el català al carrer, també cal que establim ponts i ens interessem per les cultures dels nous immigrants, per tal que aprenguem a fer societat i fer país junts.

Portbou, l'humanisme i la memòria

Josep M. Loste, Portbou

Els propers 23, 24 i 25 de setembre tindrà lloc a l'encisadora vila, fronterera i alberca, de Portbou el III Col·loqui Internacional Walter Benjamin, en motiu de la commemoració del 71è aniversari de la mort d'aquest extraordinari filòsof jueu/alemany. Enguany, el punt de trobada sobre el llegat d'aquest magnífic intel·lectual -europeu i europeista per damunt de tot- versarà sobre la memòria i l'humanisme com a antidòts de la barbàrie. Una qüestió de rabiosa actualitat, en un vell continent agitat que, enmig d'una crisi econòmica i de valors molt profunda, s'albirava com treuen de nou el cap una sèrie de monstres antihumanitaris, que tant van fer patir, fins a la mort, al personatge en qüestió i a la humanista fins el moll de l'ós, ideologia benjaminiana en el seu conjunt. És molt interessant que, des d'un indret tan característic, i llunyà dels grans centres de poder com Portbou es pugui portar a terme una assossegada reflexió a l'entorn de dos elements, tan vitals i necessaris, per articular una democràcia de debò i una convivència plena, com són l'humanisme i la memòria.

. EN CALENT

“Pel català a l'escola, ni un pas enrere”

Pep Ribas, president de la Coordinadora d'Associacions per la Llengua (CAL) expressa el rebuig del col·lectiu a la persecució del model lingüístic català a l'escola

Manifestem la més profunda indignació i el rebuig total a la interlocutòria del TSJC respecte a l'ús del castellà com a llengua vehicular a l'escola. Així mateix, lamentem que un nombre molt reduït de persones es pugui servir dels tribunals de justícia per continuar els atacs contra el model lingüístic escolar al nostre país i, per tant, continuar amb els

seus atacs contra la llengua catalana. Seria un greu error separar els infants per raó de llengua. La immersió ha permès facilitar a tots els nens i nenes d'aquest país els mateixos instruments culturals i lingüístics, per tal que es puguin desenvolupar amb les mateixes possibilitats, independentment de la seva llengua familiar. Tanmateix, denunciem aquest nou atac

contra el català i demanem a la societat civil que es mantingui amant i unida al màxim per combatre els enemics de la llengua catalana, que ho són també de Catalunya. És la societat civil que haurà d'empènyer els nostres polítics perquè també sàpiguen mantenir-se fermes en la defensa dels nostres drets nacionals, culturals i lingüístics.

. EDITORIAL

Que no ens entabanin!

El conseller Felip Puig ha dosificat amb compta-gotes les informacions sobre l'operació policial que comportarà penes exemplaritzants per a una xifra determinada de persones que van participar de les protestes contra les retallades de CiU el dia 15 de juny a les portes del Parlament de Catalunya. L'estratègia sembla prou clara, escenificar la presència d'una mena d'espasa de Dàmocles que està a punt de caure sobre el cap de les activistes indignades amb qui el conseller d'Interior té una especial factura pendent des del 27 de maig. L'amenaça, però, no només s'ha gestat des de Catalunya. Com en el cas de la votació dels pressupostos de la Generalitat, l'entorn ideològic i polític del PP també hi ha col·laborat. Els fiscals més reaccionaris de Catalunya i Madrid, així com el jutge Eloy Velasco, actual magistrat de

l'Audiència Nacional espanyola i antic director de Justícia del PP al País Valencià durant la presidència d'Eduardo Zaplana, han donat el vist-i-plau perquè la resposta policial i judicial contra aquelles protestes esdevingui una qüestió d'Estat. Els tribunals especulen amb l'aplicació contra les persones imputades dels delictes de sedició i associació il·lícita i contra les institucions de l'Estat, una pràctica habitual dels règims que no permeten cap mena de dissidència crítica. No es jutjarà si un diputat va rebre un insult o un cop, s'anirà molt més lluny, es farà un judici a la pràctica política del 15-M i a la indignació, al rebuig popular contra les retallades. S'haurà d'estar alerta pel dia que les patrulles policials de Puig s'enduguin a Madrid algunes de les activistes de lluita, s'haurà d'estar alerta el dia que truquin de matinada.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Directes cap a la tardor

Gemma Garcia
directa@setmanaridirecta.info

Des del balcó, inhalant les darreres hores d'escalfor de l'estiu. Ultimant la mudança d'agost a setembre, tard, com sempre. L'agost acaba massa d'hora i el setembre és massa puntual. Encara amb sorra entre els dits i sal a les comissures, la puntualitat irrita. Els comiats són dolorosos i gens oportuns, sempre tan precipitats, gairebé sempre difícils d'encaixar. Però amb els comiats sempre arriben ben vingudes, digestions més lentes, expectatives a llarg termini. S'escolen pel balcó idees noves mentre caces debils rajos de sol, directes cap a la tardor. Benvinguda DIRECTA. En la modernitat líquida i el capitalisme senil, és benvingut un mitjà com la

DIRECTA. Un nou curs de paper i paraules, intencions, periodisme, denúncia, investigació, propostes, encerts i errors. En aquesta ocasió, arriba amb una novetat encoratjadora. Aquesta tardor calenta llançarem la nova web. Combinat refrescant: la solidesa del paper i la fluïdesa de la xarxa. Dos espais al mateix temps, complementàriament imprescindibles. Rere la web imminent intuireu un munt de trobades, feina i esforç col·lectiu, debats, dubtes i moltíssimes ganes de ser directament a la xarxa sense restar esforços al paper. Detectareu la intenció de facilitar que la publicació en paper sigui més reposada, menys lligada a una actualitat diària que, a vegades, corre massa ràpid per a un setmanari. Reafirmem així la nostra identitat arrelada a un periodis-

me compromès amb la crítica als poders, contra la desmemòria i la imposició dels silencis. Sumem canals i multiplicarem lectores i lectors, dividirem esforços i en sumarem de nous. Esperem redactors i redactores amb ganes de fer bon periodisme, bon treball de camp. Persones amb la certesa, com deia Kapuscinski, que sense l'ajuda d'altres no es pot escriure un reportatge. Tot bon reportatge és un treball col·lectiu. A la DIRECTA, la multiplicació dels canals i les formes encara fa més necessari enfortir el treball col·lectiu. Som un engranatge que funciona gràcies a moltes persones, naturalesa invariable que no canvia ni després de l'estiu, ni canviarà en plena tardor calenta. Des del balcó, ultimant la mudança, acomiadant l'estiu i orgullosa de ser DIRECTA.

. COM S'HA FET

Hola de nou! Ja tornem a ser aquí, després d'un estiu calurós, preparades per una tardor calenta. Algunes hem marxat de vacances, d'altres no. Algunes estan per marxar d'Erasmus i d'altres estan per venir al món, algunes estan a punt i d'altres venen de dos en dos. Hi ha hagut moltes notícies aquest estiu, la majoria bones, algunes dolentes. Però segurament la més novedosa és que aquest agost, contràriament al que passa cada any, les mobilitzacions no s'han aturat, tot i que sembla normal i evident davant la situació de retallades socials i laborals que estan tirant endavant els diferents governs europeus. Sigui com sigui, a la DIRECTA hem carregat les piles i ens veiem amb ganes i forces per afrontar el curs que comença. Hi ha algunes persones que canvien de tasca o que deixen alguna tasca, properament anirem informant. Avui, de moment, incorporem a l'Agenda a la Muriel Comas, (ben vinguda!), que ja fa un temps que col·labora en aquesta secció. A part, com moltes de vosaltres ja sabreu, estem ultimant la web que presentarem el proper 3 d'octubre. I apa! Acabem de preparar un lliit fet amb cadires per a dormir a la redacció i ens llegim la setmana que ve. Salut!

. FE D'ERRADES

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

ROGER

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
C. Riego núm. 37 baixos esquerra, 08014 Barcelona
www.setmanaridirecta.info - directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

LLIÇÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar publicament l'obra amb les condicions següents:
RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.
NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.
Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonDerivs-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

· Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
· El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info - ediciodirecta@gmail.com
fotografiadirecta@setmanaridirecta.info - il·lustracioidirecta@gmail.com
subscripcions@setmanaridirecta.info - distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info - administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Fernández Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez Quaderns d'Illacrua | quadernsilacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Ana Paola Van Dalen Observatori dels mitjans | David Bou Somolinos Expressions | Manel Ros i Anna Pujol Reig Agenda directa | Arnau Galí i Muriel Comas La indirecta | Oriol Andrés FOTOGRAFIA: Robert Bonet IL·LUSTRACIÓ: Eulàlia Corbella i Alba Teixidor CORRECCIÓ: Laia Bragulat EDICIÓ: Xavi Martí COMPAGINACIÓ: Roger Costa Puyal PUBLICITAT: Tània Miró DIFUSIÓ: Blai Lindström DISTRIBUCIÓ: R.C.P. SUBSCRIPCIONS: Lèlia Becana ADMINISTRACIÓ: Jordi Raymond i Estel Barbé

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
RIPOLLÈS: ripolles@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terrespont@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

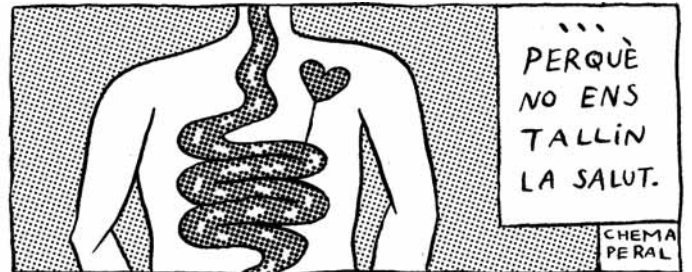
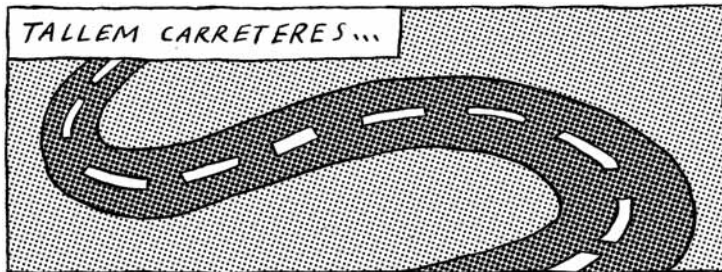
, així està el pati

Retallades i acomiadaments
al transport sanitari | PÀG. 9

Iniciatives per lluitar contra
els desnonaments | PÀG. 10

La persecució de la llengua
catalana | PÀG. 11

El judici dels fets del
Parlament | PÀG. 12

CATALUNYA · DESPRÉS DE LA CONTUNDÈNCIA DEL CONSELLER RUIZ, S'HAN VISCUT PROTESTES A BADALONA, TARRAGONA, L'ARBOÇ I LLEIDA

El desallotjament fallit dels CAP del Vallès impulsa més accions als centres sanitaris

Una filtració va possibilitar que el CAP Can Tries (Viladecavalls) no fos desallotjat. Les ocupacions a quatre centres van patir l'actuació dels Mossos, però es van repetir l'endemà

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Es tancaments i acampades als centres sanitaris del Vallès han resistit durant tot l'estiu i, fins ara, les autoritats no havien considerat que fossin cap destorb pel funcionament dels serveis. Però el 27 d'agost va canviar el rumb dels esdeveniments. Després d'una assemblea de coordinació de les protestes de Sabadell, Viladecavalls, Badia, Barberà, Santa Perpètua i Castellar, es va anunciar una possible demanda (assessorada pel despatx d'advocats del Col·lectiu Ronda) contra la Generalitat i una queixa a la Sindicatura de Greuges per l'empitjorament del servei sanitari arran de les retallades convergents. Aquesta determinació de les activistes va encendre els ànims del conseller Boi Ruiz durant el primer consell executiu del govern català —després de les vacances d'estiu— al Palau de la Generalitat, celebrat el 30 d'agost i presidit per Joana Ortega. El màxim titular de Salut va posar sobre la taula la necessitat de desallotjar els centres d'atenció sanitària del Vallès amb l'argument que cada dia que passava hi havia més “indigents i antisistemes” acampats, una informació facilitada per Carme Esteve, la gerent territorial del departament a les comarques vallesanes. La petició va passar immediatament a la taula del conseller Felip Puig, que va donar ordres als comandaments dels Mossos d'Esquadra per tal que aquella mateixa nit desallotgessin cinc centres sanitaris on les protestes s'havien consolidat. La decisió del govern

El de Ca n'Orlach (Sabadell) és un dels CAP reocupats després dels desallotjaments de la setmana passada

de CiU, però, no es va poder executar del tot. A mitja tarda, quan l'operatiu policial ja estava en marxa, una filtració va fer arribar la informació dels futurs desallotjaments a orelles del veïnat i, cap a quarts de 10 de la nit, la gent dels municipis afectats es va mobilitzar per impedir-ho. Al CAP Can Tries de Viladecavalls és on la convocatòria va ser més reeixida i prop de 200 persones es van aplegar amb pan-

cartes a les portes i el vestíbul. En vista del que estava passant, agents de la policia de país van informar del nou escenari i el conseller Puig va decidir suspendre l'operatiu de Viladecavalls, però mantenir la resta d'actuacions. Cap a dos quarts de 2 de la matinada, 150 agents anti-disturbis van obligar les activistes a sortir voluntàriament —sota l'amenaça de fer-ho per la força en cas contrari— de Sabadell, Badia, Caste-

llar i Santa Perpètua. El comunicat de premsa del Departament de Salut on s'explicava l'actuació, que es va distribuir l'endemà al matí, parlava del “desallotjament de cinc centres sanitaris”, un lapsus d'algú que no s'havia assabentat de la decisió d'última hora de suspendre una de les intervencions. La contundència de la Generalitat, però, no va fer minvar els ànims de les defensores de la sanitat pública i, l'endemà,

encara amb més presència veïnal, es van reocupar tots els centres i es van reproduir els tancaments al CAP Lloreda de Badalona i al CAP Murallès de Tarragona. El CAP de l'Arboç del Penedès es va afegir a la llista l'endemà i, durant el cap de setmana, es va fer una acampada davant l'Hospital Arnau de Vilanova de Lleida després d'una manifestació que va aplegar centenars de persones.

CHEMA PERAL

CHEMA PERAL

ANUAR

, així està el pati

VILADECAVALLS · LA PROPOSTA PRETÉN DESMARCAR-SE DELS MODELS ACTUALS DE GESTIÓ DELS CENTRES SANITARIS

Camí d'un CAP autogestionat

Anna Condal
terrassa@setmanaridirecta.info

El moviment d'oposició al tancament del CAP Can Trias de Viladecavalls es va començar a gestar durant la segona quinzena de juny amb la creació d'un grup de treball. A partir del 6 de juliol, es va saber que la Mútua de Terrassa havia pres la decisió de tancar-lo durant els mesos d'agost i setembre, fet que deixava desateses prop de 10.000 persones. Amb aquesta mesura, el veïnat de Viladecavalls s'ha vist obligat a traslladar-se a Terrassa per poder rebre atenció al CAP Rambla o bé al de La Maurina.

Aquesta decisió unilateral afecta, sobretot, el sector de població més envellida i la gent amb mobilitat reduïda i necessitats assistencials periòdiques. L'escassa freqüència i la mala combinació del transport públic fins aquests centres d'atenció primària genera una situació de desprotecció, especialment davant casos d'urgència. Desplaçar-se al CAP Rambla suposa un trajecte estimat en 40 minuts i la ruta amb autobús fins a La Maurina suposa prop d'una hora de trajecte, tot i que no és massa lluny.

El 7 de juliol, 300 persones van tallar l'autopista C-58 en senyal de protesta

La resposta del barri davant l'anunci del tancament del CAP no va trigar a arribar i, el 7 de juliol, 300 persones van tallar l'autopista C-58, amb el suport de diferents membres de l'equip de govern de l'Ajuntament de Viladecavalls. L'acció es va repetir el 13 de juliol fent el tall d'autopista i, tot seguit, una marxa a peu fins a Terrassa per confluïr amb la manifestació contra les retallades a la sanitat, que va aplegar prop de 5.000 persones.

El CAP no es tanca

El 27 de juliol, l'assemblea del CAP Can Trias va fer un altre pas i va aprovar la seva futura ocupació com a mesura de pressió per impedir el tancament. L'acció es va materialitzar el mateix dimecres amb una primera acampada al pati exterior. El 29 de juliol, un dispositiu policial molt ampli va assetjar els accessos al barri de Can Trias: es van desplegar prop de vuit furgonetes d'anti-disturbis dels Mossos, agents de paisà i un helicòpter. La crida a la solidaritat va ser un èxit i la jornada va acabar amb l'ocupació de l'interior del centre sanitari. Des d'aleshores, es va normalitzar la dinàmica

ERMENGOL GASSIOT

ERMENGOL GASSIOT

A dalt, l'autogestió del CAP també inclou una ambulància d'emergències. A baix, el veïnat de Viladecavalls es concentra per evitar el desallotjament del seu CAP

de lluita que ja s'estava practicant: assemblees els dilluns i els dimecres, combinades amb marxes populars i difusió a d'altres barris. També es van organitzar torns de vigilància, activitats i menjadors populars.

La pressió popular exercida va forçar la Mútua de Terrassa a moure fitxa i, el 30 de juliol, el seu gerent, Esteve Picola, va comparèixer al CAP. Centenars de persones el van rebre en una assemblea, on es va exigir transparència en la gestió dels centres sanitaris, es va denunciar la reiterada negativa a facilitar el text del contracte que vincula la Mútua de Terrassa amb CatSalut (documents públics que haurien d'estar a disposició de tothom), es va demanar la retallada de sou als alts càrrecs de la mútua i es va exposar de quin manera les retallades afectaven negativament la qualitat de vida del veïnat. La pretesa predisposició al diàleg d'Esteve Picola es va tra-

duir en l'actitud de defugir responsabilitats i el discurs -ja sabut- de la manca de recursos. El gerent va concloure que la decisió de la Mútua de Terrassa era innegociable.

Finalment, el 13 d'agost va suposar un punt d'inflexió en la lluita. Es va celebrar una assemblea multitudinària, que va aplegar veïns i veïnes de Viladecavalls, professionals de la Mútua i de l'hospital, membres del grup de sanitat del 15-M i altres persones solidàries. D'aquesta assemblea, en va sorgir un grup de professionals de la salut que es van comprometre a treballar voluntàriament al CAP fent torns cada dimarts i dijous de 18h a 20h (amb un metge o metgessa, un infermer o infermera i una persona auxiliar). La seva tasca es basa en el control de les malalties cròniques -casos d'hipertensió, diabetis, tensió arterial i glicèmies- i en l'administració d'injectables -amb l'aportació de medi-

cació i la pauta per part de les pacients. A banda d'aquest servei, també es compta amb un cotxe ambulància per fer acompanyaments en casos d'anàlitiqes o visites ja concertades, o bé quan les usuàries s'han de derivar a urgències. Aquest va ser el cas d'una veïna de 85 anys, que va ser derivada a urgències després que se li detectessin problemes de respiració. La veïna va ser ingressada a l'Hospital Mútua de Terrassa amb una pneumònia, de la qual es va recuperar sense complicacions gràcies a la detecció a temps al CAP.

Un pas endavant cap a l'autogestió

Després de 29 dies d'acampada i ocupació, s'està treballant per fer realitat un projecte autogestionari. Els doctors Pep Aced Masjoan i Josep Maria Sans Escolà, treballadors voluntaris al CAP, aposten per modificar la situació actual: "Si no fem res, Mútua de Terrassa, una em-

presa amb ànim de lucre, continuarà gestionant un centre tancat i, per tant, la gent es quedarà sense l'atenció que li pertoca".

La proposta d'Unitat Assistencial Autogestionada pretén desmarcar-se dels models actuals de gestió dels centres sanitaris. Aquests models es basen en entitats de base associativa (EBA) de metges i professionals, que actuen com una societat limitada i tenen contracte amb CatSalut, o bé en unitats o centres d'autonomia de gestió, que funcionen com a empreses proveïdores, en conveni directe amb CatSalut. La proposta autogestionària és assumible en el marc de la legalitat actual, ja que la cessió de la gestió ja es contempla i es practica en el marc sanitari català. La diferència rau en el fet que es tracta d'una alternativa allunyada de la tendència a la privatització dels serveis sanitaris. "Anem a l'altra punta del model de cessió, amb transparència, participació ciutadana, suport municipal -que ara s'està donant- i sense afany de lucre". Aquesta fórmula no capitalista cerca la corresponsabilització de les usuàries i les professionals i un abaratiment dels costos (ja que el percentatge de benefici que es fixa amb una societat limitada -que acaba a mans dels seus gestors-, en una Unitat Assistencial Autogestionada, revertiria sempre en la qualitat de l'assistència sanitària). Es tracta, doncs, "d'un model capaç de competir amb Mútua i permet fer la mateixa feina amb menys despesa, una dada rellevant en aquest moment en què el discurs de CatSalut és que no hi ha recursos i s'ha d'estalviar".

Actualment, el grup de treball que està estudiant com articular aquesta proposta es troba en converses preliminars, juntament amb l'equip de govern i amb les coordinadores d'altres unitats autogestionades, per nodrir-se d'experiències prèvies que actualment estan funcionant a Catalunya. Alhora, hi ha una reunió prevista de l'equip de govern de Viladecavalls amb la responsable de CatSalut, Carme Esteve.

La possibilitat de presentar la proposta i que sigui acceptada depèn, en gran mesura, del fet que CatSalut reconegui que hi ha hagut un incompliment del conveni per part de la Mútua de Terrassa i, per tant, se'n pugui declarar la suspensió. CatSalut va donar la gestió del centre a la Mútua durant 50 anys a canvi de la construcció de l'edifici del CAP Can Trias. Quan la Mútua en va assumir la gestió era per donar una assistència eficaç, no per tancar-lo. Aquest incompliment és denunciàble i si la negativa de la Mútua a assumir-ne la gestió continua, s'obriria la porta a un nou conveni que optés pel model autogestionari.

, així està el pati

CATALUNYA • LA REVOLTA DELS CAP ES CONSOLIDA

Les retallades a Sanitat mobilitzen barris i velles generacions

Josep M. Llauradó
elcamp@setmanaridirecta.info

Gairebé tota Catalunya es troba en peu de guerra contra les retallades socials que està duent a terme l'executiu d'Artur Mas. Particularment, Tarragona és el centre de la protesta a les comarques del Camp, ja que la ciutat pateix la reducció de llits i plantes a l'Hospital públic Joan XXIII, a tota la Xarxa Sanitària privada Santa Tecla i, des de fa uns mesos, a causa de l'eliminació de les urgències, també als centres d'atenció primària de Bonavista (ponent), Sant Salvador (nord) i Muralles (centre). A diferència del que sol passar en les mobilitzacions populars a la ciutat, Bonavista ha vist revifada l'onada de protesta que va caracteritzar els barris més perifèrics de Tarragona durant el franquisme i la transició. Fins a un miler de veïns i veïnes s'hi han manifestat durant la darrera setmana, ja sigui en concentracions davant del mateix centre sanitari o fent talls a la N-340 el dia que hi havia plantejades diverses protestes arreu. Sant Salvador ha seguit aquesta tònica i, gràcies a la lluita veïnal, aquesta zona, relativament poc poblada i apartada del centre de la ciutat, avui dia compta amb un centre cívic i un CAP que ja voldrien tenir d'altres barris. Així, el veïnat s'ha aixecat per defensar el seu patrimoni social.

En canvi, al CAP Muralles, situat al centre i que serveix desenes de milers de persones, encara no hi ha hagut resposta com en els casos anteriors, tot i que compta amb centenars d'usuàries.

Tot plegat també ha servit per despertar les velles generacions que, fins ara, romanien passives davant de qualsevol protesta. Per aconseguir-ho, la Plataforma per defensar els serveis públics i els indignats i indignades de la plaça de la Font hi han ajudat, a més del clima de crispació que es viu a conseqüència de l'empobriment d'aquests serveis a la ciutat. D'una banda, les institucions asseguren que, per als casos urgents, ja hi ha els hospitals i, de l'altra, limiten contínuament la seva capacitat d'atenció sanitària. És el cas de l'Hospital Joan XXIII, on pràcticament cada setmana, els sindicats i les treballadores organitzen mobilitzacions, tant dins com fora del centre.

Manifestació i talls de trànsit

Tres columnes de manifestants van participar de les marxes fins el Departament de Salut el 2 de setembre. Es van aplegar centenars de persones provinents de Bellvitge, Gràcia i Dos de Maig (foto). L'endemà també es van fer una desena d'exitosos talls de trànsit, amb el suport sonor dels claxons de molts conductors, especialment a la comarca de La Selva (foto) i el Vallès Occidental.

ALBANO DANTE

ALBERT GARCIA

A dalt, un dels talls viaris del 3 de setembre, al municipi de Riells i Viabrea. A baix, els blocs de l'Hospital del 2 de Maig i de l'Esperança es van unir formant un grup de 1.000 persones, que es van dirigir a la seu del Departament de Sanitat.

GIRONA • LA CURSA DE RETALLADES I ACOMIADAMENTS AL TRANSPORT SANITARI TOT JUST COMENÇA

Tretze acomiadaments al servei d'ambulàncies

Ferran Parra
girona@setmanaridirecta.info

Ja fa temps que s'ensuma que les empreses han trobat la gallina dels ous d'or amb el binomi crisi-retallades. Com ja vàrem publicar en el darrer número, les empreses del transport sanitari han començat a posar en pràctica les mesures i ajustos que van anunciar per fer front a la retallada pressupostària que els ha aplicat l'administració. Com era d'esperar, tenint en compte la manera de fer -tristament coneguda- de la classe empresarial, aquests ajustos sempre van en la línia de destruir llocs de treball de les seves estructures. Empreses com TSC i Consorci del Transport Sanitari de Catalunya han estat les més matineres. En el cas del Consorci, una empresa que opera principalment a la demarcació de Girona, va acomiadar tretze persones, del total de quinze aco-

miadaments que hi ha previstos. Aquesta només és una de les mesures endegades per la gerència del CTSC. Així, el personal d'aquesta empresa patirà una altra retallada del 2,5% del salari, que se suma al

Tres acomiadades denunciaran la companyia perquè consideren que han estat perseguides

2,5% que ja van aplicar el mes de juliol de 2010 i que encara no s'ha recuperat. En relació a això, en el seu moment, després de diverses mobilitzacions de protesta, es va pactar amb les treballadores que aquest juny passat es deixaria d'aplicar aquesta retallada en la nòmina i es començarien a retornar

les quantitats segrestades. De les tretze persones acomiadades fins ara, deu han denunciat l'empresa perquè consideren que, en primer lloc, es tracta d'un acomiadament col·lectiu improcedent, ja que no calia acomiadar ningú, tal com han defensat les tesis del comitè d'empresa. Les treballadores creuen que l'opció de l'acomiadament zero "era viable", ja que hi ha hores de sobres per tothom. Denuncien que l'empresa, diàriament, per un costat envia missatges d'hores extra per cobrir i, per l'altre, acomiada treballadores. D'altra banda, tres de les persones acomiadades també denunciaran la companyia perquè consideren que han estat clarament perseguides per "motius ideològics i d'activisme". Aquestes manifesten que l'empresa no ha seguit cap tipus de criteri objectiu a l'hora d'elaborar les llistes de gent afectada, tot i que, públicament, sembla han dit que es regirien per unes

valoracions de cada treballadora que farien les coordinadores de zona. Denuncien que s'ha aprofitat per fer una "neteja d'elements subversius" perquè, tot i superar amb nota aquestes valoracions, la direcció les ha volgut fora des del primer moment. També argumenten que no és casualitat que les acomiadades hagin estat les mateixes persones que van denunciar diverses irregularitats de la companyia a la inspecció de treball i les mateixes -també- que s'han mostrat "molt crítiques" amb les pràctiques i les formes de l'empresa públicament. D'altra banda, també emmarcat en el conflicte del transport sanitari, cal dir que s'ha posposat la vaga del transport sanitari no urgent prevista per aquest mes. De totes maneres, hi ha mobilitzacions previstes, com a mesura de pressió i de protesta pel deteriorament de les condicions laborals en aquest sector.

GIRONA • MEDI AMBIENT
Nova manifestació contra la MAT

Xevi Planas
girona@setmanaridirecta.info

Prop de 200 persones van recórrer els carrers de Girona, el diumenge 4 de setembre, sota el lema "Defensem la Terra. No a la MAT". La convocatòria de la manifestació coincideix amb la presentació del pla d'obres del tram de la línia de Molt Alta Tensió (MAT) entre Santa Llogaia d'Àlguema i La Jonquera i l'aprovació de la declaració d'impacte ambiental del tram Bescanó-Santa Llogaia. Es van sentir lemes com: "Que retallin la MAT i no en sanitat", "Canya, canya, canya a qui destrossa la muntanya. Guerra, guerra, guerra a qui destrossa la terra". La marxa va acabar davant la nova seu de la Generalitat a Girona, on es va llegir el manifest i es va animar a continuar la lluita contra la MAT fins al final. El text denuncia la nul·la transparència amb què s'ha imposat aquesta infraestructura.

, així està el pati

CATALUNYA • OBRA SOCIAL LA PAH TRENCA AMB L'OFENSIVA REPRESSIVA I DÓNA SUPORT I COBERTURA A LES FAMÍLIES DESALLOTJADES

La PAH inicia una estratègia per recuperar els habitatges buits pels desnonaments

ALBERT GARCIA

La família i el grup de suport denuncien el cas davant de l'Ajuntament de Montcada

Juanjo Nora
vallesoriental@setmanaridirecta.info

L'escalada repressiva contra la resistència popular als desnonaments ha topat amb una nova iniciativa de la Plataforma d'Afectats i Afectades per les Hipoteques. Sota el nom Obra Social La PAH, l'organització ha iniciat una campanya de reapropiació ciutadana dels habitatges buits que causen els llançaments judicials, instigats per les entitats bancàries i executats per la policia. En cas que les concentracions de la població no tinguin èxit en el seu propòsit de paralitzar els desnonaments, la PAH es compromet a donar suport i cobertura a les famílies afectades perquè no quedin desamparades i puguin tornar a recuperar casa seva. Segon la PAH, "són diverses les persones disposades a fer aquest pas

rància de les administracions públiques i dels partits polítics per canviar una llei que és clarament injusta i protectora dels interessos dels bancs.

A més del bloqueig per part del PSOE i el PP de la Iniciativa Legislativa Popular que defensa la dació en pagament retroactiva al Congrés dels Diputats espanyol, la moratòria en els desnonaments i la promoció del lloguer social, la repressió i la criminalització vers el moviment dirigida per jutges i cossos policials ha augmentat geomètricament.

Alguns dels elements que han portat la PAH a adoptar aquesta nova estratègia de recupació dels habitatges desallotjats -iniciada precisament arran de l'últim desnonament- són: actuacions com les denúncies dels Mossos d'Esquadra del mes de febrer a Vic contra les solidàries que intentaven aturar un desnonament; les dates obertes per executar els llançaments imposades pels jutges (com a Terrassa el juliol) per impedir les concentracions de suport; el desallotjament brutal per part de la BRIMO al barri del Clot de Barcelona el 25 de juliol, o el que va succeir l'1 de setembre a Montcada i Reixac, durant el quart intent de desnonament de la família d'Elisa Díaz, on el jutge va demanar suport policial per efectuar-lo i els Mossos es van presentar al lloc una hora abans de l'horari estipulat. Elisa Díaz i la seva família van recuperar la seva casa el mateix dia del desallotjament, després de reunir-se amb l'Ajuntament de Montcada i que aquest només els oferís l'estada en un hotel durant tres dies. A més de prendre'ls la casa, la Kutxa encara els reclama un deute de 300.000 euros i es nega a negociar una solució amb la família, que només compta amb els ingressos del PIRMI del company d'Elisa, ja que tots dos estan a l'atur i tenen una filla de set anys.

Es busca que les entitats financeres acceptin la dació en pagament

davant la disjuntiva de quedar-se al carrer". L'objectiu de la nova estratègia és triple, segons la PAH: "Recuperar la funció social dels habitatges buits i evitar que la gent es quedi al carrer; augmentar la pressió sobre les entitats financeres perquè acceptin la dació en pagament i forçar les administracions públiques a garantir el dret de l'habitatge".

Malgrat els èxits aconseguits durant aquests dos anys i mig de lluita i encara que la solidaritat i les mobilitzacions de la població no deixen d'augmentar dia rere dia, els desnonaments no han disminuït en nombre.

A la inflexibilitat de les posicions defensades per les entitats financeres s'hi afegeixen la inope-

ALBERT GARCIA

La gent de la PAH protesta contra el desallotjament a La Roca i això facilita el seu ajornament

LA ROCA • ELS MOSSOS BLOQUEGEN EL BARRI PER IMPEDIR LA SOLIDARITAT

La resistència popular s'avança a la repressió i atura un desnonament

Juanjo Nora
vallesoriental@setmanaridirecta.info

Es precedents de l'1 de setembre a Montcada i els de finals de juliol al barri del Clot de Barcelona i a Terrassa van fer decidir la PAH de Granollers a preparar a consciència la resistència davant el segon intent de desnonament de la família de Manuel Alonso, el 5 de setembre a la Roca del Vallès.

Com a primera acció, una vintena de persones van acompanyar la família durant la nit i van bloquejar les portes, les finestres i el balcó de la casa amb tanques i fustes. Cap a les 7 del matí, amb l'arribada de més solidàries, les activistes es van dividir entre l'interior i l'exterior de la casa mentre esperaven l'arribada de la comissió judicial, prevista a partir de les 9 del matí.

Les previsions es compleixen. A les 7:30h van arribar els primers efectius dels Mossos d'Esquadra, que van acordonar els carrers adjacents -una acció fins llavors inèdita- i van impedir el pas de més activistes, que al llarg del matí es van acostar a l'indret per donar suport a la família. Mitja hora més tard, van arribar quatre dotacions dels ARRO de la base de Granollers.

La calma tensa que es va instaurar durant tot el matí només es va trencar pels intents d'algunes activistes de franquejar el cordó policial i per la inspecció de la part de darrere de la casa per part dels Mossos, que calculaven les possibilitats per dur a terme el desallotjament. Mentrestant, Manuel Alonso va intentar negociar l'ajornament del desnonament amb el jutjat.

Bankia s'ha adjudicat la casa de Manuel Alonso pel 50% del seu valor de taxació

Alonso disposa d'un precontracte per entrar a viure de lloguer el dia 15. Només demana temps fins llavors. El van acompanyar l'alcalde de La Roca i un regidor per intervenir davant el jutge.

El cas de Manuel Alonso no es diferencia molt del d'altres persones afectades. El seu negoci va anar malament a causa de la crisi i no van poder fer front a les pujades exponencials de les quotes de la hipoteca que tenia

amb Caixa Laietana-Bankia. Els intents de negociació del deute no van arribar enlloc i, finalment, Bankia es va adjudicar la casa en subhasta pel 50% del seu valor de taxació. Tot i així, Bankia encara li reclama 109.000 euros. Manuel Alonso vivia amb la seva dona, la seva mare de 86 anys (que té Alzheimer) i el seu fill, amb la seva companya i la seva filla de set anys. El 25 de juliol va haver-hi un primer intent de desnonament, que es va aconseguir aturar. Durant el mes d'agost, va continuar intentant negociar amb Bankia, sense resultats. El seu fill va aconseguir una casa de lloguer entretant. A la casa, només hi vivia ell i la seva dona i la seva mare.

A les 10:45 ja es va saber que hi havia acord al jutjat i que el desnonament s'ajornava fins el dia 19 de setembre. Ara només faltava que arribés la comissió judicial. Van voler comprovar que la família tenia la intenció de marxar de casa i ja havia començat a fer el trasllat.

A les 11:30 es va signar la pròrroga del desallotjament dins la casa. Els Mossos es van retirar i les solidàries van començar a netejar la casa per deixar-la tal com estava abans del setge.

, així està el pati

CATALUNYA · UN AUTO DEL TSJC ESCALFA LA DIADA REIVINDICATIVA DE L'ONZE DE SETEMBRE

Les amistats perilloses del jutge que vol acabar amb la immersió lingüística

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Pocs dies abans de la celebració de l'Onze de Setembre, ha caigut un veritable gerro d'aigua freda sobre les polítiques de normalització del català en un àmbit tan delicat com l'ensenyament. Un auto de la secció cinquena de la sala contenciosa administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC), redactat pel magistrat-ponent Joaquín José Ortiz Blasco, obliga el govern de la "Generalidad de Cataluña" -literal- a modificar la política d'immersió lingüística vigent des de fa 30 anys, en el sentit que considera que la llengua espanyola també ha de ser vehicular per l'alumnat de totes aquelles famílies que ho desitgin. A la pràctica, el màxim tribunal jurisdiccional català ha donat dos mesos de marge perquè el departament dirigit per Irene Rigau modifiqui de cap a pe-

El TSJC dóna dos mesos de marge per posar en marxa l'escolarització en castellà o en català

us els protocols d'ensenyament i doni a pares i mares l'opció que la mainada pugui ser escolaritzada en castellà o en català, a través de la segregació en aules i amb mestres diferenciades.

Aquest auto és fruit de la interpretació de la sentència del Tribunal Suprem espanyol del mes de desembre de 2010 i aquesta última

Al voltant de 500 persones es van manifestar contra l'auto judicial el 5 de setembre a la plaça del Vi de Girona

ho és com a derivada de la sentència del Tribunal Constitucional contra l'Estatut, feta pública durant la revetlla de Sant Joan del mateix any. A banda d'Ortiz Blasco, altres tres magistrats han estat coparticipats de l'estocada judicial: Alberto Andrés Pereira, Juan Fernando Horcajada Moya i Miguel Hernández Serna. La resolució d'aquests juristes no ha estat aïllada, ja que els seus mateixos

noms figuren a molts dels autos de la sala contenciosa administrativa del TSJC, que recentment ha tombat els reglaments d'ús del català als ajuntaments de Barcelona o de Sant Pol de Mar, per posar dos exemples. La seva llarga trajectòria en aquest sentit, segons fonts judicials consultades, prové d'una clara vocació ideològica personal de molts d'ells, contrària a les reivindicacions nacionals catalanes.

Repassem, doncs, el currículum d'alguns d'aquests magistrats. En primer lloc, destaca la figura de Joaquín José Ortiz Blasco, el més preeminent de tots ells. Fa un any, va ser candidat per ser seleccionat com a magistrat de la sala 61 del poderosíssim Tribunal Suprem espanyol (després de la baixa -per ascens- deixada pel jutge Manuel Sieira), poques setmanes abans que aquest organisme decidís per majoria simple la il·legalització de Bildu, candidatura que va ser avalada posteriorment pel Tribunal Constitucional. Finalment, un altre magistrat li va arrabassar la plaça. Al llarg de la seva trajectòria professional al TSJC, Ortiz Blasco ha escrit nombrosos articles a revistes especialitzades i ha organitzat jornades de debat de l'àmbit jurista. En la majoria d'aquests

casos, ha estat acompanyat per un altre especialista significatiu en dret contenciós administratiu. Es tracta de Santiago Milans del Bosch. Tots dos van escriure, colze a colze, un volum de l'*Informe Pi i Sunyer sobre la Justícia a Catalunya*. Milans del Bosch no només té un vincle familiar amb la ultradreta feixista espanyola -és nebot

jutge a l'Escola Judicial. A dia d'avui, Santiago Milans del Bosch és patró de la Fundación Francisco Franco i un dels impulsors d'un manifest ultradretà que ha recollit 9.000 signatures i que exigeix l'abolició de l'Estat de les Autonomies.

En la mateixa línia conservadora, trobem Juan Fernando Horcajada Moya, que fa 26 anys que ocupa un càrrec al màxim òrgan de la sala contenciosa administrativa catalana i que, l'any 1986, va ser investigat pel Consell General del Poder Judicial arran d'una sèrie d'irregularitats per la tramitació de recursos judicials contra la Generalitat de Catalunya quan el seu cap jeràrquic immediat era Enrique Lecumberri, considerat una persona propra a CiU i, en concret, a l'expresident Jordi Pujol. El tercer que signa l'auto és Alberto Andrés Pereira, probablement el més moderat, que en una altra interlocutòria recent va emetre un vot particular contrari al posicionament majoritari de la sala en el sentit de reduir la presència del català a les administracions públiques municipals. L'últim dels signants és un exfiscal que fa poc ha ascendit a la categoria de magistrat, es tracta de Miguel Hernández Serna.

> Somescola.cat anuncia protestes contra l'atac al català a l'escola

La plataforma Somescola.cat, que agrupa Òmnium Cultural i algunes entitats de defensa de la llengua i sindicats d'ensenyament, va fer una crida, el 5 de setembre, perquè el dilluns 12 totes les escoles catalanes penguin un cartell, on hi digui: *Una escola, una llengua, un país*. També va convocar, el mateix dilluns a les 7 del vespre, concentracions davant totes les cases de la vila contra la sentència del TSJC i en defensa de la llengua a l'escola. La coordinadora de la plataforma es va reunir per estudiar la interlocutòria del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC), que obliga la Generalitat a prendre mesures perquè el castellà també sigui llengua vehicular de l'escola d'aquí dos mesos, a tot estirar. A la reunió, van avançar un seguit d'actuacions que ja tenien previstes per al Dia Europeu de les Llengües, el 26 de setembre: una acció pedagògica als centres perquè l'alumnat entengui la importància de la llengua com a element de cohesió social. Per exemple, fent una mateixa unitat didàctica a totes les escoles; o una espècie de concurs perquè totes les estudiants triïn la paraula preferida en català i puguin fer dibuixos i murals que s'hi inspirin.

, així està el pati

ESTAT ESPANYOL · ELS MOSSOS DIUEN QUE HAN IDENTIFICAT DOTZE PERSONES COM A CONVOCANTS DEL BLOQUEIG CONTRA LES RETALLADES

La fiscalia demana que els fets del 15-J al Parlament es jutgin a Madrid

Manu Simarro

redaccio@setmanaridirecta.info

La fiscal de l'Audiència Nacional espanyola, Maria Teresa Sandoval Altelarra, va demanar al jutge Eloy Velasco, el 5 de setembre, que acceptés la competència "per a la investigació dels fets delictius ocorreguts el 15 de juny de 2011 davant del Parlament català", en al·lusió al bloqueig simbòlic a la cambra catalana que van convocar l'Acampada de Barcelona i la Trobada d'Assemblees de Barris i Pobles de Catalunya coincidint amb l'inici del debat dels pressupostos de les retallades. La fiscal creu que la competència del magistrat de l'Audiència Nacional per investigar els fets del Parlament és "evident", ja que sosté que podrien constituir "delictes contra els alts organismes de la Nació" -que són competència de l'Audiència Nacional- i, per això, li demana que sol·liciti a la Fiscalia Provincial de Barcelona la remissió de les diligències obertes conjuntament amb els Mossos d'Esquadra. Segons

La fiscal Sandoval manifesta que la querrela interposada per Manos Limpias contra el 15-M "té un cert caràcter fraudulent"

fontes policials consultades pel periodista d'El Periódico Antonio Baquero, els Mossos haurien identificat dotze persones que podrien ser acusades d'un delictes de sedició i estarien a l'espera de saber

Centenars de manifestants protesten davant del cordó policial a les portes del Parlament el 15 de juny

quina instància judicial durà el cas per procedir a fer les detencions. La periodista de 8tv Gemma Liñan va informar, per les mateixes fonts, que aquestes dotze persones serien les que van convocar el bloqueig.

La fiscal senyala, també, que les causes obertes a les set persones detingudes el 15 de juny, que presumptivament haurien comès delictes "d'atemptat, resistència i desobediència a l'autoritat", han de seguir el seu curs al jutjat d'instrucció número 25 de Barcelona.

Contra Manos Limpias

A l'escrit, la fiscal Sandoval carrega contra el sindicat de funcionari ultradretà Manos Limpias i afirma que la querrela interposada per aquest sindicat contra el moviment del 15-M "no deixa de tenir un cert caràcter fraudulent perquè pretén que es faci una investigació general". Fins i tot, arriba a dir que podria haver comès "un cert abús de dret", per la qual cosa demana a Eloy Velasco que els exigeixi 50.000 euros de fiança per personar-se com a acusació popular al procediment. La fis-

cal es refereix a la querrela que va presentar Manos Limpias contra el moviment del 15-M, Democràcia Real Ja i les persones que resisteixen els desnonaments per execucions hipotecàries o impagament del lloguer, ja que -segons afirmaven els advocats del sindicat- haurien comès delictes contra les institucions de l'Estat, sedició o associació il·lícita. Sandoval demana al magis-

Tot sembla indicar que, finalment, els fets del Parlament es jutjaran a Madrid

trat Velasco que rebutgi la querrela, ja que "la pretensió de conèixer-ho tot de tothom en un únic procediment trenca les regles més elementals del procés penal i aboca inevitablement a una inquisició general, prohibida a la nostra Constitució".

Dos mesos i mig d'investigació

La investigació dels fets del Parlament es va activar el mateix 15 de juny amb la redacció dels atestats policials. En una compareixença posterior, el conseller d'Interior Fe-

lip Puig va anunciar l'obertura d'una investigació exhaustiva, que ha coordinat el comissari general territorial Joan Miquel Capell conjuntament amb la fiscal en cap de la Fiscalia General de Catalunya, Teresa Compte. En la instrucció dels fets, hi han participat la Comissaria General d'Investigació Criminal -encapçalada per Josep Lluís Trapero- i la Divisió Central d'Informació, amb el comissari Adolf Broch al capdavant. Felip Puig va anunciar, aleshores, que identificaria quatre grups de persones: les organitzadores i convocants del bloqueig, les persones que hi van participar de forma no violenta, les persones que es van enfrontar amb alguns diputats i les persones que van agredir agents dels Mossos. La investigació va fer un gir quan el jutge Eloy Velasco va admetre a tràmit una denúncia de Manos Limpias pels fets del Parlament i, a través d'un ofici, va requerir informació als Mossos i a la fiscalia. Una informació que els Mossos van assegurar que enviarien "en pocs dies". Dos mesos i mig després del 15 de juny, tot sembla indicar que els fets del Parlament es jutjaran a Madrid, a l'Audiència Nacional espanyola, per un jutge, Eloy Velasco, que -segons fonts jurídiques- acostuma prendre decisions d'acord amb el criteri de la fiscalia.

> Velasco: de jutge a polític i de polític a jutge

Provenent del Jutjat d'Instrucció número 24 de Madrid, el magistrat Eloy Velasco Nuñez és el titular del Jutjat Central d'Instrucció número 6 de l'Audiència Nacional espanyola des del juny de 1998, quan va substituir el fins aleshores titular Juan del Olmo. Velasco ha exercit a jutjats de civil i penal al País Valencià (Sagunt i Torrent), però al País Valencià, és conegut especialment per la seva faceta de polític. El 1995, va ser designat director de justícia pel president de la Generalitat Valenciana Edu-

ardo Zaplana, càrrec que va ocupar fins el 2003, quan Victor Campos (aleshores conseller de Justícia) el va destituir per les seves desavinences amb el secretari autonòmic -que més tard seria conseller de Justícia i vicepresident del Consell General del Poder Judicial- Fernando de Rosa. Durant la seva estada a l'Audiència, ha instruït la causa contra el dirigent de l'esquerra abertzale Arnaldo Otegui per enaltiment al terrorisme durant un acte que va celebrar l'esquerra abertzale a l'estadi d'Anoeta, de-

licte del qual Otegui va ser absolt el desembre de 2010. També ha acusat el govern veneçolà de "cooperació en la col·laboració il·lícita entre les FARC i ETA", arran d'unes informacions trobades a l'ordinador del líder de les FARC Raúl Reyes, que el mateix govern de Zaplana va rebre, el 2001, al palau de la Generalitat. L'auto del jutge va provocar la indignació de l'ambaixada veneçolana a l'Estat espanyol, que el va titllar "d'inacceptable i de clara naturalesa i motivació polítiques".

ARXIU JUANFRA ÀLVAREZ

Avui actius... o demà radioactius

L'11 de setembre d'enguany farà sis mesos de la catàstrofe nuclear de Fukushima i, pel que s'ha vist de moment, les centrals japoneses es podrien convertir en una copalta plena de conills radioactius. Fins aleshores, es parlava del renaixement nuclear; ara, però, Alemanya, Suïssa i Itàlia comencen a abandonar l'energia nuclear per fases. A Catalunya, la central d'Ascó està pendent de la renovació de llicència per part del govern espanyol, una decisió que s'hauria de prendre sense ignorar el desastre japonès. En tot aquest procés, el més important s'omet, el perill real de l'energia nuclear.

Jordi Bigues i Jordi Panyella
afons@setmanaridirecta.info

Vint-i-cinc anys després de la catàstrofe de Txernòbil, la central nuclear d'Ascó (Ribera d'Ebre) vol deu anys més de vida. El 29 de juliol, el Consell de Seguretat Nuclear espanyol (CSN) va donar el seu vistiplau a l'allargament de la vida d'Ascó. L'acord es va adoptar per unanimitat. Es tracta d'un informe prescriptiu favorable que respon a la sol·licitud d'autorització d'explotació de les dues centrals nuclears per un període addicional de deu anys (2011-2021).

“Després de les eleccions del 20 de novembre, el nou govern pagaria el preu de prendre la decisió final, la nova dècada de vida d'Ascó, i en trauria doble partit: nuclears i cimentiri”

Tot i així, és el govern espanyol qui té la potestat exclusiva per renovar o suspendre la llicència d'explotació d'una central nuclear. En el cas de Vandellòs I, la va suspendre després de l'accident de 1989. El permís d'explotació provisional s'atorga cada deu anys, però es pot reduir, tal com s'ha fet amb l'obsolet reactor nuclear de Garoña, que pren i aboca les aigües del riu Ebre.

L'informe del CSN no és vinculant i, per tant, el govern espanyol podria jugar diferents cartes. La de Miguel Sebastián, al capdavant del

Ministeri espanyol d'Indústria, Turisme i Comerç, és autoritzar el seu funcionament sense esperar les conclusions de les proves de revisió de les centrals que hi ha en curs, proposades per la Comissió Europea com a conseqüència immediata de l'accident de Fukushima. La segona opció és ajornar l'autorització fins que arribin les conclusions de la Comissió Europea i supeditar la llicència a les recomanacions d'aquest ens. Això podria donar lloc a una pròrroga d'explotació d'un any, fet que comportaria rèdits electorals a l'executiu espanyol, a les portes de les eleccions generals del 20 de novembre. Aquesta és l'opció que contempla l'exministra de Medi Ambient, Cristina Narbona, encarregada de la redacció del programa del PSOE.

Lamentablement, aquesta opció ha obert una tercera via, la més verinosa: aprovar la construcció a Ascó del gran magatzem centralitzat de combustible irradiat al cor dels reactors i una planta d'encapsulament, l'anomenat MTC. El cementiri nuclear seria la compensació a la pròrroga condicionada d'un any. D'aquesta manera, el nou govern, després de les eleccions del 20 de novembre, pagaria el preu de prendre la decisió final, la nova dècada de vida, i en trauria doble partit: nuclears i cementiri.

Informes 'secrets' cap a Europa

A menys d'un mes de la decisió sobre el futur d'Ascó, el grup socialista es mostra expectant, pendent de la relació entre l'agenda d'Ascó i la de les eleccions del 20 de novembre. El dia 15 de setembre, el CSN enviarà un informe preliminar a la Comissió Europea, on es recollirà la seva anàlisi inicial sobre la documentació remesa per les instal·lacions nuclears de les proves d'es-

MIRALLS
Xavier Montanyà
“La militarització és
imparable a Nigèria”
pàg. 4 i 5

TRANSFORMACIONS
Economia al servei del
desenvolupament
personal i comunitari
pàg. 7

DIRECTA 240
7 de setembre de 2011

IL·LUSTRACIÓ:
Marta Vilches

Avui actives... o demà radioactives

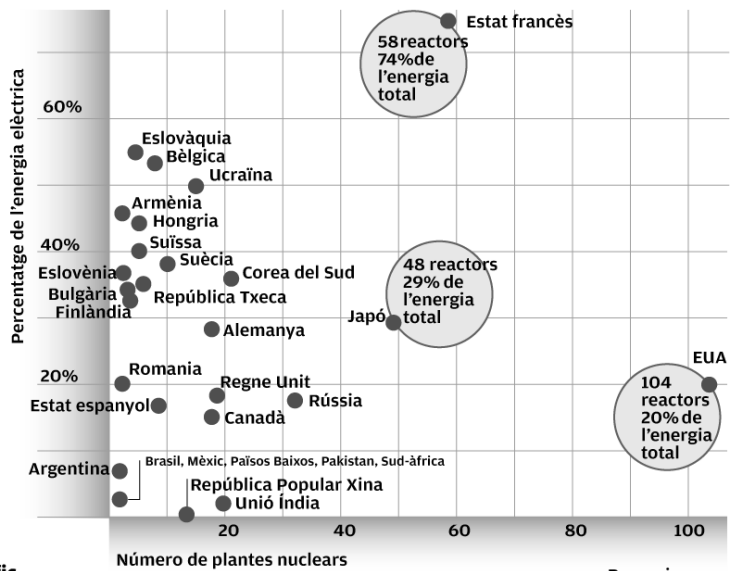
Reactors nuclears al món

A hores d'ara, al món, hi ha 437 reactors nuclears operatius, repartits en 31 estats, i 64 reactors en construcció. Segons l'Organització Internacional de l'Energia Atòmica (IAEA, International Atomic Energy Agency) aquests reactors generen el 13% de l'electricitat i el 5,5% de l'energia primària consumida per l'ésser humà.

Als reactors comercials, cal sumar-hi uns 250 reactors experimentals de diverses potències i diferents funcions, tant formatives com per obtenir isòtops radioactius amb destinació mèdica i industrial.

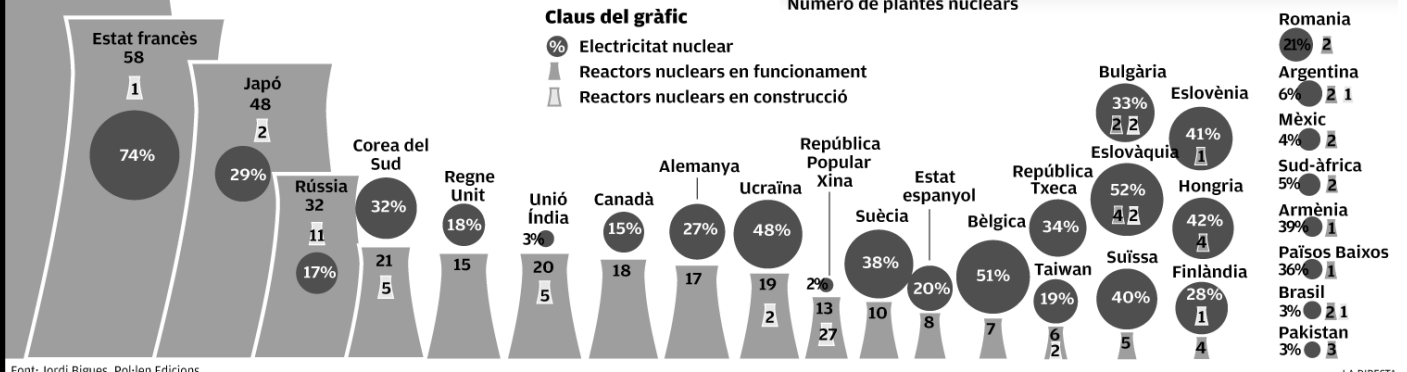
Pel que fa al mar, hi ha uns 123 submarins nuclears, és a dir, propulsats amb reactors nuclears, amb o sense armament nuclear. Un total de 54 de la marina nord-americana, 52 de la marina russa, 12 de l'anglesa, 6 de l'exèrcit de la república francesa i 5 de la marina xinesa. L'armada brasilera també en vol tenir. Cadascun costa quatre vegades el preu d'un submarí convencional.

Hi ha 11 portaavions de propulsió nuclears, de la marina nord-americana. Deu de classe Mintz (amb dos reactors cadascun) i l'Enterprise CVN-65, amb vuit reactors. Entre 1961 i 1988, els militars dels EUA i l'URSS van posar en òrbita desenes de satèl·lits nuclears militars d'espionatge propulsats amb reactors nuclears o alimentats amb piles de plutoni o poloni. Ara, a l'espai, hi ha 56 satèl·lits nuclears, 31 amb reactors nuclears alimentats amb urani 235 i 25 satèl·lits amb piles nuclears de plutoni o poloni.

Claus del gràfic

- Electricitat nuclear
- ▲ Reactors nuclears en funcionament
- ▮ Reactors nuclears en construcció

Font: Jordi Bigues, Pol-len Edicions.

LA DIRECTA

très, les exigències comunes a totes les centrals nuclears d'Europa. Ni uns documents ni els altres no han estat fets públics, és a dir, el secretisme i l'estil dels fets consumats de la indústria nuclear continua. Estem parlant de documents provisionals. El 31 d'octubre, les centrals nuclears hauran d'enviar els resultats complets de les proves i la documentació de suport corresponent al CSN.

Mentrestant, els contactes secrets entre centrals es multipliquen. "I tu, davant d'això, què contestes?", es pregunten les unes a les altres per no perjudicar-se. Per últim, el CSN enviarà el seu informe definitiu a la Comissió Europea abans del 31 de desembre d'enguany.

Tancar Ascó

Un altre element que no es pot passar per alt són les mobilitzacions que s'han dut a terme per aconseguir que Ascó no obtingui el nou permís d'exploració. Per un costat, la plataforma Tanquem les centrals nuclears proposa que les entitats cíviques demanin el tancament de les centrals d'Ascó mitjançant la no renovació de la llicència d'exploració. Fins ara, centenars d'entitats han signat pel tancament. Aques-

ta petició s'ha fet extensiva als consistoris municipals. D'altra banda, Greenpeace ha denunciat els diversos incompliments d'Ascó, des de la fuita radioactiva del 26 de novembre de 2007, que es va amagar, fins a l'ocultisme sobre el procés actual de renovació de llicència. En la mateixa direcció, la Coordinadora Anticementiri Nuclear de Catalunya (CANC) també demana el tancament definitiu d'Ascó.

– *“Per primera vegada, l'empresariat s'ha adreçat al govern de la Generalitat per demanar que no es renovi l'autorització per motius de seguretat energètica”*

Per primera vegada, l'empresariat s'ha adreçat al govern de la Generalitat per demanar que no es renovi l'autorització per motius de seguretat energètica. “No seria més prudent esperar les conclusions de la Comissió Europea?”, pregunten tímida-ment. El pla d'abandonament de l'energia nuclear a Alemanya o Suïssa, sense oblidar el referèndum d'Itàlia del 13 de juny, ha creat unes condi-

cions noves. Així doncs, per primera vegada, s'observa que els governs de Catalunya i de l'Estat espanyol van per camins ben diferents –de fet, contraris– al d'Alemanya. En la mateixa direcció, a finals d'abril, el ple del Consell Assessor pel Desenvolupament Sostenible de la Generalitat de Catalunya (CADS) va fer un informe molt cautelós on s'expressen un tipus de condicions de seguretat ambiental i energètica encaminades al tancament de les centrals nuclears ubicades al territori català. El fet que aquest informe el firmessin les setze persones membres del CADS, encapçalades pel seu president, Gabriel Ferraté i Pascual (que té carnet de Convergència Democràtica de Catalunya), mostra que les veus antinuclears cada vegada s'estan sentint més dins els cercles de poder.

Precedents sense complir

En relació a la decisió que ha de prendre l'executiu espanyol, cal tenir present que no seria la primera vegada que s'incomplís la promesa –inclosa al programa del PSOE– de procedir al tancament ordenat de les centrals nuclears. La renovació de llicències de les centrals nuclears de Cofrents, Garroña i Vandellòs II ha demostrat que es

tractava d'una enganyifa o d'un reclam electoral barroer.

El permís d'exploració provisional de la central nuclear d'Iberdrola a Cofrents, a la capçalera del riu Xúquer, al País Valencià, va vèncer el 20 de març de 2011. La Plataforma Tanquem Cofrents va pressionar per la no renovació de la llicència mitjançant l'aportació d'un informe llarg i detallat fet per Greenpeace. Finalment, el Ministeri d'Indústria, Turisme i Comerç espanyol va concedir un nou permís d'exploració de deu anys. La central nuclear de Cofrents i la de Garroña comparteixen la mateixa tecnologia que la de Fukushima, arguments afegits a les raons pel tancament.

El 22 de juliol de 2009, les empreses propietàries de Vandellòs II (72% Endesa i 28% Iberdrola) van sol·licitar la renovació de la llicència d'exploració per deu anys, d'acord amb el que s'establí a l'autorització. Onze mesos més tard, el 22 de juny de 2010, el CSN va emetre l'informe pertinent esperat, favorable a la llicència. Una ordre ministerial del mes de juliol de 2010 va renovar la llicència durant deu anys, que es compten a partir del 26 de juliol, la data en què expirava l'autorització vigent.

Avui actius

Davant d'aquest panorama, Pol-len edicions prepara l'edició del llibre *Avui actius... o demà radioactius*, dedicat als grans perills de l'energia nuclear. Aquest llibre, el quart títol de la col·lecció Producció Neta, és un manual de protecció davant les radiacions, adreçat tant a les persones professionals que s'hi exposen directament com a la resta de gent. És un llibre de divulgació científica sense embuts ni enganyifos.

El llibre s'ha pensat i ecodissenyat per respondre als dubtes i els temors que genera l'energia nuclear des d'un punt de vista visual. Les tres infografies que es publiquen per acompanyar el text en són una mostra. La primera, *Reactors nuclears al món*, mostra la distribució de les centrals nuclears per països i el grau de nucleodependència de cada lloc, tant de reactors nuclears de generació elèctrica com de reactors

experimentals, reactors de propulsió marina, portaavions, submarins i satèl·lits nuclears. La segona, *Plans d'emergència nuclear*, ubica el mapa dels cinc plans d'emergència nuclear, els ports que tenen risc nuclear i plans de seguretat, la població que viu al voltant de les centrals nuclears i els dinou camps de concentració –anomenats, de forma eufemística, estacions de descontaminació i classificació (EDC)– que hi ha a l'Estat espanyol i que concentrarien la població irradiada en cas de fuga nuclear per evitar el seu desplaçament incontrolat. La Sala d'Emergència Nuclear és un búnquer ubicat a Madrid que està en funcionament les 24 hores del dia per respondre davant un suposat accident o un atac nuclear.

Una de les novetats que incorpora l'edició del llibre és el carnet de radiacions, inclòs a la solapa posterior. A

quest carnet pretén registrar les radiacions rebudes per la persona titular. Aquesta persona podrà demanar als serveis sanitaris que registrin les dosis que ha rebut (sobretot a l'hora de sotmetre's a radiografies), tindrà l'oportunitat de conèixer les exposicions recents i podrà tractar-les amb el coneixement i la precaució necessàries. D'aquesta manera, el carnet pretén ser una eina útil per evitar l'exposició a radiacions innecessàries i perilloses.

El projecte de llibre *Avui actius... o demà radioactius* vol aixecar acta d'allò que mai no hem d'oblidar i amb què, lamentablement, ens hem de familiaritzar: el perill radioactiu. Per veure la llum, però, el projecte d'edició del llibre necessita el suport de la gent. És per això que s'ha engegat una iniciativa comunitària de finançament col·lectiu a través del portal Verkami.com.

Com fer un llibre antinuclear i ecològic

Avui actius... o demà radioactius serà un llibre editat amb criteris d'ecodisseny, auditat per la UNE:150301 i produït per una empresa amb el sistema de gestió ambiental EMAS. A més, la impressió serà un exercici o assaig d'impressió a comanda, en funció del nombre de mecenes que s'apunten a la iniciativa comunitària de finançament col·lectiu a través de Verkami.com. El llibre serà imprès en paper reciclat FSC i tindrà una etiqueta d'ecoedició amb l'aigua, els recursos, els residus, les emissions de gasos d'efecte hivernacle i l'energia consumida i estalviada durant el procés d'elaboració.

Un llibre radioactiu? El llibre és el primer producte que calcula i inclou la seva *petjada radioactiva*, és a dir, els mil·ligrams de combustible irradiat que ha generat i/o estalviat cada exemplar. En funció de la companyia elèctrica amb què s'hagi fet el contracte, els residus radioactius generats varien. La mitjana de la xarxa elèctrica convencional és de 0,58 mil·ligrams per kWh. És a dir, si es multipliquen els kWh consumits a la factura per la xifra de la companyia de la qual s'és clienta, es pot saber part de l'impacte radioactiu del seu consum.

El projecte d'edició del llibre *Avui actius... o demà radioactius* es publica a la plataforma Verkami.com, on es poden fer les aportacions, fins el dia 24 de setembre. Verkami.com és el primer –i de moment l'únic– portal de *crowdfunding* català. Verkami, que vol dir *amistat amb la creació* en esperanto, ofereix la possibilitat de posar en relació les persones que volen dur a terme projectes creatius amb la gent que pot fer petites donacions a canvi de contrapartides diverses. El llibre sobre els temors nuclears pretén obtenir 7.500 euros per poder editar el material en els termes que s'han explicat fins ara i, a més, vol esdevenir una forma de tiratge ponderat, ja que la quantitat d'exemplars impresos estarà vinculada al nombre de persones que l'hagin sol·licitat mitjançant aquest sistema de finançament popular.

A través de Verkami.com i de la pàgina web www.eltinter.com/ecodisseny/avuiactius, es pot anar seguint l'evolució del projecte.

Col·lectius ecologistes i contraris a les nuclears es van manifestar durant la passada edició de la Fira de la Terra

Toni Garriga

Nascut a Barcelona el 1961, Xavier Montanyà és periodista i director de documentals tan importants com *Granados i Delgado. Un crim legal* o *Joan Peiró i la justícia de Franco*. El seu centre d'interès gravita al voltant dels conflictes vinculats a la memòria històrica i a la lluita per la justícia i l'emancipació socials, dels quals ha extret els assajos *Pirates de la Llibertat* (2004) o *L'heroica fugida dels últims exiliats de Pinochet* (2006), dedicat als grups de combatents antifeixistes de Xile. De camí cap a d'altres latituds, Montanyà va saltar a l'Àfrica subsahariana el 2008 per fer el documental *Memòria negra*, que aborda la colonització espanyola de Guinea Equatorial i la seva herència política, fet que el va portar a conèixer la misèria provocada per les explotacions petrolíferes, de gas i de minerals en aquesta àrea del continent. De resultes d'això, el col·laborador de Vila-web, *Sàpiens* i *La Vanguardia* ha tret el llibre *L'or negre de la mort* (editat simultàniament per Edicions Empúries i Virus Editorial), un recorregut sobri i colpidor sobre les tràgiques conseqüències que genera l'activitat de les companyies petrolíferes al sud de Nigèria.

Alex Romaguera
miralls@setmanaridirecta.info

Què el va empenyer a visitar Nigèria?

Em vaig adonar que és el primer productor de petroli de l'Àfrica –el vuitè del món segons com fluctuï– i el país més poblat del continent, amb 140 milions d'habitants. Tot i aquest fet, la seva llarga tradició colonial o el fet que la Shell hi operi des de fa temps, se'n coneix molt poc. Com diu Noam Chomsky, sobre Nigèria, hi ha una mena de *manufacturing consent*, un autèntic bloqueig informatiu.

A què pot obeir aquest silenci?

Segurament, a la importància del petroli que s'extreu. El 2007, quan estava escrivint el llibre, el 25% del petroli que importava Espanya provenia de Nigèria (ara és l'11%), el 40% en el cas dels Estats Units (avui és el 25%). Això explicaria la censura, que curiosament no existeix si es produeix una matança entre cristians i musulmans, tot i que el factor religiós només és un excitador dels conflictes socials, no pas la causa. Es tracta d'un conflicte de classe i eminentment socioeconòmic.

–
“A la zona propera al Camerun, es projecta un macrocomplex turístic impulsat per empreses lligades a les petrolíferes”
–

Quan es decideix anar-hi?

M'interessava el tema del petroli i, lligat a això, la presència de grups armats i de milícies privades que actuen al servei de les transnacionals. Vaig estar a punt de desistir a causa de la violència extrema que s'hi vivia, però, a través d'una subvenció, vaig aconseguir desplaçar-m'hi amb persones que em garantien un mínim de seguretat. L'entrada en vigor de la llei d'amnistia de 2009 també ajudava a fer que el clima fos relativament tranquil i, alhora, em vaig assessorar mitjançant Human Right Watch i d'altres ONG internacionals.

El sud de Nigèria és força inexpugnable, un forat negre en la història de l'Àfrica, d'aquí la importància d'anar-hi documentat i de saber amb qui parles.

Què marca el conflicte?

Les elits polítiques i econòmiques que ha creat la colonització, primer mitjançant l'esclavitud, després amb el comerç de l'oli de palma i, ara, amb el petroli, responsable de les misèries a partir de la guerra de Biafra (1967-1970), durant la qual la gent del sud va perdre les seves terres i va patir una explotació en massa que ha continuat fins avui. Això ha convertit el país en una gàbia hermètica, que concentra tots els impactes negatius del capitalisme global, com la pobresa, el militarisme, la destrucció del medi i la intervenció d'empreses que utilitzen tots els mitjans en benefici propi. Per moltíssima gent, la subsistència només passa per la corrupció o la violència.

El genocidi perpetrat per la Shell contra el poble ogoni es produeix en aquest context?

Comença a partir dels 70, quan la companyia va abocar més cru que el que va vessar el vaixell *Exxon-Valdez* a la costa mexicana el 1989. Entre 1971 i 1986, la contaminació a les aigües d'aquest poble va ser 360 vegades superior a la permesa per la Comunitat Econòmica Europea, l'equivalent a un Exxon-Valdez cada any, amb els consegüents efectes per al medi i per a la salut de les persones (càncer, gastroenteritis i problemes respiratoris greus). Mentre que, a Mèxic, l'empresa British Petroleum va pagar pels danys causats, a Nigèria, ningú no ha pagat mai res.

No hi va haver protestes?

Sí, però la Shell va respondre-hi amb una repressió salvatge emparada per la dictadura. En total, l'exèrcit regular i les forces paramilitars contractades per la companyia, que aleshores controlava el 50% dels hidrocarburs, van causar 3.000 morts i centenars de persones torturades.

No s'ha pogut encausar les persones responsables?

És complicat, però, com a mínim, els ogonis –que no arriben al milió de persones– han aconseguit que la Shell no operi més a les seves terres. Després, hi ha l'intent que la companyia sigui jutjada per crims de lesa humanitat, però, malauradament, la justícia és lenta i el desconeixement de què passa a l'exterior no ajuda les comunitats a creure en les denúncies.

Xavier Montanyà: “Nigèria és el forat negre en la història de l'Àfrica”

També es parla de demolicions. És així?

Especialment a la desembocadura del Níger i a l'anomenat *Water front*, a la línia de mar, la indústria ha expulsat poblats sencers amb l'objectiu de crear clubs esportius per al turisme estranger. A la zona propera al Camerun, per exemple, es projecta la construcció d'un macrocomplex de platges privades, impulsat per empreses lligades a les petrolieres. És impressionant veure la impunitat amb què operen.

Quines són les sensacions sobre el terreny?

Et trobes amb pobles on, després d'una explosió, no hi queda ningú i d'altres amb gent que volta pels carrers buscant-se la vida. La intranquil·litat sempre flota a l'ambient, ja que la destrucció del *modus vivendi* té un impacte espiritual enorme. És una agressió que els desespera.

Per què el jovent s'enrola a les milícies i no marxa del país?

En el fons, senten que, amb un repartiment just de la riquesa, Nigèria podria desenvolupar-se sense problemes. Ara, en canvi, s'han quedat sense terres i sense els recursos que els donaven de menjar. Fins i tot, en alguns llocs s'han d'abastir de peix congelat provinent de la Xina. Això, en un país sostenible i amb tanta biodiversitat, és inadmissible.

Tenen consciència de qui provoca la situació?

En general, no existeix una càrrega política entre els joves milicians, que veuen la lluita armada com l'única sortida, encara que sigui dins de grups de caràcter mafiosos controlats per italians, alguns lligats al sector de la construcció o que havien dut la seguretat de l'antic dictador.

“Cal un Tribunal Penal Internacional per delictes ecològics. No pot ser que les empreses s'escapoleixin de la justícia”

La militarització s'estén per la regió?

És imparable, sobretot per la força de les guerrilles i els grups de sicaris dependents d'empreses privades. Hi ha hagut atacs al Camerun, a Mauritània i a Guinea Equatorial, on el dictador Obiang s'ha protegit de milícies algerianes. Tot plegat tenyeix d'inseguretat la vida de la gent.

Això contrasta amb la revifalla que experimenta la societat africana a través dels fòrums socials o les cimeres multilaterals, no troba?

Segurament hi ha estats més corruptes que d'altres i gent honesta. Sense anar més lluny, a Nigèria i a Guinea, ha crescut la preocupació pels efectes del petroli i el flux d'informació ha millorat gràcies a Friends of the Earth, Oil Watch Internacional, Human Right Watch i altres ONG que hi tenen seu. Confio que la situació es reverteixi i porti a l'empoderament d'una part de la societat que, sortosament, encara viu al marge de la voràgine colonitzadora.

Quina estratègia podria ser útil?

Caldria un Tribunal Penal Internacional per delictes ecològics. Hi ha fiscals argentins que hi estan treballant, perquè, davant d'un vessament, no pot ser que a les empreses els surti més a compte pagar multes que sotmetre's a la justícia.

És difícil anar més enllà?

Les empreses al·leguen que hi ha sabotatges davant els incidents causats pels dèficits en les seves infraestructures. Unes falsedats que posen al descobert la connivència existent de persones que avalen el govern i que, a Nigèria, constitueixen un veritable poder a l'ombra. Ho deia el fiscal argentí Antonio Gustavo Gómez, dedicat a tractar casos sobre delictes ecològics i crims de la dictadura. Segons ell, contra aquesta doble moral dels rics, siguin polítics o empresaris, els delictes s'haurien de pagar amb presó immediata o passar per un tribunal per afers ecològics.

Un marc jurídic així obligaria a complir les normes?

Aquest és l'objectiu. Hi ha sentències, com les de Texaco-Chevron a l'Equador –que han modificat la constitució per incloure el dret de la terra–, que estableixen un precedent perquè les coses puguin canviar a Nigèria. Qualsevol avenç d'aquest tipus seria una bombolla d'oxigen extraordinària, al costat d'una documentació que permeti trobar sortides polítiques i socials perquè aquests casos no es tornin a repetir, que és el que busquen els activistes mediambientals.

L'arribada de Goodluck Jonathan al govern representa una oportunitat?

Podria representar un punt d'inflexió, ja que només ell pot promoure les reformes necessàries per reconduir el país. Hauria de fiscalitzar les activitats petrolieres, garantir l'escolarització als joves, permetre que les ajudes arribin a les poblacions del sud i replantejar la llei d'amnistia. Després, hi pot ajudar l'escenari internacional i les resolucions per delictes ecològics que han generat jurisprudència, però la solució duradora sortirà de dins, d'aquella societat que comença a involucrar-se i que està preparada per impulsar el canvi.

“La domesticació de les masses segueix la lògica colonial”

Quin paper juga la religió en la societat nigeriana?

Ja fa anys que, a tota l'Àfrica, s'han instal·lat una mena de telepredicadors que, sota l'embolcall de l'ajuda humanitària, a Moçambic i d'altres països, es dediquen al tràfic d'infants i a d'altres activitats il·lícites. A Nigèria, s'hi han introduït gràcies al terreny abonat que suposa tenir una població que necessita alguna cosa que li doni seguretat i esperança pel futur. Són un mitjà de control social i una vàlvula d'escapament davant de la misèria; el fenomen s'estén com una indústria de les emocions i molta gent damnificada s'hi pot sentir atreta.

Atien el fantasma contra el món musulmà o s'adapten als costums de la gent?

Esdevenen el mitjà per la penetració del capitalisme, tot afavorint el consum salvatge, i representen una nova onada de sodomització espiritual perquè acceptin que la felicitat passa per adquirir determinats béns materials. Una domesticació de les masses que segueix la lògica colonial, si bé la tradició animista d'una part de la població encara actua com a antídote.

Enxarxats per a una Economia Solidària

Les estructures de dominació capitalistes, els efectes més injustos i excloents de les quals ha accentuat la crisi financera, són contestades per noves formes d'entendre l'economia. Amb el propòsit de coordinar aquestes experiències a Europa, els dies 8, 9 i 10 de setembre, a Barcelona, es cons-

titueix la Xarxa Intercontinental de Promoció de l'Economia Social i Solidària (RIPESS), resultat d'un llarg treball per a una concepció ètica i humanista de l'activitat empresarial, en el qual hi ha implicades nombroses entitats i col·lectius socials del vell continent.

La Europa RIPESS pretén coordinar l'activitat de les diferents pràctiques existents al Vell Continent

Alex Romaguera

quadernsdillacrua@setmanaridirecta.info

Ningú no discuteix que el procés de globalització, entès com el conjunt d'intervencions socioeconòmiques, culturals i polítiques que configuren l'actual món interdependent, està dominat per la ideologia neoliberal. Tots els indicadors revelen que, d'aquest paradigma sustentat en el lliure mercat, se'n deriva un sistema de vida regit pel consum desmesurat, l'afany d'acumulació, l'individualisme i la uniformitat cultural. Un sistema, explica Carlos Askunze, membre de la REAS Euskadi (en català, Xarxa d'Economia Alternativa i Solidària), deslligat de qualsevol dimensió ètica i al marge de les necessitats de les persones, del benestar i del desenvolupament del nostre planeta. "Però malgrat que l'actual context ens empeny a pensar que el canvi no és possible –diu Askunze–, existeixen centenars d'experiències partidàries de transformar aquesta realitat i que prefiguren un manera diferent de mirar, d'entendre i de construir l'economia".

Aquestes experiències, coincidents en la defensa de criteris justos i responsables en les relacions humanes, participen de l'anomenada Economia Solidària. Un moviment que, tant a nivell local com global, aspira a construir un món en el qual l'economia esdevingui un mitjà –i no un fi en si mateix– al servei del desenvolupament personal i comunitari, "un instrument que contribueixi a la millora de la qualitat de vida i de l'entorn ambiental del planeta", afirma Askunze.

Teixint complicitats

Dins de l'Economia Solidària, hi trobem un ventall molt ampli de pràctiques organitzades que, en el transcurs dels anys, s'han coordinat per intercanviar parers i difondre aquesta perspectiva alternativa de bastir l'economia. En aquest àmbit, hi conflueixen empreses d'inserció laboral, cooperatives, associacions que impulsen activitats amb finalitats socials, col·lectius del Tercer Sector, ONG, entitats promotores d'empreses solidàries o d'altres que treballen en l'àmbit del comerç just o del consum responsable. Una teranyina d'experiències plural que, amb l'objectiu de reforçar l'aposta per un model socioeconòmic alternatiu, ha decidit potenciar la seva coordinació en el marc de l'anomenada RIPESS Europa (Xarxa Intercontinental de Promoció de l'Economia Social i Solidària), que es constitueix aquests dies 8, 9 i 10 de setembre a la ciutat de Barcelona.

La igualtat, l'ocupació, el medi, el caràcter no lucratiu, la cooperació i el respecte per l'entorn guien l'Economia Solidària

La conferència, on hi concorreran desenes de xarxes i de plataformes intersectorials, és la culminació d'un llarg procés de diàleg que arrenca l'any 1997 a Lima, capital del Perú, durant la primera trobada mundial del RIPESS i que continua amb les convocatòries

Les jornades posaran a debat la necessitat d'aprofundir en les finances ètiques

Projecte FIARE

celebrades el 2001 al Quebec, el 2005 a Dakar i el 2009 a Luxemburg. La quarta i darrera conferència, organitzada sota el títol de Quart Fòrum Internacional Globalització de la Solidaritat, va servir per constatar que els episodis de recessió econòmica no són altra cosa que el resultat d'una crisi profunda del capitalisme causada per la reducció dels salaris. Però també –i sobretot– per apreciar l'existència creixent de les anomenades Bones Pràctiques Col·lectives d'Economia Solidària, que s'expressen en quatre grans àmbits. D'una banda, en circuits econòmics democràtics que, en la posada en pràctica de la seva producció, distribució i consum, constitueixen mercats socials al servei de la sobirania alimentària i de l'economia local.

Altres espais basen la seva activitat en la inserció sociolaboral de persones amb risc d'exclusió, que treballen en el reciclatge i altres feines destinades a evitar la degradació del planeta. Una part destacable d'aquestes empreses

s'agrupen en la Xarxa d'Economia Social (XES) de Catalunya i altres coordinadores territorials que, gràcies a la seva labor, esdevenen una eina potencialment útil per a la integració dels col·lectius més vulnerables i per lluitar contra la pobresa.

Altres, de la seva banda, s'ocupen de gestionar finances i assegurances amb finalitats ètiques i solidàries. És el cas de les cooperatives Coop 57 i Arç o de la banca ètica Fiare, instal·lada a Catalunya, que proporcionen microcrèdits per a projectes socialment justos i ecològicament sostenibles. Les destinatàries són empreses, projectes socials o activitats solidàries que afavoreixen el desenvolupament de les societats del Nord i del Sud posant els diners a disposició de les persones més depauperades per les crisis i les organitzacions que treballen amb elles.

En darrer lloc, trobem les xarxes telemàtiques, un segment en plena eferescència i capacitat d'innovació, que proporcionen eines de participa-

ció democràtiques o transaccions basades en sistemes d'intercanvi no convencionals.

Reeducar per transformar

La constitució a escala europea de la Xarxa Intercontinental de Promoció de l'Economia Social i Solidària té l'objectiu de potenciar els vincles entre les pràctiques que conformen aquest moviment social. Un paraigua d'experiències compromeses en els principis de la igualtat, l'ocupació, el medi am-

Cooperatives i entitats socials aposten per donar una resposta justa a una crisi que és causada per la reducció dels salaris

bient, el caràcter no lucratiu, la cooperació i el respecte per l'entorn que, segons els diferents documents de debat, s'enfronta a importants desafiaments en el seu camí cap a la transformació social.

Primerament, estendre la consciència social sobre el fet que les polítiques públiques aplicades durant les últimes dècades no han resolt la precarietat. Més aviat al contrari: nombroses capes de població s'han vist arrossegades a la pobresa i l'exclusió social, raó per la qual "cal explicar la necessitat de retornar l'activitat econòmica a

una visió ètica i humanista en què la persona i la comunitat esdevinguin el centre del desenvolupament", cita un dels escrits.

Fer visible i legitimar aquest nou model socioeconòmic, més equitatiu i redistributiu, esdevé l'altre repte que dona sentit a la creació de la xarxa europea RIPESS, des de la qual també s'aposta per reforçar la intercooperació amb la perspectiva de no haver de dependre d'empreses capitalistes per

als diferents projectes, alhora que s'amplien les sinergies perquè les noves xarxes de consum, de producció o de finances siguin autònomes i sostenibles. Amb tot això, la trobada de Barcelona aborda la necessitat de construir formes d'educar cooperativistes, ja sigui en les pròpies xarxes o dins el sistema educatiu, amb la idea de consolidar pràctiques humanes i econòmiques més ètiques i solidàries. La constitució de la RIPESS a Europa

reunirà, en més d'una vintena de tallers i taules rodones, membres de la XES o la REAS i diferents representants de les xarxes cooperatives i d'economia solidària d'Itàlia, l'Estat francès, Portugal, Suïssa, Alemanya, Àustria, Bèlgica, Hongria o Luxemburg. Un estol d'experiències a les quals s'afegixen activistes d'ATTAC, del moviment pel decreixement i gent experta i estudianta de l'economia social i ecològica.

Mercats d'intercanvi com el de Gavà plantegen un nou model d'economia més respectuós i sostenible

El Rebost del Delta

Un llarg calidoscopi d'assajos i estudis dona fe de les virtuts d'una economia amb criteris socials i solidaris

Horitzó Rio 2012

La coordinació dels actors implicats en l'Economia Solidària es posa de llarg aquests dies a Barcelona, on es consensuen les línies mestres i una estructura rectora que pilotarà l'estratègia a seguir. Però, fins a la rúbrica d'aquest procés, cal remuntar-se a les primeres trobades del RIPESS a cavall del canvi de segle, especialment la que es va celebrar al Quebec l'any 2001 o la que va tenir lloc el 2005 a la capital senegalesa, Dakar.

Un altre dels esdeveniments claus en aquest full de ruta per a la creació del RIPESS europeu ha estat el Rencontre du Mont-Blanc, que, des de 2004, reuneix periòdicament entitats i empreses cooperatives amb l'objectiu d'establir pautes i dinàmiques de treball conjuntes. En aquest sentit, el cinquè esdeveniment internacional al cim dels Alps francesos, que se celebrarà entre el 9 i l'11 de novembre, aspira a assolir una declaració con-

junta per presentar a la Conferència de les Nacions Unides pel Desenvolupament Sostenible, que s'ha convocat pel juny de 2012 a Rio de Janeiro. Un document que, a l'escalf del debat i de l'empenta que prenen les plataformes interterritorials aquests anys, pot marcar un punt d'inflexió de cara a donar respostes justes davant la crisi de l'actual sistema capitalista. Sense oblidar –tampoc– el paper que pot tenir el Fòrum Internacional sobre l'Economia Social i Solidària (FIESS) que se celebrarà a Montreal (el Canadà) del 17 al 20 d'octubre o, ja a escala regional, les trobades que marcan els rumbos de l'Economia Social i Solidària a l'Àsia i a l'Àfrica entre finals d'enguany i principis de 2012, que també han de contribuir a avançar cap a un model de desenvolupament on els criteris d'igualtat, solidaritat i justícia social regulin el conjunt de les activitats humanes.

Puny alçat, càmera caiguda

FOTOGRAFIA: Oriol Clavera

Per allò de treballar (pel que fa a temes d'actualitat o premsa) amb o per mitjans compromesos (des del ja desaparegut butlletí de contrainformació *El Vótero Disidente*, *L'Accent* o la *DIRECTA* fins a *Ardi Beltza*, *Kalegorria*, *Berria* o *Gara*) i no pels que l'únic compromís que tenen és amb qui té els calés, m'he fet un fart d'anar a manis, concentracions, accions, rodes de premsa, xerrades... per fer fotos. I no són poques les vegades que l'únic representant de la premsa ha estat un que jo sé. El cas és que, el disc dur on guardo l'arxiu, el tinc organitzat en carpetes en funció de si és reportatge, premsa o obra personal i en subcarpetes d'inter nacional, viatges, cultura, societat, esports i aventura... i encara més subsubcarpetes (si és que està ben dit) de música, entrevistes, etc. Les últimes carpetes de tot aquest entramat són les dels temes concrets pròpiament. Una d'elles es titula *3 de Gràcia* i, a dins, encara té algunes subcarpetes més. Moltes de les fotos que hi ha són d'aquell tipus de fotos que cap dels *grans* diaris mai no deurien arribar a publicar. De fet, tampoc no enviaven ningú a cobrir aquestes notícies. El que

es va anomenar el cas dels *tres de Gràcia* fa temps que es va acabar, però, fa pocs dies, un accident desgraciat se'ns va emportar el Josep Mayoral, un dels tres joves graciencs que van despertar la solidaritat de milers de persones durant els quatre anys que van transcórrer des de la seva detenció i maltractament a la comissaria, el 2002, fins a la seva absolució del fals delictes de terrorisme de què se'ls acusava injustament. Quatre anys durant els quals es va lluitar perquè els 650 quilòmetres que separen la Vila de Gràcia de l'Audiència Nacional espanyola cada cop fossin més i més, fins arribar a perdre-la de vista. Vaig lamentar no poder-hi ser, el dia 20, amb els punys alçats al so de la Muixeranga davant del Casal Popular de Gràcia. Sentit homenatge al fill, al germà, al tiet, a l'amíc, al company, al militant... Quan treballo, només faig fotos. És la meua feina. En aquest cas, però, la càmera hauria reposat a l'espatlla. En aquest cas, el meu puny també s'hauria alçat. Seguim, seguirem, Josep.

Oriol Clavera

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

ANÀLISI DEL CONFLICTE LIBI ALS MITJANS

L'entrada dels grups rebels a Trípoli es va gravar en un estudi cinematogràfic?

Jesús Rodríguez

Aquelles persones que hagin seguit l'avenç de les milícies rebels a Líbia a través de la CNN, Telesur, Al-Jazira i Russian Today hauran arribat a la conclusió que algú ens enganya, que el que està passant al país governat per Moammar Al-Gaddafi fins fa poques setmanes és quelcom similar a una conspiració. Des del començament del conflicte, una de les víctimes col·laterals -incomparable, evidentment, als milers de víctimes mortals- ha estat la veritat. Ja des d'un bon inici, ens van explicar que una revolta incipient als carrers de Trípoli havia estat aplacada mitjançant bombardejos de l'aviació sobre població desarmada. Cap testimoni no ho va poder certificar. Unes setmanes després, Al-Jazira ens va mostrar imatges d'unes suposades fosses comunes de víctimes de la dictadura gaddafista que, dos dies després, van ser desmentides irrefutablement pel propi enterrament que hi apareixia, que deia: "Però si això és el cementiri musulmà de Trípoli! Com a tots els cementiris del món, hi enterrarem gent". Periodistes de l'agència ANSA italiana i del diari *El País* van poder contrastar sobre el terreny la mentida que ells mateixos havien narrat a les seves webs un dia abans. Sorprenentment, van rectificar. Un detall important en el cas d'ambdues notícies va ser la font que les va subministrar als mitjans, una agència audiovisual nord-americana anomenada One Day On Earth, finançada per lobbies propers al partit demòcrata dels Estats Units.

A dalt, veiem una de les imatges ofertes per Al-Jazira, on manquen elements que es poden veure a les dues fotos reals

Però, anem a l'actualitat més recent. És 21 d'agost, prop de la mitjanit. Una reportera d'Sky News, Alex Crawford, retransmet en exclusiva per tot el món l'entrada d'una columna de 100 vehicles de les milícies rebels al centre de Trípoli, al bell mig de la plaça Verda. La periodista, amb un *laptop Apple Mac Pro* i un suposat minisistema de transmissió per satèl·lit, ven les imatges a tot el planeta; Al-Jazira també les emet. Cap altra periodista no pot accedir a la plaça Verda, totes les persones responsables internacionals es troben tancades a l'interior de l'hotel Rixos de la capital i la informació els arriba amb comptagotes a través de l'or-

dinador. Aquesta trentena de periodistes finalitzaran la seva tasca cinc dies després i abandonaran l'hotel via marítima -direcció a Malta-, després de ser bombardejades i sotmeses a la manca d'aigua, aliments i electricitat, segons van explicar els mateixos. Dos dies després, el canal de notícies 24h Russian Today (que emet en cinc idiomes les 24 hores del dia a tot el món) va emetre un reportatge -posteriorment reproduït per la llatinoamericana Telesur- on es posaven en qüestió les imatges de l'arribada rebel a Trípoli i s'assegurava que havien estat gravades dins un plató cinematogràfic a Doha, la capital de Qatar. Cal recor-

dar que aquest país del golf pèrsic és la seu d'Al-Jazira i el principal beneficiari econòmic de la caiguda del règim de Gaddafi. Qatar Petroleum serà l'empresa que extraurà gran part del gas i el petroli del país tribal. Aquesta informació de Russian Today incorpora el testimoni del representant del Comitè de Solidaritat amb els Pobles de Síria i Líbia, Marat Musin, que manifesta que tenien coneixement de la construcció d'aquest plató per escenificar la caiguda de Trípoli "des de feia setmanes". També assegura que fins i tot es van contractar "actors professionals per interpretar alguns dels personatges que s'hi veuen". Segons

aquest portaveu, l'actor Omar Hali va fer el paper de Seif Al Islam, el fill de Gaddafi que, segons els rebels, havia estat detingut i que posteriorment va aparèixer lliure i envoltat de gent que li donava suport als carrers de la capital líbia. La investigació de Russian Today mostra una comparativa de les imatges emeses per Sky News la nit de la suposada arribada a la plaça Verda dels rebels i altres imatges d'arxiu del mateix indret: sorprenentment, a dues façanes dels històrics murs de la plaça, hi manquen els relleus, les finestres i els esgrafiats i també un grup de palmeres molt grans.

Un altre dels aspectes informatius que, sorprenentment, s'han ocultat durant tota l'ofensiva rebel ha estat la identitat d'alguns dels caps militars que han comandat l'avenç de les tropes contràries a Gaddafi. Un d'ells, Abdul Hakim Belhadj, actual cap de la junta militar que governa Trípoli, va passar diversos anys als camps d'entrenament talibans de l'Afganistan, va reclutar gihadistes per anar a lluitar a l'Iraq i, segons alguns diaris britànics, va instigar l'assassinat del que, fins fa un mes, era el cap militar dels rebels de Bengasi, per assegurar que l'ofensiva sobre la capital líbia es dirigís des de Misrata i des de les muntanyes de Nafusa. Ara, Abdul Hakim és un dels defensors que la nova constitució de Líbia estigui inspirada en la xària. En aquest cas, els aliats de l'OTAN no han volgut donar rellevància als vincles d'aquest sector de rebels amb Al-Qaida. Sembla que els interessos econòmics, lligats a l'extracció de gas i de petroli, estan venent sobre de tot plegat.

FREQUÈNCIES LLIURES	Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de 00h. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net Ràdio RSK 107.1FM Nou Barris (Barcelona) www.radiorsk.info Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrasa.net Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.wordpress.com Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org Ràdio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com Ràdio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com Ràdio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org		Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com Sants TV http://sants.tv Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org	
	Selecció d'alguns programes de LaTele. Podeu consultar la graella sencera o veure tots els vídeos a www.latele.cat . Emetem des de Plaça Espanya fins a Sant Pol de Mar al CANAL 37 DE LA TDT . Resintonitza la teva tele per trobar-nos! CADA NIT A PARTIR DE LES 20H30 NOUS PROGRAMES!			

Som a Sants, al servei de les cooperatives

 c. Premià, 15, 1a planta 93 318 81 62

www.cooperativestrebball.coop

SONORIZACIÓ I IL·LUMINACIÓ D'ACTES I ESPECTACLES

 817 59 44 40 - 687 92 60 13

soitluns@gmail.com

www.soni-b.com

LAS SUSCRIPCIONES HACEN POSIBLE ESTE PROYECTO

SUSCRÍBETE DESDE 25€

 Fundació Tam-Tam - 93 218 92 39

tamtam@bermet.com

impresos de tota mena disseny gràfic compaginació il·lustració rètols webs ...

 Fundació Tam-Tam - 93 218 92 39

tamtam@bermet.com

una altra economia és possible

www.coop57.coop

 serveis financers ètics i solidaris

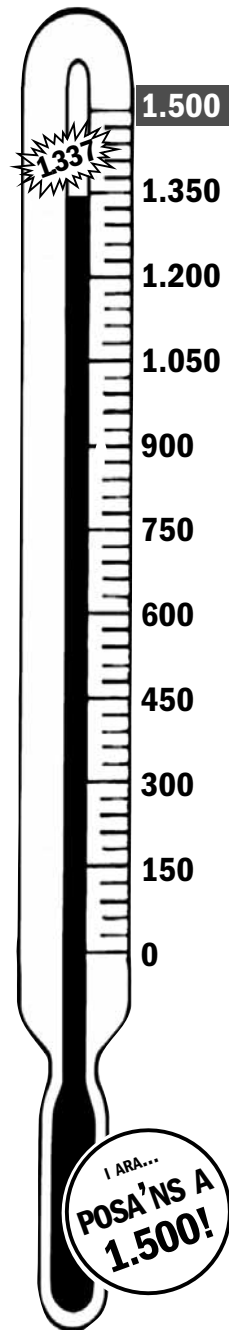
 Mendez Nuñez, 1 Pral 2a 08003 Barcelona

 Tel 93.268.29.49 - coop57@coop57.coop

, espai directa

SUBSCRIPTÒMETRE

US ARRIBA TARD LA DIRECTA AL VOSTRE BARRI, POBLE, LOCAL O BÚSTIA?

Poseu una 'Carme' a la vostra vida!

Fa unes setmanes vam engegar tímidament aquesta campanya amb un escrit al Com s'ha fet de la DIRECTA 234:

“Aquesta setmana us volem parlar de la Carme, una subscriptora del Poblenou que es va cansar que la seva subscripció sempre arribés tard a la bústia de casa i va decidir posar-hi solució. La seva solució va ser trucar-nos i oferir-se per repartir ella mateixa les subscripcions de la seva zona, bústia per bústia. D'aquesta manera, la Carme ha passat a ser distribuïdora del setmanari, té una Directa gratuïta per ella i el plaer de sentir-se encara més participat d'aquest projecte que, sens dubte, creu tan necessari. Gràcies, Carme. Podríem dir que ets única, però sabem que no, que hi ha Carmes a cada barri i a cada poble amb ganes de participar. Per exemple, a Caldes la Carme es diu Arnau i, a Sabadell, hi ha una Carme que es diu Estel. Des de fa dues setmanes, donem la benvinguda a la Carme de la UB Diagonal i els quioscos de les Rambles, que es diu Roman, i aquesta mateixa setmana donem la benvinguda a la Carme d'Igualada, que es diu Bernat. En fi, gràcies a totes elles. I a la resta, us animem a posar una Carme al vostre barri o poble, us anirà bé: “Si tens retards amb el diari, posa una Carme al teu barri!”. Fins la setmana que ve, ens veiem en alguna plaça o carrer. Salut!”

Des d'aleshores ja han aparegut tres noves Carmes: una al Guinardó, que és diu Víctor; una a Mataró, que és diu Montse; i una a Ripollet, que és diu Albert. Així que al barri barceloní del Guinardó, al poble de Ripollet i a la ciutat de Mataró, ben aviat se'ls acabaran els problemes de retards en l'arribada del setmanari. En aquests llocs tenen la sort de tenir una Carme; totes aquestes Carmes tenen l'orgull de participar en un projecte dels moviments socials, com és la DIRECTA; i el setmanari es consolida cada cop més amb una xarxa de distribució pròpia i militant que ja aplega 36 persones.

LA RESTA DE BARRIS I POBLES JA SABEU, SI VOLEU TENIR LA DIRECTA PUNTUALMENT I COL-LABORAR EN EL PROJECTE, BUSQUEU LA CARME DE LES VOSTRES VIDES! I SI LA TROBEU O EN VOLEU ESDEVENIR, ESCRIVIU A: posaunacarmealteubarri@setmanaridirecta.info

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. LES CORTS: Copisteria Facultat de Física i Química UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB. **GRÀCIA:** Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infospai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Papereria Cercles · Bailen 201 | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos. **EIXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **CIUTAT VELLA:** AQUENI · Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16 | Quiosc · Plaça del Setge de 1714. **POBLENOU:** Llibreria Etcètera · Llull, 203. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGÀ:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **BISBAL D'EMPORDÀ:** Llibreria L'Espiral · Ample, 4 | Llibreria La Siglantana · Av. La Aigueta, 128. **CALDES DE MONTBUI:** Centre Ateneu Democràtic i Progressista · Corredossos de baix, 1 | Quiosc del Caprabo · Av. Pi i Margall, 183 | Papereria Can Rosell · Av. Josep Fontcuberta, 118. **CARDEDEU:** Quiosc del Centre · Ctra. de Cànoves, 4. **CORBERA DE LLOBREGAT:** Llibreria el Llapis · Sant Antoni, 20 | Llibreria Corbera · Pg dels Arbres, 4. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | La Màquia · Vern, 15 | Quiosc · Plaça Catalunya. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc · Plaça del Repartidor. **IGUALADA:** Llibreria Llegim · Ptg. Capità Galí, 4. **LEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | Quiosc Discom · Alfred Perenyà, 64 | Espai Funàtic · Pi i Margall, 26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MARSA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9 | Quiosc Arroz · Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45. **LA PALMA DE CERVELLÓ:** Estanc La Palma · Av. Catalunya, 31. **PALMA DE MALLORCA:** Bar Es Pinzell · Caputxines 13. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **RIBES DEL GARRAF:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **SABADELL:** Can Capablanca · Comte Jofre 30. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramateix · Montserrat 3, | La Krida · Sicília, 97 | Llibreria Distrivinyens · Sant Ramon, 22. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia · Jacint Verdaguier, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPI:** Kiosk Dot · Pg. Canal s/n amb Av. Barcelona. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Or, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TÀRRAGA:** Fem cadena · Av. Raval del Carme, 81. **TERRASSA:** L'Estapera · de Baix, 14. **VALÈNCIA:** Cafè Tendur · Historiadora Silvia Romeu, 6 | Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petri, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VILADECANS:** CSO Els Timbres · Av. de la Generalitat, 27 | Llibreria Els Nou Rals · Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

Butlleta de subscripció

Nom..... Cognoms..... Edat.....

Adreça.....

Població..... Codi Postal.....

Correu electrònic..... Telèfon.....

Quota: Ordinària 75 euros | Semestral 40 euros | Solidària 150 euros | Altres euros

Forma de pagament: Domiciliació (escriu a sota el número de compte corrent) / Ingrés

*Amb la subscripció rebré cada setmana la publicació durant un any

Si No Vull rebre informació de qüestions relacionades amb la Directa

Com has conegut la Directa?.....

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

Un cop hagi omplert la butlleta ens la pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Riego 37 baixos esquerra, 08014, Barcelona. També pots enviar les dades per correu electrònic a l'adreça subscripcions@setmanaridirecta.info o entrar a la nostra web www.setmanaridirecta.info. Per a tenir més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

LÍBIA · LA GUERRA CIVIL AL PAÍS PETROLIER DEIXA ENTRE 10.000 I 15.000 MORTS SEGONS DIVERSOS ORGANISMES INTERNACIONALS

El suport de l'OTAN i Qatar és decisiu per Líbia

Sergi Franch i Segarrès
Bengasi

El sisme de la primavera àrab que va emergir a Tunísia, Egipte, el Iemen, Bahrain o Síria ha tingut una de les rèpliques més contundents els darrers set mesos: Líbia. Si bé els canvis substancials viscuts a Tunísia o Egipte han tingut efectes sobre els estats i les seves estructures, a Líbia, les repercussions han degenerat en una guerra civil. Per aquest motiu, la refeta serà més lenta. Una guerra civil revolucionària i molt més dramàtica: la xifra de víctimes comptabilitzada des del 17 de febrer de 2011 és d'entre 10.000 i 15.000 persones, segons diferents organismes. La convocatòria del *dia de la ira* feta a través d'Internet per part del jovent opositor va ser la guspira que va encendre la revolta. La jornada es va convocar com a resposta davant l'empresonament de Fethi Tarbel, l'advocat de drets humans i portaveu de les famílies de les més de 1.200 presoneres polítiques mortes a la presó d'Abu Salim el 1996. Avui, Tarbel és un símbol de la revolta i un dels membres reconeguts del Consell Nacional de Transició (CNT), el govern provisional dels grups rebels.

El país té una població d'entre cinc i sis milions i produeix 1,5 milions de barrils de petroli per dia

La repressió de les manifestacions del moviment del 17 de febrer -esclafades literalment a Trípoli i a Misrata (la primera i la tercera ciutat del país) i amb resposta a Bengasi (la segona ciutat més important, situada a l'est) - va provocar la separació de Líbia en dos. Un Estat doble que s'ha mantingut durant els gairebé set mesos de guerra. En pocs setmanes, la població de Misrata va recuperar el control i va constituir un govern local adscrit a la revolució; Bengasi es va erigir en la capital provisional i va mantenir la línia del front de guerra 240 quilòmetres al sud de la ciutat. La principal atribució del govern rebel consistia en la seguretat i l'assoliment de la capital del país, bastió de Gaddafi. Amb la convicció que, amb la

Una dona de Bengasi celebra la notícia de l'entrada dels rebels a Trípoli, el 22 d'agost

caiguda de Gaddafi, l'Estat en ple es desmuntaria, l'objectiu de les forces rebels ha estat precisament "l'alliberament de Trípoli".

Una operació, però, mancada d'efectius i comandaments militars experimentats, més enllà dels comandaments de l'exèrcit que van decidir afegir-se a la milícia. La important xarxa social existent i les afinitats entre pobles i regions va construir, en poc temps, un exèrcit que comptava amb l'armament que el govern havia abandonat a les

casernes i els quarters. Així doncs, la defensa de Bengasi va comptar amb jovent desplaçat d'arreu de la regió de la Cirenaica, on la revolta es va posar a les mans dels grups rebels en qüestió d'hores. Aquesta combativitat, però, va ser esclafada dues setmanes més tard amb l'arribada dels tancs del govern a Bengasi, mentre el front del sud patia bombardejos aeris.

La resolució 1.973 de les Nacions Unides de principis de març i la posterior reinterpretació que en va fer

l'Estat francès va dibuixar una col·laboració que ha estat determinant en la guerra civil a Líbia: la de l'OTAN. Amb la condició d'abstenir-se d'intervenir amb tropes terrestres, l'OTAN ha desplegat operacions sota el manament de "protegir civils i zones de població de l'amenaça d'atacs dirigits". Una relació de col·laboració que ha convertit els bombardejos en l'acció d'un àrbitre discret que posava en condicions de victòria les milícies rebels en relació a l'organització de l'exèrcit oficial.

Aquesta intervenció s'ha anat ampliant al llarg dels sis mesos, mentre augmentava la impaciència de les potències occidentals, que buscaven una resolució més ràpida de la guerra. Així, les operacions sobre els centres i arsenals militars del govern libí, als nuclis operatius governamentals o, fins i tot, l'execució de l'embargament d'armes contra el govern de Gaddafi s'ha anat ampliant. Personal tècnic militar ha assessorat l'exèrcit rebel sobre el terreny, els helicòpters francesos han acompanyat les operacions i els bombarders han ensorrat les reserves d'armes de Gaddafi. D'altra banda, el suport de Qatar a l'estratègia rebel ha facilitat armes, entrenament i mitjans econòmics al nou govern. Unes contribucions militars defensives, al principi, que, amb el temps, s'han convertit en decisives.

Un procés lent de construcció democràtica

L'entusiasme arran dels canvis provocats -sobretot- a Egipte i Tunísia havien despertat en bona part de la població l'interès per l'ensorrament de l'oligarquia i de l'Estat. Una estructura de poder que, durant 42 anys, havia viscut experiències, suports, aliances i processos difícils de qualificar. Darrere una cortina de silenci, Líbia i la seva població han viscut un règim excèntric de càstigs col·lectius, persecucions polítiques, presons secretes, enfrontaments tribals i una ingent corrupció.

Però, a només 1.200 quilòmetres de distància, a l'altra banda de la mediterrània, en coneixíem ben poca cosa, d'aquest país enorme. Poca cosa tret del binomi Gaddafi i petroli. Amb un volum de població situat entre els cinc i els sis milions d'habitants -dos milions d'Egipte, més altres immigrants del Magrib o de l'Àfrica negra-, el país destaca per la producció d'1,5 milions de barrils de petroli per dia.

Una economia centrada en l'exportació del petroli que s'acompanyava d'una incerta estructura governamental sustentada en comitès populars i l'adhesió de tribus. Els principals factors de permanència de Gaddafi al poder han estat, precisament, els que han desestabilitzat l'Estat libí. Amb la progressiva desarticulació del govern oficial, sense fons econòmics i amb moltes desconfiances dels governs occidentals, s'ha anat bastint un nou Estat al voltant del Consell Nacional de Transició. Però, darrere la guerra, una nova Líbia s'ha posat en marxa.

, roda el món

XILE • LES DESIGUALTATS SOCIALS SÓN SEMBLANTS A LES QUE ES VIVIEN A L'EUROPA DEL SEGLE XIX

La lluita contra el sistema d'oligarques que s'ha instal·lat a Xile

Joel Mus
Santiago

Aquest article neix desactualitzat pel simple fet que l'agitació social dels darrers mesos a Xile dóna fruits a gran velocitat, les accions se succeeixen, imparables: manifestacions, ocupacions i vagues de fam, estudiantils i generals. Xile té disset milions d'habitants, la seva extensió longitudinal és de milers de quilòmetres i s'hi barregen cultures indígenes i descendents espanyoles de tota classe. És un dels països on, durant la darrera dècada, s'han privatitzat tots els serveis públics amb els fons estructurals del Fons Monetari Internacional (FMI) i el Banc Mundial (BM). Essent el conillet d'índies d'un govern neoliberal, hi podem trobar vehicles, cases, menjars i begudes *big XXL*, al més pur estil nord-americà, amb la diferència, però, que a pocs quilòmetres dels barris tipus Beverly Hills, hi ha menors amb pistoles pel carrer buscant-se la vida. L'estructura que va deixar el dictador Augusto Pinochet ha propiciat un augment de les desigualtats socials semblant al que es vivia a l'Europa del segle XIX.

ROBERTO CANDIA

Un policia fuig de les manifestants durant les protestes estudiantils viscudes a Santiago el 4 d'agost

L'educació és una de les claus per mantenir el sistema de classes heretat del dictador Augusto Pinochet

En aquest marc, l'educació -blindada a la Constitució de 1980, escrita per la mà dreta de Pinochet, Jaime Guzmán- és una de les claus per mantenir el sistema de classes heretat del dictador. La qualitat de l'educació primària i secundària dista molt entre un centre privat i un de públic, ja que, en aquest últim, només el 25% està finançat per l'Estat i la resta la paguen les famílies, majoritàriament de classes populars. Això ha permès que la universitat només sigui accessible per les classes adinerades o que les famílies s'hagin d'endeutar a través del *crédito con aval del Estado*, amb un interès mínim del 6%, del qual es beneficia el Banco Santander. Els preus, a més, són desorbitats si es comparen amb els de l'Estat espanyol i en relació al PIB per capita xilè.

En funció de l'estatus social que et dóna un títol, els preus són

diferents. Però, una carrera que no generi una posició social distingida -per exemple, belles arts- costa més de 4.500 euros l'any i els recursos públics destinats a les ajudes són quasi inaccessibles. Per això, la classe mitjana s'ha mobilitzat amb els col·lectius d'estudiants, que són dels més afectats econòmicament. Per fer-nos una idea, el salari mínim del país són 182.000 pesos (270 euros) i la mitjana és de 512.000 pesos (750 euros), però el cost mensual mitjà de les carreres universitàries és d'entre 250 i 600 euros. Així doncs, el 70% de l'estudiantat xilè ha de demanar un crèdit per estudiar.

La reivindicació estudiantil ha calat profundament a la societat xilena. A part de fer caure la popularitat del president Piñera per sota del 20% (un rècord històric), ha aconseguit que les cassolades populars -un acte senzill, però molt simbòlic- se succeeixin diàriament des de fa mesos. Des de l'època de Pinochet, en què s'utilitzaven per reivindicar que la gent tenia gana, no s'havien tornat a fer servir com a eina comunicativa.

Fa quatre mesos que hi ha més de 500 escoles de primària i secundària ocupades; passejar per la capital vol dir veure cadires, portes i pissarres en forma de barricades

davant de totes les escoles i instituts. Veure centenars d'escolars d'uniforme traient mobiliari de l'escola al carrer per protestar és una imatge ben curiosa. El ministre d'Educació, que no ha dimitit, sinó que ha canviat de ministeri, va assegurar que entre 250.000 i 300.000 estudiants perdran el curs i més del doble només el podran salvar optant a un examen o tornant a les classes immediata-

Darrerament, més de 200.000 persones s'han encarat a la policia

ment. Des del 30 de juliol, hi ha més de 50 estudiants en vaga de fam -la majoria menors d'edat- i, d'aquestes, n'hi ha deu que també mantenen vaga de líquids. Diverses d'aquestes persones estan hospitalitzades i asseguren que no tenen res a perdre i que la mort no és el pitjor futur que els espera.

Els darrers mesos hi ha hagut moltes manifestacions i s'ha observat un canvi de discurs social molt fort. De mica en mica, la classe mitjana i la més pobre ja no només demanen un canvi en l'educa-

ció, sinó que van més enllà i es manifesten contra el sistema d'oligarques instal·lat a Xile i contra el benefici d'una poca gent a costa de tota l'altra.

Cal destacar que les darreres manifestacions han estat les més grans des del règim militar, durant les quals més de 200.000 persones s'han encarat a la policia més militaritzada de tota l'Amèrica Llatina, equiparable més aviat a un exercit.

Per prohibir la manifestació estudiantil convocada el 4 d'agost, es va utilitzar un decret de la dictadura militar i la ciutat de Santiago es va posar en peu. El resultat va ser de més de 1.000 persones detingudes, 850 de les quals van ser apallissades i abandonades a la perifèria sense diners ni mòbil. Només tres de les detingudes seran portades a judici.

Durant els enfrontaments, la policia barreja el gas lacrimogen amb aigua, de manera que la pell et crema durant hores. Els carrers són plens de llimones -que s'utilitzen per pal·liar els efectes del gas-, tifes dels cavalls de la policia i restes de barricades. Una de les pancartes més simbòliques de les que s'han vist durant les marxades deia: "Qualsevol barricada és menys violenta que el sistema de mercat". A Xile, s'ha aixecat un debat social al

voltant de la desobediència civil com a eina de lluita que sembla molt més profund que el que podem trobar a la societat europea.

El 18 d'agost va nevar i ploure torrencialment, però més de 100.000 estudiants, professorat i col·lectius van marxar pacíficament, sense la presència dels Carabineros, fet que va evidenciar la poca credibilitat dels polítics que definien les marxades com a violència urbana.

Un noi de catorze anys va morir a mans d'un 'carabinero' durant la vaga general

Durant la vaga general dels dies 24 i 25 d'agost, un noi de catorze anys va morir a mans d'un *carabinero*. Enmig d'unes jornades plenes de mobilitzacions, es va demostrar que la bala provenia d'un agent, motiu pel qual va augmentar la radicalització de la població, tant en relació a les accions com en els discursos.

KENYA · MÉS DE 1.500 PERSONES ARRIBEN DIÀRIAMENT A AQUEST CAMP DE PERSONES REFUGIADES

Dadaab, la petita Somàlia

O. Andrés, C. Castro i G. Garcia
Barcelona/ Dadaab

Va ser un dels primers d'arribar. D'això, ja en fa vint anys i ell en tenia poc més de nou. Ho va fer de la mà de la seva família, fugint d'una guerra, la de Somàlia, llavors incipient. Avui, Mohamed no té por de morir per una bala perduda ni passa gana. Ara és ell qui ha d'ajudar. Des de fa uns dies, acull 32 parents a la seva casa del camp de refugiades de Dadaab (Kenya), on han arribat recentment tot fugint de la guerra i, sobretot, de la fam. El país de la banya d'Àfrica es troba submergit, segons les Nacions Unides, en la pitjor crisi humanitària viscuda a l'Àfrica durant els darrers 60 anys. L'ONU ha declarat sis regions de Somàlia en estat de fam, que vol dir que la malnutrició aguda afecta més del 30% de la població, prop de 3,7 milions. Fa dos anys que no hi plou i les dècades de colonització, postcolonització salvatge i guerra han deixat el país exhaust. Més de 1.500 persones arriben diàriament a Dadaab. La població del camp, 420.000 persones, quadruplica la prevista i els seus càrrecs responsables estan desbordats. Però la situació no ve d'ara, abans del darrer èxode, Dadaab ja s'havia convertit en el camp de refugiades més gran del món. A Dadaab, l'aire pesa, el sol

ACNUR afirma que a Dadaab "hi ha més gent de la que es pot ajudar des de fa diversos anys"

crema i la roba s'enganxa a la pell. Pols i fang teixeixen una trama de camins angostos, davant dels quals s'apil·len les llars de les persones refugiades. Són laberints de carrers estrets delimitats en blocs (barris). Petites tanques fetes de branques seques, bidons de gasolina aixafats i antigues llaunes de menjar *made in USA* amaguen les cases de fang i de canyes.

El camp, teòricament temporal, es va crear el 1991 i va ser dissenyat per albergar 90.000 persones. Ara, la sobre població, l'escassetat de recursos i la sequera mantenen la vida en escac i mat en aquesta regió semidesèrtica. "Hi ha més gent de la que es pot ajudar des de fa diversos anys. Ara ens trobem immersos en una crisi dins d'una situació que ja era crítica", afirma William Spindler, portaveu d'ACNUR a Dadaab. "L'amuntegament de gent facilita la propagació d'epidèmies, no hi ha prou espai ni instal·lacions ni escoles. A més, tot això comporta problemes socials", alerta Spindler.

CARLOS CASTRO

Refugiats somalis al punt de registre de Dagahaley

Davant les portes del recinte on es rep la gent nouvinguda, s'aglomeren centenars de persones. Aquí, se'ls dona un paquet d'ajuda i atenció mèdica. Tanmateix, el pas important és el registre, que els permet obtenir la tarja de refugiades. Amb aquest carnet, podran aconseguir una petita parcel·la, una ració de menjar cada quinze dies i assistència sanitària, escolar i social. Fa un parell d'anys, aquest pas s'acomplia en dos o tres de dies, però, en les actuals circumstàncies, es demora una mitjana de 23 dies, segons explica Spindler.

Mentre el procés de registre es dilata, la parcel·la de Mohamed s'ha convertit en un petit Dadaab. Les familiars joves dormen al ras i les persones més grans i la mainada a les dues habitacions de què consta la cabana. En un context d'escassetat, el vincle comunitari és necessari i habitual. Mohamed, de 29 anys, baixet, prim i rialler, treballa per a ACNUR -com tant jovent que va créixer i estudiar al camp- i guanya prop de 50 euros al mes. No és molt, ni tan sols a Dadaab, però li permet considerar-se el que ell anomena classe mitjana del camp.

Dadaab ha oblidat el concepte de provisionalitat present en tot camp de refugiades per desenvolupar una vida pròpia. Amb una població que el convertiria en la segona ciutat més gran de Catalunya, compta amb mercats, cafès, restaurants, hotels o els populars llocs de televisió, on el

jovent mira amb devoció la *Premier League*. Tot un món, això sí, de lluna, fang i fustes i amb el terra invariablement de sorra.

No es pot parlar, però, de desenvolupament econòmic, ja que la idea de provisionalitat sí que guia les decisions d'ACNUR. Tal com explica des de CARE, l'ONG més activa i més gran: "Promovem la capacitat, quelcom per sobreviure, però no per acumular béns. Això no estaria en consonància amb l'Estatut del Refugiad. La idea és que els refugiats tornin algun dia al seu país".

De vegades, la població local viu pitjor que la gent refugiada a Dadaab

Una utopia, per ara. El final de la guerra a Somàlia ni tan sols s'entrevéu i la fam que s'hi viu actualment -i que també afecta els altres països de la regió- no ha fet més que endurir la situació. La població continua arriscant la seva vida camí de Dadaab. Kenya va decidir tancar la frontera amb Somàlia l'any 2007 al·legant raons de seguretat. Aquest fet ha augmentat les dificultats per les persones nouvingudes, que han denunciat tot tipus d'abusos i de violència per part de les milícies, la policia i els grups bandits a ambdós costats de la frontera.

Una altre dels motius que van dur a tancar la frontera és la falta de sòl, ja que el terreny cedit per Kenya es va acabar fa temps i el govern es mostra reticent a cedir-ne més, tot i que, ara, davant l'emergència, ho ha fet. "Kenya ha rebut més refugiats en un mes que qualsevol país europeu en un any. És una situació difícil", disculpa Spindler.

Les autoritats temen que l'olla a pressió en què s'ha convertit el camp acabi desestabilitzant aquesta regió tan pobre. El malestar de la població local ha augmentat. De vegades, les seves condicions de vida són fins i tot pitjors que les de la gent refugiada. El govern no inverteix a la zona i la gent del doble de Dadaab -a escassos quilòmetres del camp- conviu amb el complex on s'allotgen i treballen les organitzacions internacionals, luxós en comparació i inaccessible. Un contrast de nivells de vida que cou i que, en part, paga la gent refugiada: s'han notificat pallisses i violacions a dones refugiades quan s'allunyaven del llinard del camp per recollir llenya.

Davant la precarietat de la situació, moltes de les persones refugiades volen marxar, com Mohamed, però no és fàcil. Tornar a Somàlia no és cap alternativa. L'altra opció seria quedar-se a Kenya, això sí, com a sense papers. El govern exigeix un permís especial a la gent refugiada per sortir dels camps, un permís que es concedeix en rares ocasions. Tot i

així, es calcula que desenes de milers de somalis viuen i treballen irregularment a Nairobi.

No obstant això, Mohamed està a punt d'abandonar el camp per la tercera via, l'única que ofereix garanties. Després de gairebé tres anys de gestions, aquest setembre, espera completar el seu procés de reassestament que el portarà als Estats Units, on vol iniciar estudis universitaris i treballar com a intèrpret. Però és un programa, el de reassestament a tercers països, que obre molt poques places cada any i al qual només poden accedir les persones que van arribar al camp el 1991 i el 1992.

El govern exigeix un permís especial a la gent refugiada per sortir dels camps

A punt per la marxa, Mohamed recorda els seus vint anys al camp en positiu: "Aquí, hi deixo el lloc on he crescut i estudiat, on m'he casat i he tingut tres fills". I també la cabana que, a poc a poc, ell va convertir en una casa sòlida. El cicle recomençarà, la casa no quedarà buida. Algú altre, probablement alguna de les familiars arribades recentment, iniciarà una nova vida al mateix lloc.

, expressions

expressions@setmanaridirecta.info

Tigre de Paper Edicions: el rugir dels llibres

El llibre com a eina d'aproximació als processos de lluita social

Meritxell Guàrdia
manresa@setmanaridirecta.info

Tigre de Paper Edicions és una nova editorial en llengua catalana que es donarà a conèixer aquest mes de setembre amb la publicació dels seus tres primers llibres. El projecte editorial, que ha pres forma durant aquest any sota el paraigües de la cooperativa Cultura 21, neix amb la voluntat de fomentar la contracultura, una cultura crítica i popular que reforci la veu d'aquella gent que queda al marge i que fa front al sistema establert a través de la

Tigre de Paper Edicions neix amb la voluntat de fomentar la contracultura

literatura en llengua catalana. El projecte, segons les mateixes editores, "pretén cobrir l'àmbit del debat polític i la crítica social des d'una òptica d'esquerres". De cara a l'octubre, l'editorial preveu fer una presentació del projecte a Manresa (on té la seu) i una altra a Barcelona.

La guerra just acaba de començar

AUTOR: Miquel López Crespí
• EDITORIAL: Tigre de Paper Edicions • COL·LECCIÓ: Feraferotge, mots salvatges • PRIMERA EDICIÓ: Editorial Turmeda, 1974, català • PRIMERA EDICIÓ TIGRE DE PAPER EDICIONS: setembre de 2011 • PÀGINES: 114.

L'obra narrativa de Miquel López Crespí, guanyadora del premi Ciutat de Manacor 1973 i censurada pel Tribunal de Orden Público franquista. || Un collage literari que divaga entre els petits grans moments històrics dels períodes revolucionaris i la vida política, clandestina i quotidiana de la rebel·lia a la ja turística i alienada Mallorca dels anys 70. || "Perquè, ben mirat, què faig, què fem tots amb aquesta guerra terrible que tenim al davant?".

La narrativa com una eina per obrir consciències

L'editorial se centra fonamentalment en la narrativa, una característica que la distingeix del panorama editorial alternatiu, més avesat a l'assaig. La decantació cap a la novel·la es deu al ventall de possibilitats i recursos que ofereix aquest gènere a l'hora de fer arribar a un públic ampli el debat polític, una determinada realitat social o el plantejament d'alternatives. I també, segons expliquen les seves editores, "perquè llibres com *La Mare de Gorki*, *La Mujer Habitada* de Gioconda Belli o *Els Invisibles* de Balestrini han estat molt importants per les revolucions socials del segle xx, ja que han contribuït a una conscienciació massiva, mentre d'altres gèneres com l'assaig han esdevingut minoritaris i enfocats bàsicament als debats dels sectors intel·lectuals". La contribució literària que suposa oferir obres alternatives de gran qualitat en llengua catalana també és un dels objectius a l'hora d'escollir la narrativa com a element clau de l'editorial. En aquest sentit, les tres primeres obres que es publicaran aquest mes de setembre de 2011 seran *La guerra just acaba de començar* (de Miquel López Crespí), *Tropel. Una dècada de lluita estudiantil a Colòmbia*

(de Carlos Medina Gallego) i *Harraga* (d'Antonio Lozano).

En aquesta línia, Tigre de Paper Edicions ha creat dues col·leccions: "Lletrafelina, el roig dins el negre", que engloba obres de novel·la social, i "Feraferotge, mots salvatges", que recollirà les obres de narrativa amb formats més

Volen crear eines per "traspasar d'una lectura generadora de reflexió a la participació activa en el debat social i les lluites"

incatalogables. De cara al 2012, l'editorial es prepara per obrir una nova col·lecció anomenada "Les 7 vides, llavors de revolta", dedicada al gènere de les biografies. Aquesta col·lecció s'iniciarà amb una obra basada en un recull de biografies de dones lluitadores dirigida per Andrea D'Atri i que s'anomena *Lluitadores*.

Buscant l'agitació...

Un dels objectius ambiciosos del projecte editorial és l'aproximació del públic lector als processos col·lectius de lluita social. Tal com expressen les editores: "Volem desenvolupar mecanismes que ens permetin traspasar d'una lectura agradable i generadora de reflexió a la participació activa en el debat social i les lluites que pretenen construir alternatives al model econòmic, polític i cultural que se'ns ha anat imposant". Aquesta aparent quimera es potenciarà complementant els continguts dels llibres amb espais de reflexió i debat, amb l'aportació de materials complementaris a través de la pàgina web i a través de xerrades i presentacions dels llibres. A més, es crearan vincles entre les obres editades i els col·lectius que treballen la temàtica de l'obra, mitjançant la participació en xerrades i debats o la col·laboració en la redacció dels pròlegs (com el cas del Col·lectiu Maloka en l'edició de *Tropel* i de l'Associació Espai Democràtic Intercultural en l'edició de *Harraga*). En aquest sentit, Tigre de Paper Edicions també vol desenvolupar aquestes fites a través de la xarxa de casals, ateneus, centres

+info

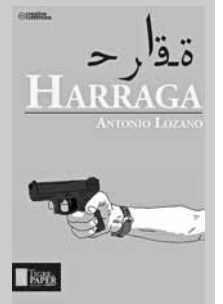
Tigre de Paper Edicions.
www.tigredepaper.cat.
info@tigredepaper.cat.

socials i espais alliberats. Amb l'objectiu de fomentar el pensament crític per fer front al conformisme i la convenció que, en el context actual, el debat de les idees és imprescindible per enfortir la lluita social, neix Tigre de Paper Edicions; perquè "no només cal combatre la ignorància amb el coneixement, sinó que cal combatre l'apatia amb el despertar, amb el fer, amb el caminar... i així fer del paper un tigre de cultura popular".

Harraga

AUTOR: Antonio Lozano • EDITORIAL: Tigre de Paper Edicions • COL·LECCIÓ: Lletrafelina, el roig dins el negre • PRIMERA EDICIÓ: Zoela Ediciones, 2002, (castellà) • PRIMERA EDICIÓ TIGRE DE PAPER EDICIONS: setembre de 2011 • PÀGINES: 152.

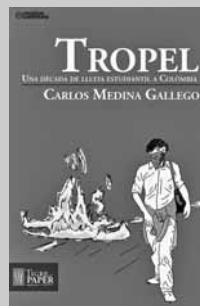
"Vaig assegurar-me que ningú portés a sobre la seva documentació: eren *harraga*, els qui cremen els seus papers per sortir del país sense deixar rastre. Els vam explicar que era per protegir-los, perquè no els poguessin retornar al seu lloc d'origen, que mai no havien de confessar. En realitat, era l'organització qui es beneficiava d'aquesta situació. Un cop els deixaven als seus llocs, no s'atrevien a sortir sense documentació ni a abandonar el treball o, en el cas dels més desesperats, a tornar a demanar auxili al consolat". || Novel·la negra basada en les màfies de la migració. Tràfic de drogues i de persones enmig de dos mons amb institucions corruptes, dos mons que confronten tradició i modernitat, pobresa i luxes, il·lusions i frustracions. || Premi Novel·la a la millor novel·la negra publicada el 2002.

Tropel. Una dècada de lluita estudiantil a Colòmbia

AUTOR: Carlos Medina Gallego • EDITORIAL: Tigre de Paper Edicions • COL·LECCIÓ: Lletrafelina, el roig dins el negre • PRIMERA EDICIÓ: Rodríguez Quito Editores, 1992, Colòmbia (castellà) • PRIMERA EDICIÓ TIGRE DE PAPER EDICIONS: setembre de 2011 • PÀGINES: 242.

"El Tropel és una concepció de vida que implica moviment i transformació permanent... Una guerra a mort a la mediocritat, a l'apatia, a la cultura de la desgana i de la negligència. Una font de possibilitats per confrontar i contrarestar les ires i els odis, per aniquilar enganys, per enterrar la tirania i l'autoritarisme". || Crònica novel·lada sobre el moviment estudiantil de la Universitat Nacional de Colòmbia als anys 70. Els debats ideològics, la lluita de carrer, les vagues, els amors i la quotidianitat, la clandestinitat, les manifestacions... Les il·lusions, discussions i frustracions d'una generació de *tropeleros* i *tropeleras* que reneix amb el pas del temps.

EXPOSICIÓ VISUAL

Noms de guerra

Una mostra explora la dimensió simbòlica del llenguatge bèl·lic

L'artista Toni Giró (Barcelona, 1966) exposa, al centre d'art Ca L'Arenas de Mataró, un conjunt de peces que, sota el títol 'Poema global', fan referència a la centralitat que ocupa el component bèl·lic al món i en les nostres vides. La mostra forma part del cicle 'Warlike, atlas d'un món difícil' i 'Art i Guerra', un cicle d'exposicions sobre aquest eix temàtic que s'ha celebrat des de l'any 2009 al centre mataroní i que conclou aquest mes.

Alfonso López Rojo
expressions@setmanaridirecta.info

Puges d'estiu, Finestra oberta, Cinètic, Mossegada d'os, Somriure Àrtic, Pols del camí... Segurament, el recitat suau i pausat d'aquesta successió de paraules podria ser percebut com una sort de delicat poema avant-guardista basat en el suggeriment d'imatges mentals. No obstant això, la cosa canvia quan saps que totes aquestes paraules són les denominacions d'operacions militars molt concretes, dutes a terme des de la segona meitat del segle XX fins a l'actualitat. El suposat poema, doncs, es converteix més aviat en una lletania sinistra de *noms de guerra* i la nostra sensibilitat gira en un altre sentit.

L'artista Toni Giró presenta la tanca de ferro com la barricada o la trinxera oficial

Doncs bé, aquests *noms de guerra* són el material triat per Toni Giró per articular el seu *Poema global*, una sèrie de peces on l'artista se serveix de metàfores visuals -potents i ben calibrades- per evidenciar la presència del principi bèl·lic que, de manera explícita o subjacent, modela el món a cada pas.

Destaca el vídeo titulat *Memo-rial* (2011), que es mostra a l'exposi-

'Metalls pesants', una creació de Giró de l'any 2009

ció. Es tracta d'una acció en què -com si es tractés d'una *derivativa*- l'artista recorre els passadissos de l'imponent monument a les víctimes de l'holocaust -situat al centre de Berlín- fent xocar dues boles d'acer a la seva mà i recitant una llarga llista de noms d'operacions militars com les anteriors. La força i la concentració de sentit d'aquesta peça no pot ser més gran.

La tanca de ferro, unitat bàsica
Un altre dels materials significatius que ha trobat Toni Giró en aquest arsenal bèl·lic que acostuma a conformar la realitat és la *tanca de ferro*: aquest artefacte aparentment neutre i funcional, que ens resulta tan familiar i que trobem a les manifestacions, els espectacles i les activitats lúdiques. És aquesta tanca, també, que sempre funciona com un límit i que, igual que la policia antidistúrbis, està concebuda per a la contenció de masses. La tanca és, doncs, la barricada o la trinxera oficial.

En les creacions de Giró, com *Metalls Pesants* (2009), la tanca de ferro es converteix en una espècie d'*unitat bàsica* per a la construcció

d'escultures que, a partir de l'encadenat sistemàtic de tanques, delimiten en si mateixes un espai i, literalment, *el tanquen*. El grau de significació de la peça s'accentua quan l'artista situa de nou el nom d'una operació militar sobre cada tanca. Aquí el cercle metafòric també es tanca en tot el seu potencial.

A diferència de l'oportunisme temàtic i del mer hermetisme formal que campeja entre moltes artistes conceptuals, l'obra de Toni Giró crida l'atenció per la seva capacitat de transmetre sentit des d'una posició crítica clara. El seu treball no és el d'un artista conceptual més, sinó el d'un veritable esmolet de conceptes.

Poema global

Ca L'Arenas Centre d'Art.
Museu de Mataró.
C. d'Argentona, 64. Mataró.
Fins el 25 de setembre. De dimarts a diumenge, de 18 a 21 hores. Entrada lliure.

JORNADES

L'Euskal Etxea obre el curs amb una agenda marcada per l'actualitat més compromesa

La crisi sistèmica i el procés de resolució del conflicte basc protagonitzen les activitats del mes de setembre

Juanjo Nora
expressions@setmanaridirecta.info

Mirall de la cultura i l'actualitat basques a Catalunya i punt d'unió entre el poble català i el d'Euskal Herria, el centre cultural Euskal Etxea de Barcelona inicia un nou curs amb la mirada posada en el present més immediat i compromès. La crisi econòmica i el procés de resolució del conflicte basc posat en marxa per la societat basca són dues de les protagonistes de la seva agenda del mes de setembre, entre altres propostes.

Sota el títol *La crisi: raons, conseqüències i alternatives*, s'organitza un minicicle de dues conferències, que el dia 7 de setembre comptarà amb la presència d'Arcadi Oliveres i el doctor en economia de la Universitat del País Basc Anton Borja i amb Miren Etxezarreta el dia 14. S'hi analitzaran les claus de la crisi sistèmica, les diferents alternatives que es poden plantejar i les conseqüències que se'n deriven, tant a nivell personal com nacional.

L'anàlisi sobre el nou temps polític obert a Euskal Herria també es tractarà en diferents jornades. El dia 8 de setembre, el periodista Antoni Batista presentarà el seu llibre *Catalunya i Euskadi. Nació còncava i convexa*, acompanyat per Martxel Otamendi i Josep Bargalló. El dia 9, els antics dirigents *abertzales* Floren Aoi i Txutxi Ariznabarreta presentaran la xarxa Independentistak i el dia 10, la diputada de Bildu al Parlament de Navarra Bakartxo Ruiz i el portaveu de l'esquerra

Centre Cultural Euskal Etxea

Placeta Montcada 1 Barcelona.
www.euskaletxea.cat.
http://blog.euskaletxeak.org.

abertzale Txelui Moreno parlaran sobre la nova situació política.

Dins l'apartat musical, s'enceta el cicle EUS-CAT, que pretén agermanar musicalment l'euscar i el català, els pobles basc i català. Així, el dia 8, membres d'Obrint Pas i el *trikitxilar* Xavi Arakama oferiran un concert acústic; el dia 10, actuaran els cantautors Pau Alabajos i Josu Bergara. Fora del cicle, el 17 de setembre es podrà gaudir de les actuacions, entre d'altres, del trio basc Gose i la seva barreja d'electro-folk-punk i, el dia 30, de l'experimentació musical de Mursego i Albert Freixes.

L'agenda es completa amb el cicle de xerrades *EH a la muntanya* i amb dues exposicions, una d'elles dedicada als 100 anys de l'estelada.

L'Euskal Etxea també ha posat en marxa una campanya sota el nom de *Baietz 500!* / *Fem 500!* per arribar a les 500 sòcies, que són el veritable motor del centre i de les seves activitats.

COPA MENS-TRUAL... L'ALTERNATIVA ALS TAMPONS.

Laciatat invisible
www.laciatatinvisible.org
Ruedo 35 BAIXOS - 08014 BCN - 93 298 99 47

KAMILOSETAS MUSKARIA

PAÑIC 'TURMENTS I MALA LLET' NOU TREBALL DISPONIBLE

L'ACCENT

Periòdic popular dels Països Catalans
subscripcions + publicitat = ppcc@laccent.cat

www.laccent.cat

COL·LECTIU RONDA

assessorament JURÍDIC a PERSONES i entitats d'economia SOCIAL

www.cronda.coop

pobleviu.cat

El portal dels moviments socials del Camp

www.pobleviu.cat

, expressions

CINEMA

Gàngsters després de la seva era daurada

Dos 'noirs' van donar protagonisme als criminals en uns anys 50 en què Hollywood tendia a dotar d'infal·libilitat la policia i l'exèrcit

'Al Capone' du les convencions expositives del 'biopic' al terreny de la ficció negra

Ignasi Franch
expressions@setmanaridirecta.info

Diuen que, com més dolent és el malvat, més bona és la pel·lícula. I el cinema de gàngsters nord-americà ha hagut de suportar, al llarg de la seva història, les tensions establertes entre aquesta fascinació pel mal i una vocació moralista especialment rellevant en alguns moments històrics. Com als primers anys 30, quan Hollywood mirava de consolidar les convencions narratives dels films sonors assajant algunes escapades transgressores que van provocar la ira del lobby purità.

La resposta va ser l'autocensura, el restrictiu Codi Hays que va imperar durant més de 30 anys. La proliferació de gàngsters a la gran pantalla va ser un dels disparadors: al mateix temps que la població patia l'auge de la màfia, Hollywood dotava de *glamour* els seus líders, donant-los protagonisme i convertint-los en antiherois i no en antagonistes. Diversos mafiosos mantenien relacions d'amistat amb els intèrprets i inspiraven uns narradors que semblaven insinuar que el crim era la resposta davant la pobresa resultant de la Gran Depressió.

L'aplicació de l'autocensura, unida a l'esclat patriòtic de la II Guerra Mundial, van reduir el pes del gàngster al setè art. El cinema de gènere que es feia als EUA dels anys 50 era, en general, més partidari de mostrar l'eficiència dels *coscos de seguretat* que no

pas l'auge (encara que fos amb caiguda final) de la gent que vivia fora de la llei. *Al Capone*, un film molt curiós que du les convencions expositives del *biopic* al terreny de la ficció negra, integra d'alguna manera ambdós enfocaments. Que Capone hi jugui un rol central pot recordar els anys daurats d'*Scarface*, però les acotacions d'una veu en *off* policial marquen tendència: la

El cinema de gàngsters ha hagut de suportar les tensions establertes entre la fascinació pel mal i la vocació moralista

ficció vol reforçar la confiança de l'audiència en el sistema i, davant l'evidència que agents i polítics de proximitat van ser subornats durant la llei seca, dimensiona la incorruptibilitat del govern federal i l'FBI.

L'actuació mítica física de Rod Steiger, les virulentes escenes que comparteix amb la seva amant, alguns detalls paradocuments i una bona banda sonora fan atractiu un desenvolupament eficient, que subratlla la infiltració del crim organitzat en negocis legals.

Reelaborant el mite

Si a *Al Capone* l'ús d'una veu en *off* condemnatòria dificulta la identificació amb el protagonista, *He muerto miles de veces* mostra l'altra cara de la moneda. Sense arribar als extrems de *Los amantes de la noche* o la futura *Bonnie & Clyde*, sí que evidencia una certa simpatia per la figura del delinqüent entès com a *outsider*. Aquesta nova adaptació de la novel·la que va inspirar *El último refugio* (1941), realitzada per l'autor del text original, transporta el personatge del món estilitzat i concís del *noir* clàssic a un altre context i possibilita que el protagonista aconsegueixi la comprensió del públic oferint-li més minuts d'escenes dramàtiques i de relacions humanes. Al film, un atracador mític ha de fer la seva última feina a un hotel de luxe, acompanyat de tres joves lladregots. La incomprensió entre ells, unida a la presència d'un gàngster crepuscular encarnat per Lon Chaney, acaba d'empeltar d'un cert aire de final d'època aquesta obra, molt apreciable tot i tenir un desenllaç massa morós que agermana l'empatia vers el fugitiu amb la seva derrota inevitable.

FILMS ESCOLLITS

Stuart Heisler, *He muerto miles de veces* (Bang Bang Movies, 1955).

Richard Wilson, *Al Capone* (Bang Bang Movies, 1959).

BLU-RAY / DVD

Winter's bone

(Cameo, 2010)

Directora: Debra Granik.
Guionistes: Debra Granik i Anne Rossellini, sobre la novel·la de Daniel Woodrell.
Durada: 96 minuts.

Notable drama familiar situat en ambients marginals, explica la història d'una adolescent que, davant la desaparició del seu pare narcotraficant, s'ha de fer càrrec de la mare malalta i de dos nens a l'entorn d'una regió muntanyosa. Els paisatges sumptuosos, bellament fotografiats, contrasten amb les arquitectures precàries d'un entorn rural decadent on domina

l'economia de la droga. La cineasta Debra Granik explica, a ritme lent, les traïcions produïdes en el si d'una nissaga de criminals, mirant de prioritzar un vessant humà esquivat de representar, donat el laconisme dels personatges. Alguns esclats de violència puntuen aquesta proposta desoladora, que remou emocions i, ahora, ofereix un clima de tensió i amenaça constants. I.F.

DVD

Mientras Nueva York duerme

(Suevia-Resen, 1956)

Director: Fritz Lang.
Guionista: Casey Robinson, sobre la novel·la de Charles Einstein.
Durada: 97 minuts.

Sembla que, al final de la seva estada als EUA, Fritz Lang (*Metrópolis*) hagués fet un cant de cigne del Hollywood clàssic que rodava en estudis i, ahora, hagués anticipat l'atracció que exerciria en aquell país la figura de l'assassí en sèrie. Quatre anys abans de *Psicosis*, *Mientras Nueva York duerme* situa abruptament l'espectadora en una ficció de crims sexuals,

però desplaça ràpidament el seu focus d'atenció a les lluites internes en un imperi mediàtic. L'hereu del Grup Kyrne converteix la cobertura dels assassinats en una cacera de la primícia irresponsable i molt perillosa. En aquest *thriller* infreqüentment suggeridor, s'hi lleigeix, sense esforç, una visió amarga del món i d'un capitalisme amant de la competència despietada. I.F.

DVD

El legado tenebroso

(Versus Entertainment, 1927)

Director: Paul Leni.
Guionistes: Robert F. Hill, Alfred A. Cohn, Walter Anthony, sobre l'obra teatral de John Willard.
Durada: 79 minuts.

Potser més conegut pel seu títol original (*The cat and the canary*), aquest film és un dels darrers clàssics terrorífics del cinema *silent* i un exemple de com Universal va potenciar les seves ficcions fantàstiques amb talents europeus. *El legado tenebroso* va desbordar el motlle de les comèdies d'horror de l'època gràcies al realitzador Paul Leni, que es va allunyar del Hollywo-

od presoner més teatralitzant conjurant la poderosa narrativa visual del cinema alemany del moment. Com a misteri clàssic, es gaudeix molt ja que ofereix una trama senzilla, però especiada amb multitud d'elements: la lluita per una herència familiar, el robatori d'unes joies molt valuoses i la possible presència d'un maníac fugat a la mansió laberíntica (i encantada?) on té lloc l'acció. I.F.

FESTIVALS / ARTS ESCÈNIQUES

L'altra Fira Tàrrrega

Quatre propostes escèniques que trenquen fronteres a la fira del teatre de carrer

Més enllà de la Fira Tàrrrega com a aparador comercial dels nous muntatges escènics que veurem arreu aquesta temporada, la programació també inclou propostes que s'escapen d'aquesta lògica.

Estel Barbé
expressions@setmanaridirecta.info

Del 8 a l'11 de setembre, si furguem entre els diferents escenaris d'aquest territori, podem topiar amb muntatges com *Circumstàncies*, l'elecció acrobàtica del quinzè

Circ d'Hivern de l'Ateneu de 9 Barris, *La Diva* encapçalada per la pallassa i creadora Alba Sarraute o la més coneguda (però no per això menys arriscada) proposta de la coreògrafa i performer Sol Picó. A continuació, quatre propostes destinades a tots els públics que trenquen

barreres en un sentit o en un altre per demostrar-nos que les arts escèniques sorgeixen de la realitat i toquen de peus a terra, ara més que mai.

Fira Tàrrrega 2011

Del 8 a l'11 de setembre a Tàrrrega
+INFO: www.firatarrega.com.

Shakespeare al parc

Apèl, sense escenografia ni il·luminació. Park Shakespeare sempre ho ha tingut clar: apropar el teatre del dramaturg anglès als parcs i les places, en definitiva, a tot tipus d'espai públic. Van començar l'experiment el 2009 fent actuacions gratuïtes al parc de l'Estació del Nord i passant la gorra al final de l'actuació. Cada dia omplien. L'evolució i el suport del públic s'han traduït en la consolidació del grup, que ha pogut produir aquest nou muntatge amb finançament col·lectiu a través de la web Verkami.

> TÍTOL: *Somni d'una nit d'estiu*.
> CIA: Parking Shakespeare.
> Teatre. 60 minuts. Cat. TP.

La fatalitat del destí

Un viatge a les relacions humanes, els records, la intimitat i la memòria d'uns personatges que han d'afrontar, peti qui peti, un destí fatal. Una illa volcànica diminuta i un poble perdut en el temps són el paisatge d'unes habitants que viuen aïllades en un món que és a punt d'esclatar. Aquest espectacle de teatre gestual i de titelles, sense text i amb recursos del cinema mut, és la proposta de la companyia Trukitrek per fer reflexionar la gent de totes les edats sobre el perquè de tot plegat. Una incògnita que més val prendre's amb calma.

> TÍTOL: *Isla mosquito*.
> CIA: Trukitrek.
> Titelles. 70 minuts.
Sense Text. TP.

Canalla supervivent

Tot i ser una de les companyies xilenes que ha rotat més per Europa, La patriótico interesante no abandona la seva filosofia impactant i sense pèls a la llengua. L'espectacle de teatre de carrer que presenta a Tàrrrega s'endinsa en un

món de canalla marginal seduïda pel consumisme, que utilitza la violència com a únic llenguatge i que acaba essent la presa ideal per tot tipus de delinqüència. Canya social fins a la medul·la, acompanyada de sons roquers contundents.

> TÍTOL: *Kadogo, niño soldado*.
> CIA: La patriótico interesante
> Teatre de carrer. 55 minuts.
Cast. TP

El retorn del Circ Pànic

Els espectacles de la jove companyia Circ Pànic sempre tenen la garantia de ser, senzillament, encisadors. Després d'una primera creació totalment exitosa, l'exelectricista Jordi Panareda torna a Tàrrrega amb un espectacle unipersonal que obre noves fronteres a la tècnica de la perxa amb la seva motorització.

Una acció innovadora i molt visual que, sens dubte, veurem reproduïda als escenaris del món del circ ben aviat.

> TÍTOL: *L'home que perdia els botons*.
> CIA: Circ Pànic
> Circ. 40 minuts.
Sense text. TP

. ZONA LLIURE

D'AHIR PER DEMÀ

El científic boig

Roger Costa Puyal

Eugenio Berríos Sagredo va néixer el 1947 a Santiago de Xile, va estudiar biologia i, cap el 1970, ja militava a l'ultradretà Patria y Libertad. Després del cop d'estat de 1973, va ser reclutat per la policia política de Pinochet, la DINA. La seva ment privilegiada, el caràcter temperamental i alcohòlic i la falta d'escrúpols li van valer el sobrenom de *científic boig*. La tasca de Berríos va consistir a continuar les investigacions sobre el gas Sarín que els nazis havien deixat a mitges quan van perdre la guerra. Se suposava que, liquat i injectat a la sang, podia provocar una mort ràpida i sense rastre. El seu laboratori, que es trobava en una casa del carrer Via Naranja, al barri de Lo Curro de Santiago, també servia per fer interrogatoris i reunions. Allà, hi va conèixer, entre d'altres, dos famosos terroristes ultradretans, l'italià Stefano delle Chiaie i el cubà Orlando Bosch. A finals de 1975, Berríos va tenir el Sarín preparat i, a principis de 1976, el va provar -amb èxit- amb el funcionari Renato León i el policia secret Manuel Leyton, caigut en desgràcia per haver-se apropiat del cotxe d'un desaparegut, al marge de la màfia militar. A mitjans de 1976, Berríos va desenvolupar una fórmula que permetia que el gas, en contacte amb l'aire, es condensés en petites gotes que, a través de la pell, causaven la mort per asfíxia. L'agent de la DINA Michel Townley, ianqui de naixement, va omplir un pot de *Channel 5* amb aquesta versió del gas i va viatjar als EUA amb la missió d'executar Orlando Letelier, exministre d'Allende i aglutinador de l'oposició xilena. Però els seus socis cubans van preferir fer explotar una bomba sota el seu cotxe el 21 de setembre de 1976 a Washington DC. Les investigacions de l'FBI, que no va poder passar per alt un nyap així, van portar al que es va batejar com a *Operació Còndor*, la integració de les policies secretes de les dictadures del sud en una xarxa antisubversiva. El *Channel 5* no es va fer servir, però Berríos va iniciar un projecte macabre anomenat *Andrea*, amb el qual Pinochet pretenia obtenir una arma de destrucció massiva consistent en la dispersió a gran escala del Sarín asfixiant. Llavors, Berríos, l'alquimista de la mort, es va

convertir en una peça clau. Des d'un nou laboratori situat en algun punt inaccessible dels Andes, van aconseguir crear coets amb capçals químics i vendre'ls a d'altres dictadors. L'any 1978, Townley va ser entregat als EUA per frenar la investigació del cas Letelier, que conduïa a Pinochet; però, el 1980, la investigació van quedar paralitzada per l'arribada al poder de Reagan. L'any 1990 va començar el procés de restauració democràtica a Xile, sota la presidència del democratacristià Patricio Aylwin, i, a instàncies seves, el jutge Bañados va reobrir el cas Letelier. La investigació al voltant de Townley va portar a Berríos, que va ser citat l'octubre de 1991. No s'hi va presentar. El novembre d'aquell any, la DINA el va treure del país i el va instal·lar a Montevideo. I poc després va decidir eliminar-lo, però Berríos -conscient de la seva situació- va fugir i va intentar fer diners amb una fórmula per evitar que la cocaïna faci l'olor intensa que la delata. Va escapar dos cops dels seus botxins, fins que, el 15 de novembre de 1992, militars xilens i uruguaians de paísà el van segrestar a la comissaria de Parque del Plata, a 50 quilòmetres de Montevideo, on havia acudit per denunciar que Pinochet havia manat assassinar-lo. El 9 de febrer de 1993, la policia de Montevideo va trobar un cadàver a les roques de la costa, prop de l'entrada al port. Estava mutilat; li havien tallat el cap, les mans i els peus i, com a única peça de vestir, duïa un cinturó negre. Va ser impossible identificar-lo, però el mètode criminal recordava molt el de la DINA. Els informes forenses van constatar que l'assassinat s'havia produït uns dos mesos abans -a principis de desembre de 1992- i que l'edat, el pes, la complexió i la reconstrucció del crani es corresponien amb un ciutadà xilè desaparegut, Eugenio Berríos.

+ INFO: *Operación Còndor*. Samuel Blixen. Editorial Virus.

, agenda directa

BANYOLES

Dijous 8 de setembre

Xerrada: 'Els i les treballadores davant les retallades'

20h Espai Jove El Drac. Dins el marc de la commemoració de la Diada Nacional al Pla de l'Estany i a càrrec del professor de la UCPC Josep Cònsola.

Organitza: CUP-Banyoles, Casal Popular Independentista del Pla de l'Estany i Col·lectiu la Falç del Pla de l'Estany
Més informació: www.universitat.cat

BARCELONA

Dimecres 7 de setembre

Conferència: 'La crisi: raons, conseqüències i alternatives I'19:30h Euskal Etxea
Placeta Montcada, 1-3

A càrrec d'Arcadi Oliveres (doctor en economia, UAB) i Anton Borja (doctor en economia, UPV)

Més informació: www.euskaletxea.cat

Dijous 8 de setembre

Presentació del llibre 'Catalunya i Euskadi. Nació còncava i convexa'19:30h Euskal Etxea
Placeta Montcada, 1-3. A càrrec del'autor Antoni Batista, Josep Bargalló (exconseller en cap de la Generalitat) i Martxo Otamendi, director del diari *Berria*. 22h Concert acústic amb membres d'Obrint Pas + Xabi Arakama (Cicle EUS-CAT)

Més informació: www.euskaletxea.cat

Que no ens retallin la nació.**Independència Països Catalans**

21h Casal Independentista de Sants C. Muntadas, 24.

Sopar, parlaments i cantautor, Pau Albajos.

Organitza: Casal Independentista de Sants Jaume Compte

Més informació: www.cis-jaume.compte.cat

Divendres 9 de setembre

Acte per a la diàspora basca19:30h Euskal Etxea
Placeta Montcada, 1-3.

Acte en èuscar

BARCELONA I L'HOSPITALET DE LLOBREGAT

7, 8, 9 i 10 de setembre

Universitat Indignada

DIMECRES 7 DE SETEMBRE

Educació: crítica al sistema actual i alternatives. 19h Parc Nou de Bellvitge.**Propostes des de l'economia feminista.** 19h Plaça Orfila. **Solidaritat, resistències i autoorganització: el moviment veïnal durant el tardofranquisme i la transició.** 19h Plaça de la Vila de Gràcia. **Introducció a l'organització assembleària; per què solen fallar les assemblees?** 20h Plaça del Ram de l'Aigua. **Decreixement:** 20h Mirador del Carmel. **Com hem arribat a aquesta situació?** 20h Plaça Àngel Pestaña. **Ecocooperativisme:** 20:30h Plaça del Mercat del Clot. **Eines per a l'organització horitzontal:** 20:30h Plaça de la Concòrdia.

DIJOUS 8 DE SETEMBRE

Habitatge i lluita de la PAH: 19h Parc Nou de Bellvitge. **En defensa del decreixement:** 19h Plaça Orfila. **Matriu i arrel de la violència** 19h Plaça de la Vila de Gràcia. **Retallades i privatització de la sanitat pública** 19h Plaça Àngel Pestaña. **Educar per transformar** 19:30h Plaça del Mercat del Clot. **Cooperatives de consum i nous models agroecològics** 20h Plaça del Ram de l'Aigua. **Xerrada-debat sobre sanitat** 20h Plaça Àngel Pestaña. **La deconstrucció de la masculinitat** 20:30h Les Corts.

DIVENDRES 9 DE SETEMBRE

Perspectiva sindical. Pactes de la Moncloa, CCOO i Autonomia Obrera 18h Av. Mistral, 36. **Anàlisi de la societat i la política actuals** 19h Parc Nou de Bellvitge. **La policia del segle XXI** 19h CSO La Gordissima. C. Pons i Gallarza, 10. **Quin futur li espera, a la forma d'Estat-nació actual?** 19h Plaça de la Vila de Gràcia. **De la dació en pagament al parc públic de lloguer.** **Enfonsar la banca privada per salvar el país** 19h Plaça Àngel Pestaña. **Renda Bàsica i municipalisme** 19:30h Plaça del Mercat del Clot. **Noves tecnologies i gue-**

DIVENDRES 9 DE SETEMBRE

Perspectiva sindical. Pactes de la Moncloa, CCOO i Autonomia Obrera 18h Av. Mistral, 36. **Anàlisi de la societat i la política actuals** 19h Parc Nou de Bellvitge. **La policia del segle XXI** 19h CSO La Gordissima. C. Pons i Gallarza, 10. **Quin futur li espera, a la forma d'Estat-nació actual?** 19h Plaça de la Vila de Gràcia. **De la dació en pagament al parc públic de lloguer.** **Enfonsar la banca privada per salvar el país** 19h Plaça Àngel Pestaña. **Renda Bàsica i municipalisme** 19:30h Plaça del Mercat del Clot. **Noves tecnologies i gue-****rrilla de la comunicació** 20h Centre Cívic Sant Martí. C. Selva de Mar, 215. **Sistema sanitari, privatització i retallades** 20h Mirador del Carmel. **Documental: 'Spanish Revolution'** 23h Plaça Orfila.

Més informació i ponents de les xerrades:

<http://acampadabarcelona.org/index.php/es/mobilitzacions/universitat-indignada>**rrilla de la comunicació** 20h Centre Cívic Sant Martí. C. Selva de Mar, 215. **Sistema sanitari, privatització i retallades** 20h Mirador del Carmel. **Documental: 'Spanish Revolution'** 23h Plaça Orfila.

DISSABTE 10 DE SETEMBRE

Hipoteques i desnonaments - 500x20 11h Parc Príncep de Girona. **Taller teòric i pràctic sobre no violència i desobediència civil** 11h Auditori de Can Fabra. **Dinar popular** 14h Plaça de Can Fabra. **Xerrada sobre habitatge** 18h Plaça Canastas (Eixample Dreta). **Creixement i crisi energètica. Cap on anem?** 18:30h Plaça de Can Fabra. **Situació laboral** 19h Parc Nou de Bellvitge. Situació laboral i reflexió participativa sobre noves propostes per aconseguir la plena ocupació. **Cinefòrum** 19h Plaça Canastas (Eixample Dreta). **Clausura - Sumant forces: 15M i entitats del barri** 19h Plaça Àngel Pestaña. **Desnonaments i bombolla immobiliària: una resposta col·lectiva** 19h Av. Mistral, 36. **Crisi energètica i pic del petroli** 20h Plaça de Can Fabra. **Xerrada sobre Okupació** 20h Plaça Canastas. **La Caputxeta vermella i els 'lobbies' ferotges** 21:30h Plaça de Can Fabra. Org. Comissió de teatre del 15M.**Divendres 9 de setembre**
Taula Rodona: 'Passat, present i futur de la lluita per la independència de Catalunya' 19h El Centre, Ateneu Democràtic i Progressista
C. Corredossos de Baix, 1.
A càrrec de membres de l'Assemblea de Joves de Caldes i de la Plataforma Caldes Decideix.
Organitza: El Centre, Ateneu Democràtic i Progressista. Més informació: www.ateneuelcentre.blogspot.com

Dissabte 10 de setembre

Concert: 21 aniversari de l'Ateneu Libertario Libre Pensamiento

21h Rock & Trini

Via Favència 441 (sota la ronda)

Amb Ultimatum Rock, El Pogo del Organillo, Sant Peus, Pedro Batalla y la Venganza i dj.

Dissabte 10 de setembre

Conferència: 'Euskal Herria avui'

19:30h Euskal Etxea

Placeta Montcada, 1-3.

Amb Bakartxo Ruiz (diputad a l'Parlament de Navarra per Bildu) i Txelvi Moreno (portaveu de l'esquerra *abertzale*). 22h Concert Pau Alabajos i Josu Bergara (Cicle EUS-CAT) i cantautors**Divendres 14 de setembre**
Conferència: 'La crisi: raons, conseqüències i alternatives II'

19:30h Euskal Etxea

Placeta Montcada, 1-3.

Amb Miren Etxezarreta (catedràtica emèrita d'Economia Aplicada de la Universitat de Barcelona i doctora per la London School of Economics)

CALDES DE MONTBUI

Divendres 9 de setembre

Taula Rodona:**'Passat, present i futur de la lluita per la independència de Catalunya'**

19h El Centre, Ateneu Democràtic i Progressista

C. Corredossos de Baix, 1.

A càrrec de membres de l'Assemblea de Joves de Caldes i de la Plataforma Caldes Decideix.

Organitza: El Centre, Ateneu Democràtic i Progressista. Més informació: www.ateneuelcentre.blogspot.com**Xerrada: Banca Ètica**

20h Cooperativa 70

C. Font i Boet, 7.

A càrrec de Xavier Teis de FETS, Finançament ètic i solidari.

Organitza: Persones Indignades de Caldes de Montbui

Més informació: www.indignadescaldesdemontbui.blogspot.com

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanadirecta.info**Busquem calefacció econòmica per un espai social gran**, un ateneu. Si pot ser de biomassa. Ho venim a buscar. Contacte: Arnau 680 45 49 83Projecte de **cooperativa alimentària del Barcelonès necessita un congelador**. Es prefereix l'intercanvi o la donació, però també s'hi poden posar diners. Contacte: Roger 663 463 204Ateneu Popular de Vallcarca: **lloguem bucs d'assaig musical per bandes** a preus populars al barri de Valldaura. Contacte: Jordi 660 96 42 01El Tatanet, espai d'educació lliure a Sants, obre les portes a **persones que vulguin fer pràctiques a escoles alternatives**. Contacte: eltatanet@yahoo.esEl col·lectiu Reciclem- Reutilitzant ofereix espai gratuït a la seva web a totes les **persones que vulguin anunciar les seves propostes d'intercanvi**. Contacte: www.reutil.netS'ofereixen **gossos en adopció per tancament de gossers**. És urgent, poden sacrificar-los. Contacte: Mònica 629 278 238

> EL TEMPS

DIJOUS 8

El tímid intent de descens termomètric del dimarts ha quedat en un no-res. Calor d'estiu altre cop.

DIVENDRES 9

Nou ascens del mercuri amb la proximitat de la potent falca de l'anticicló de les Açores. Sense núvols, sense vent.

DISSABTE 10

Un esquitx front creuarà el Pirineu a mitja tarda i deixarà ruixats i tempestes només a les comarques de muntanya.

DIUMENGE 11

La Diada estarà marcada pel sol i la calor de ple estiu. Se superaran els 30 graus a moltes comarques interiors.

DILLUNS 12

Estantament de l'anticicló i monotonia. Cap novetat pel que fa al valor de les temperatures i l'estat del cel. Vents en calma.

DIMARTS 13

Anticicló encara més potent i continuïtat d'un setembre atípic, sense pluges i amb un ambient de juliol.

CARDEDEU

Mostra d'entitats, cultura popular, actuacions musicals, versots, jocs tradicionals i parlaments

Dissabte 10 de setembre
19h Plaça Sant Corneli
21h Sopar a càrrec de la CUP de Cardeu
23h Marxa de torxes
Convoca: Esquerra Independentista del Vallès Oriental i el Baix Montseny

GRANOLLERS

Anarquisme i alliberament nacional

18h Llibreria Anònims
c. Ricomà, 57.
Amb Gerard Jacas, membre de l'Ateneu Enciclopèdic Popular, exmilitant de la FACC (Federació Anarco-Comunista Catalana)
Organitza: Assemblea Llibertària

L'HOSPITALET DE LLOBREGAT

XIV Txiringuito alternatiu de Bellvitge

Dijous 8 de setembre
18:30 Projectió i entrega de premis del primer concurs de curts del Txiringuito alternatiu de Bellvitge (a la biblioteca)

21h Nit hardcore
Amb els grups: Casi Ranas (homenatge al Corazón del Sapo), Displague (HC/Crust Molins) Qletus Punks Band (Punk/HC - Michigan).

Dिवendres 9
19h Gimcana Etlíca
22h Concurs de Dj
Pg. de la Baldosa
Organitza: Txiringuito Alternatiu de Bellvitge

Dissabte 10
17h Presentació del llibre *Política estúpida* (Ed. Aldarull), a càrrec de l'autor Àngel F. Bueno.
22h Nit heavy amb els grups: Ravenblood (vinking metal-Terrassa), Vlvld Remorse (Trash metal-BCN) i Bustin Out (Metal-Bcn).

Diumenge 11
14h Papeo popular
16h 14è campionat de mus i 2n campio-

**Primer aniversari de l'Ateneu Popular Rocaus
Un any cultivant alternatives**

SALLENT, 10 de setembre

Després de penúries històriques i arran de la unió de dues entitats emblemàtiques de Salient, la Cooperativa Obrera Germanor i l'Ateneu Recreatiu Salientí, el dissabte 10 se celebra el primer aniversari de l'Ateneu Popular Rocaus. Com tants d'altres espais històrics, aconseguits amb l'esforç dels obrers i les obreres del municipi bagenc, va ser expropiat pel franquisme quan vam perdre la guerra i, tot i que no van ser retornats fins molts anys després, ara fa un any, la propietària de l'espai, la Cooperativa Obrera Germanor, va donar aquest local per a ús i gaudi de totes les sòcies del nou espai, l'Ateneu. Obert els divendres, els dissabtes i els diumenges de cinc de la tarda a deu de la nit, ha retornat a Salient part de la vida lúdica i combativa d'aquest municipi tan irrevrent. Subscriptores de la DIRECTA i millors persones. Que per molts anys!

Dissabte 10: 13h Vermut. 14h Dinar popular. 16h Sobretaula: Torneig de Truc. Grup sorpresa i Garrotins. MoiCirc. 19h Brit, Els Laietans, Els Rutri. 21h Sopar de Pintxos. PD Naldu. 23h Concert: Transadelica: Amparo d'Amparanoia i Yacine de Cheb Balowski. 00:30h Xaranga fins al pavelló. Organitza: Ateneu Popular Rocaus

Més informació: www.ateneurocaus.cat

nat de pòquer
21h The Last Nighth
Dj Perlita de la Trinitat....
...i fi de pestes
Tots els actes al *passeg de la Baldosa* de Bellvitge
Organitza: Txiringuito Alternatiu de Bellvitge

MANRESA

Dimecres 7 de setembre
Tertúlia a L'Era, Espai de Recursos Agroecològics
19h Sala d'Actes de la Biblioteca d'Artes, ubicada a Cal Sitjes.
La tertúlia agroecològica a L'Era és un espai informal de debat i intercanvi d'informació obert a tothom sobre

temes tècnics, socials o econòmics a l'entorn de l'agricultura ecològica. No hi ha oradores especialistes i cadascú intervé quan vol, en una conversa fluida, flexible i senzilla.
El tema escollit són les conserves, ja que ara és just el moment en què l'hort dona el seu rendiment màxim i cal buscar estratègies per reservar part dels aliments per els mesos vinents. Es tractarà del tipus de conserves que es poden fer utilitzant el fred, la calor, l'assecam, etc.; dels processos que cal seguir i de la seva eficàcia; dels additius i ingredients que es poden utilitzar en la producció ecològica, i de tots els aspectes relacionats amb això que vulguin aportar les tertulianes.

Organitza: L'Era, Espai de Recursos Agroecològics
Més informació:
www.associaciolera.org

SALLENT

Primer aniversari de l'Ateneu Popular Rocaus

Dissabte 10
13h Vermut
14h Dinar popular
16h Sobretaula: Torneig de Truc. Grup sorpresa i Garrotins. MoiCirc
19h Brit, Els Laietans, Els Rutri.
21h Sopar de pintxos. PD Naldu. 23h Concert: Transadelica: Amparo d'Amparanoia i Yacine de Cheb Balowski.
00:30h Xaranga fins al pavelló
Organitza: Ateneu Popular Rocaus
Més informació:
www.ateneurocaus.cat

TARRAGONA

Diumenge 11 de setembre
Actes per la Diada
10h Carrers de la Part Alta
Benvinguda i esmorzar popular de coques dolces i salades
11h Cercavila i mostra de cultura popular: gegants, castells, diables, colles gralleres...
12:15h Parlaments a càrrec de la CAL i del SEPC
12:45h Actuacions musicals amb Jordi Montañez i Sonora Kali
14h Dinar popular
Organitza: Coordinadora 11 de Setembre Tarragona
Més informació: www.11setembretarragona.cat

TORTOSA

Quarta Marxa de Torxes per la independència
'Prou retallades... ara, Independència! S'ha acabat lo temps de la temor'
20:30h Castell de la Suda
Organitza: Comissió 11 de Setembre de les Terres de l'Ebre
Més informació: www.11setembreterresdelebre.cat

**BARCELONA 8, 9 i 10 de setembre
Festa Major Alternativa de Vallcarca i 15è Aniversari de l'Ateneu!**

Dijous 8: Inauguració de l'antiga bodega La Riera. Av. Vallcarca, 91. 18h Passi de curts i documentals d'autores del barri. 21h Concert: Real Undersounds, Marc Xerramecu.
Dिवendres 9: 22h Concert: Els amics del bosc, Alerta, Eina. **Dissabte 10:** 13h Matinal infantil. 14h Dinar popular. Org: Cooperativa de consum Valldures. 19:30h Cercatasques (inici a La Riera) Org. Casal Manuel de Pedrola. 22h Concerts: Cranc, Jaguares, Blancs Wutan i PD La Factoria. El divendres i el dissabte, els actes són a la zona zero de La Casita Blanca (Av. Vallcarca, 37).

Organitza: Comissió de la Festa Major Alternativa de Vallcarca

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

BARCELONA.
Dijous 8 de setembre
Cap desnonament més durant la crisi. Salvem la Colònia Castells
12h Institut Municipal d'Urbanisme. C. Bolívia, 105. Convoca: Salvem la Colònia. +info: www.salvemlacolonia.blogspot.com

PALMA.
Concentració per l'Autodeterminació Sahraui
Divendres 9 de setembre
18:30h Plaça d'Espanya. Convoca: Associació d'Amics del Poble Sahrauí de

les Illes Balears
TOTS ELS MUNICIPIS.
Dilluns 12 de setembre
Concentració a favor de l'escola en català
19h Davant dels ajuntaments. Convoca: Som Escola. Més informació: www.somescola.cat

BARCELONA.
Dimecres 14 de setembre
Concentració de suport a la Tamara
9:30h Palau de Justícia de Catalunya. Av. Lluís Companys. Convoca: Comitè de suport a la Tamara. Més

informació: www.tamaraalacalle.blogspot.com

MANIFESTACIONS ONZE DE SETEMBRE
Barcelona: 13h Passeig del Born. Convoca: Rescat. 17h Plaça Urquinaona
Reus: 19:30h Mercat Central. Convoca: Endavant (Osan)
Lleida: 12h Plaça de la Paeria
Girona: 19:30h Plaça de Catalunya. Convoquen: CUP, Endavant, Cajei, Maulets, SEPC, COS, MDT, Alerta Solidària

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Xavier Vinader PERIODISTA D'INVESTIGACIÓ

“Quan ets poc manipulable, et tornes perillós”

Xavier Vinader assegura que va estudiar periodisme com a opció política. Va treballar a diversos mitjans com 'Diari de Sabadell', 'La Vanguardia', 'Tele/express', 'Mundo Diario', 'Primera Plana' o la revista 'Interviú'. Els seus reportatges d'investigació li van comportar amenaces, pressions, coercions físiques i fins i tot una condemna a set anys de presó arran d'uns reportatges publicats a 'Interviú'. Va ser l'any 1979, quan Vinader va escriure dos articles sobre la guerra bruta al País Basc on desemmascarava amb noms i cognoms grups d'ultradreta. ETA va matar dos dels altres i Vinader, finalment, va ser condemnat per "imprudència professional". Va passar un any i mig a l'exili i dos mesos i mig a la presó fins que va ser indultat pel govern espanyol.

Gemma García
entrevista@setmanaridirecta.info

Amb el final del franquisme, arriba l'eclosió del periodisme d'investigació. Quins factors la motiven?

No hi havia tradició de periodisme d'investigació, amb la República s'havia acabat. Al final del Franquisme i inici de la transició, ens el vam inventar. Cadascun de nosaltres tenia una especialitat. Jo en extrema dreta, altres en sectes, corrupció policial o màfies internacionals. Al principi, el periodisme d'investigació es va centrar en tots aquells fenòmens que podien frenar la transició o produir la involució política: forces de seguretat, exercit i forces d'extrema dreta. Teníem al cap el mite de Watergate i ens pensàvem que podíem canviar el món, però no vam

tenir cap. Quan ets poc manipulable, et tornes perillós. Aleshores, se t'aparca, se t'acomia o se t'neutralitza. El somni va durar poc temps, des del 75 fins a principis dels 80.

Quina lectura fas de la condemna a set anys de presó arran de la publicació a Interviú?

La meua condemna té una història al darrere. Em van enviar al País Basc i em vaig especialitzar en ETA; vaig escriure molt i vaig fer moltes entrevistes a membres de l'organització. Quan saps molt d'un fenomen, arriba un moment en què uns senyors molt educats seuen amb tu en un restaurant i et diuen que, a partir d'ara, hauréu de col·laborar. Quan dius que no, t'advertixen que la teva decisió té uns riscos. Potser en un altre país et foten un tret i apareixes en una cuneta; aquí, poden neutralitzar-te de moltes maneres. M'havia convertit en un periodista amb moltes fonts d'informació i molestava a la policia. Com em deia Vázquez Montalbán: "Xavier, tens un problema. Arribes al lloc del crim abans que la policia". Alhora, quan el jutge signava el meu ingrés a presó, em va dir: "Vinader, tingui clar que això no és res personal. Vostè és molt emblemàtic i hem de donar un escaïment a la classe periodística".

Com a coneixedor de la ultradreta, sota quines noves formes creus que s'amaga actualment?

La ultradreta ha deixat de ser visible al carrer amb l'esquema d'úniforme, braç alçat, creus gamades o cèltiques. La ultradreta s'ha encorbatat, s'ha posat *fashion*. Una part es troba al Partit Popular i una altra als partits xenòfobs, com Plataforma per Catalunya. Un pal de paller de la ultradreta és la xenofòbia i, a Europa, la lluita contra l'islamisme. L'extrema dreta, en aquest país, ha estat molt poca cosa; es va esmicolar quan va perdre la protecció dels aparells de seguretat de l'Estat i dels serveis secrets. A partir de la meitat dels 80, comencen les detencions

Y. GUERRERA

l'extrema dreta no està preparada per la clandestinitat. Els faltaven líders forts i pals de paller ideològics. Afortunadament, l'extrema dreta està molt dividida perquè hi ha molts egos. És un conjunt de regnes de taifes, on una colla de petits cabdills volen ser els reis del mambo. Té poca base sociològica, cosa que no vol dir que no sigui perillosa.

“La premsa de qualitat, en un moment determinat, fa un gir cap a la quantitat, allò baratet i ràpid”

Si els anys 70 i 80 feieu periodisme d'investigació malgrat les adversitats, per què actualment predomina un periodisme revereencial?

Hi hagut un canvi generacional molt important. La majoria de periodistes dels 70 i 80 veníem d'una escola impagable que era la

clandestinitat. Molts ens havíem organitzat políticament, cosa que ens donava un gran bagatge. Les noves generacions no han tingut al davant les mateixes bèsties. A més, els mitjans han canviat molt. El periodisme d'investigació toca els nassos, causa problemes addicionals -a part de l'aparent poca rendibilitat-, com plecs, judicis, multes... La premsa de qualitat, en un moment determinat, fa un gir cap a la quantitat, allò baratet i ràpid. El periodisme d'investigació ni és baratet ni és ràpid, és profunditat i especialització. Ara es busca màxima rendibilitat amb el mínim cost, més embolcall que contingut. La tendència és cap al periodisme espectacle.

L'accés a les noves tecnologies podria facilitar el periodisme d'investigació?

Tenim les eines tecnològiques més importants, però es fa menys periodisme d'investigació. Si no la saps garbellar, tanta informació ens porta a la desinformació. Si no tens capacitat d'anàlisi, no et serveix absolutament de res, sinó que et crea confusió. En aquesta selva informativa, o saps explorar o et perds.

. LA COLUMNA

“Els millors” terroristes europeus tanquen Urgències

Jordi Martí Font
opinio@setmanaridirecta.info

Ni un, ni dos, ni deu, ni vint... Són 46 els CAP que, a partir del dia 1 de setembre, deixen de donar servei d'urgències a milions de persones del de Catalunya. Durant desenes d'anys, la sanitat universal gratuïta i de qualitat ha estat i és un dret inexcusable que teníem totes les persones d'aquest tros de país, tal com la majoria de les d'Europa. I aquest servei sanitari, que inclou les urgències, no l'ha creat cap mag, ni cap prestidigitador, ni cap polític, tot i que alguns n'han estat més defensors que altres. L'hem creat entre totes i tots.

Els temps estan canviant i el cop d'estat que la banca, els mercats o com vulgueu dir-los han donat amb l'excusa de la "crisi" toca ara aquest dret inexcusable. A partir de l'1 de setembre, "el govern dels millors" (...lladres del món) ens roba 46 serveis d'urgències.

He utilitzat pocs cops el servei d'urgències per a mi però molt per a mon pare i ma mare i sé perfectament que, la majoria de vegades que hi hem anat, la seva rapidesa i excel·lència ha estat bàsica per continuar amb vida, per superar els problemes de salut que ens hi han portat. No vull semblar dramàtic però és d'això del que estem parlant, de vides humanes que aquesta colla tracta amb tot el menyspreu que els donen les dades que fan anar. Unes dades que curiosament els porten a retallar serveis bàsics per a tots alhora que rebaixen impostos per a ells, els rics. Unes dades que els porten a retallar en tot menys en ajudes als culpables de la mal anomenada "crisi", la banca.

La mesura no afectarà els rics perquè aquests ja tenen sanitat privada, que és on ens volen dirigir l'Artur Mas i el nefast Boi Ruiz, fins fa poc a sou de la patronal de la sanitat privada catalana i de qui ens en recordarem molt de temps. Amb la sanitat no s'hi juga perquè ens hi va la vida i fer negoci d'això és jugar a sembrar el terror, és ser terrorista.

No ens rendirem ni ara ni mai. No deixarem que les aportacions dels nostres pares i mares, de les nostres iaies i iaïos, que les aportacions que hem fet durant desenes d'anys, se les quedin ara aquesta colla de lladres. Ni ara ni mai. Sortim al carrer, demà i tants dies com faci falta!